

BIULETYN INFORMACYJNY

POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

2(20)/2008

JUBILEUSZ 55-LECIA POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

REKTOR Prof. dr hab. inż. *Marek Opielak*

W 1974 r. ukończył Wydział Mechaniczny ówczesnej WSInż. uzyskując dyplom inżyniera mechanika. Następnie rozpoczął pracę w Instytucie Budownictwa Mechanizacji i Elektryfikacji Rolnictwa na stanowisku inżyniera ds. badań. W 1976 r., po ukończeniu studiów magisterskich na Wydziale Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie, rozpoczął pracę w Zakładzie Maszyn Spożywczych WSInż. na stanowisku asystenta. W 1980 roku uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych, a w roku 1997 stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie inżynierii rolniczej – maszyn przemysłu spożywczego. W 2003 r. otrzymał tytuł profesora. Od roku 2000 kieruje Katedrą Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki Wydziału Mechanicznego. W latach 2002-2008 był Prorektorem ds. Ogólnych Politechniki Lubelskiej. W 2006 r. został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego.

W kadencji 2004-2008 pełni funkcję Wiceprezesa Polskiego Towarzystwa Inżynierii i Techniki Przemysłu Spożywczego „SPOMASZ” oraz członka rady programowej ogólnopolskiego czasopisma „Postępy techniki przetwórstwa spożywczego”. Jest członkiem Sekcji Techniki w Przetwórstwie Rolno-Spożywczym Komitetu Techniki Rolniczej PAN, członkiem Wydziału V Nauk Technicznych Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, w kadencji 2003-2006 członkiem Komisji XII – Budowy i Eksploatacji Maszyn, Komisji V Motoryzacji i Energetyki Rolnictwa, Komisji II – Podstaw i Zastosowań Fizyki i Chemii w Technice i Rolnictwie Oddziału PAN w Lublinie. Należy również do Stowarzyszenia Inżynierów Mechaników Polskich, Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego oraz Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej. Jest także członkiem Wydziału IV Nauk Technicznych LTN. Od 1991 r. jest biegłym z listy Sądu Wojewódzkiego w Lublinie.

Odnznaczony: Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2003), Złotym Krzyżem Zasługi (2004) oraz złotą honorową odznaką Stowarzyszenia Inżynierów i Mechaników Polskich.

Doktor honoris causa Drohobyckiego Państwowego Uniwersytetu Pedagogicznego (Ukraina).

PROREKTOR DS. OGÓLNYCH Dr hab. inż. *Jerzy Lipski, prof. PL*

Urodził się 28.06.1947 r. w Lublinie. Po ukończeniu Technikum Mechanicznego, studiował na Wydziale Mechanicznym Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. Dyplom inżyniera mechanika o specjalności obrabiarek, narzędzia i technologia budowy maszyn uzyskał z wyróżnieniem w 1970 roku i jako stypendysta naukowy podjął pracę w Zespole Obrabiarek na stanowisku asystenta. W 1973 roku został skierowany na studia doktoranckie w Politechnice Łódzkiej, gdzie w 1979 roku obronił pracę doktorską ze sterowania procesami wytwarzania. Po powrocie do macierzystej Uczelni, która przekształcała się w Politechnikę Lubelską, kontynuował badania naukowe w zakresie problematyki sterowania maszyn technologicznych. Jest autorem książek pt. „Automatyzacja maszyn technologicznych” oraz „Nadzorowanie procesów skrawania metodami analizy cyfrowej sygnału wibroakustycznego” a także kilkudziesięciu artykułów w periodykach naukowych polskich i zagranicznych z tej dziedziny. Na podstawie dorobku publikacyjnego oraz kolokwium habilitacyjnego 21.10.1994 r., uchwałą Rady Wydziału Politechniki Łódzkiej, uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych. W latach 1995-2004 pełnił funkcję Kierownika Zakładu Mechatroniki koncentrując swoje badania na procesach wspomagania wytwarzania metodami komputerowymi, a szczególnie z zastosowaniem metod sztucznej inteligencji do identyfikacji stanu procesu. Z zakresu tej tematyki wypromował 1 doktora i otworzył 3 następne przewody doktorskie. Jednocześnie pełnił funkcję Kierownika Wydziałowej Pracowni Komputerowej, Prezesa Koła SIMP przy Politechnice, a także Przewodniczącego Towarzystwa Obrabiarek i Narzędzi SIMP. W ramach działalności naukowej pełni także funkcję Wiceprzewodniczącego Wydziału IV Nauk Technicznych Lubelskiego Towarzystwa Naukowego. Od 2004 roku jest Kierownikiem Katedry Organizacji Przedsiębiorstwa. W 2005 r. został wybrany Dziekanem Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki, przekształconego w 2007 roku w Wydział Zarządzania. Od 9 lat bierze czynny udział w pracach Senatu PL jako Przewodniczący Senackiej Komisji ds. Budżetu i Finansów.

PROREKTOR DS. NAUKI Dr hab. inż. *Zbigniew Pater, prof. PL*

Urodził się 15.12.1965 r. w Radomyślu nad Sanem. Tam uczęszczał do szkoły podstawowej, a po jej zakończeniu kontynuował naukę w Technikum Mechaniczno-Elektrycznym w Tarnobrzegu. W roku 1985 rozpoczął studia na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej, które ukończył w 1990 roku, uzyskując tytuł magistra inżyniera mechanika. Następnie podjął pracę na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej na stanowisku asystenta w Katedrze Obróbki Plastycznej (obecnie Katedra Komputerowego Modelowania i Technologii Obróbki Plastycznej), gdzie pracuje również obecnie (od 1.02.2003 r.) na stanowisku profesora nadzwyczajnego, sprawując równocześnie funkcję Kierownika Katedry (od 1.10.2007 r.). W 1992 roku ukończył na Politechnice Warszawskiej studia podyplomowe z Komputerowo Wspomagane Projektowania Maszyn. W 1994 roku na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej obronił pracę doktorską, napisaną pod kierunkiem prof. dr hab. inż. Wiesława S. Werońskiego. W 2001 roku na Wydziale Inżynierii Procesowej, Materiałowej i Fizyki Stosowanej Politechniki Częstochowskiej pozytywnie przeszedł kolokwium habilitacyjne, uzyskując stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie naukowej metalurgia. W okresie 1.07.1996-31.01.1999 r., równoległe z pracą na Uczelni, zatrudniony był na stanowisku głównego konstruktora w SIPMA SA w Lublinie. W zakładzie tym zorganizował pracownię studyjną, w której wykonywano analizy wytrzymałościowe, kinematyczne i dynamiczne różnych maszyn i urządzeń. W całym okresie pracy zawodowej w ramach działalności naukowo-badawczej zajmuje się tematyką obróbki plastycznej, głównie obróbki objętościowej, a w szczególności teorią i technologią walcowania poprzecznego-klinowego oraz kucia matrycowego. Jego dorobek naukowy obejmuje: 10 monografií naukowych, 3 skrypty dydaktyczne, 117 artykułów w czasopiśmie naukowych (w tym 33 w czasopiśmie z listy filadelfijskiej), 74 referaty opublikowane w materiałach krajowych i zagranicznych konferencji naukowych oraz 9 patentów i zgłoszeń patentowych. Wypromował 4 doktorów nauk technicznych oraz około 60 magistrów i inżynierów. Za działalność naukową i dydaktyczną otrzymał szereg nagród i wyróżnień, w tym: nagrodę Wojewody Lubelskiego (1990), Stypendium Fundacji na rzecz Nauki Polskiej dla młodych wyróżniających się pracowników nauki (1995), Srebrny Krzyż Zasługi (1999), Medal KEN (2003), nagrody Rektora Politechniki Lubelskiej (wielokrotnie). Jest żonaty, wspólnie z żoną Irminą wychowują dwoje dzieci Paulinę i Adama.

PROREKTOR DS. STUDENCKICH Dr hab. inż. *Stanisław Skowron, prof. PL*

Urodził się w 1952 r. Jest absolwentem AGH w Krakowie. Doktor habilitowany w dziedzinie nauk o zarządzaniu. Kierownik Katedry Marketingu w Wydziale Zarządzania Politechniki Lubelskiej. Był współorganizatorem Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie, a w latach 2000-2005 jej Prorektorem.

Odbывał studia i praktyki zagraniczne w Centrum Cooperation Developpement Industriel et Formation CODIFOR w Nancy we Francji oraz w w Scuola di Direzione Aziendale (SDA) of Luigi Bocconi University in Mediolanie (Włochy)

Obszar zainteresowań i badań naukowych: zarządzanie strategiczne, procesy restrukturyzacji organizacyjnej przedsiębiorstw, zachowania rynkowe klienta i komunikacja marketingowa, zarządzanie organizacjami sieciowymi oraz typu non-profit, przedsiębiorczość i kapitał intelektualny w organizacjach.

Autor i współautor ponad 80 publikacji naukowych, w tym 4 monografií i 2 podręczników akademickich, ponad 70 prac badawczych niepublikowanych i około 40 prac o charakterze eksperckim, udział w 7 projektach badawczych celowych KBN. Promotor 6 przewodów doktorskich, w tym 4 zakończonych, recenzent 4 prac doktorskich i kilku monografií naukowych. Opiekun około 400 prac magisterskich i licencjackich.

Żonaty, żona Nina pracuje w Zespole Szkół Ekonomicznych im. A i J. Vetterów, 2 synów: Łukasz – lat 27, absolwent Politechniki Lubelskiej oraz Aarhus School of Business University of Aarhus w Danii, Jacek – lat 22, student prawa UMCS. Zainteresowania: sport, turystyka, historia.

Drodzy Czytelnicy

Główny temat tego numeru „Biuletynu Informacyjnego Politechniki Lubelskiej” to Jubileusz. Nie tylko Jubileusz naszej Almae Matris, która w tym roku obchodzi 55-lecie swojego istnienia, ale także Jubileusz Wydziału Mechanicznego, Jubileusz Profesorów: Tadeusza Janowskiego i Edwarda Śpiewli, Jubileusz Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii. Do tego numeru Biuletynu dołączamy także interesującą wkładkę z relacją z Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów i Pracowników Politechniki Lubelskiej, przygotowaną przez Towarzystwo Absolwentów i Przyjaciół PL.

Rok 2008 przyniósł duże zmiany na naszej Uczelni. Od 1 września rozpoczyna się kadencja nowych władz rektorskich i dziekańskich. Poznamy również nowe kierownictwo NS ZNP PL oraz Samorządu Studenckiego. Wybranych serdecznie gratulujemy i życzymy sukcesów w sprawowaniu powierzonych funkcji.

W tym numerze znalazła odzwierciedlenie bogata działalność naszych studentów: naukowa, kulturalna, artystyczna, sportowa, uwieńczona wieloma cennymi nagrodami i wyróżnieniami.

Natomiast na zakończenie zapraszamy do lektury wywiadu przeprowadzonego z ustępującym Rektorem prof. Józefem Kuczmaszewskim, w którym Rektor dzieli się z nami swoimi refleksjami z ostatnich sześciu lat sprawowania tej funkcji.

Redakcja

BIULETYN INFORMACYJNY POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

2(20)/2008

Wydarzenia	2
Kronika rektorska.....	4
Informacja o pracach Senatu PL.....	6
Politechnika Lubelska ma 55 lat	11
Jubileusz na sportowo.....	24
Jubileuszowy Zjazd Absolwentów Politechniki Lubelskiej	25
Gratulujemy nowemu profesorowi	28
Ocenę pozostawiam innym.....	30
Pożegnania	33
Podwójne święto w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.....	35
45 lat pracy w Politechnice Lubelskiej.....	42
Dziewczyny na politechniki!	46
Witamy „Erasmusy”	47
Politechnika Lubelska członkiem nowej sieci Enterprise Europe Network	48
Zwycięzcy nagrodzeni	48
Tomasz Cholewa wygrywa konkursy.....	49
Zmiany w ZNP	50
Biblioteka.....	51
Gdzie i jak szukać cytowań? Krajobraz po rankingach Biblioteki cyfrowe	
Studium Języków Obcych.....	58
IV i V edycja prezentacji językowych	
Biurowie Karier Studenckich	60
Bliższa współpraca ze szkołami Konkurs zakończony Politechnika na targach	
Z życia kół naukowych.....	62
Wydział Mechaniczny.....	70
Władze Wydziału w kadencji 2008-2012 Rozwój kadry naukowej Wydarzenia Współpraca międzynarodowa Konferencje, warsztaty... Publikacje	
Wydział Elektrotechniki i Informatyki	78
Władze Wydziału w kadencji 2008-2012 Rozwój kadry naukowej Współpraca międzynarodowa Konferencje, seminaria Współpraca z przemysłem i programy kształcenia	
Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.....	83
Władze Wydziału w kadencji 2008-2012 Rozwój wydziału Rozwój kadry naukowej Rozwój infrastruktury Oferta dydaktyczna Nominacje, wyróżnienia Współpraca z przemysłem Publikacje Prace naukowe Katedra Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego	
Wydział Inżynierii Środowiska	90
Władze Wydziału w kadencji 2008-2012 Rozwój kadry naukowej Wyróżnienia Nowe kierunki współpracy międzynarodowej Wydarzenia	
Wydział Zarządzania.....	94
Władze Wydziału w kadencji 2008-2012 Rozwój kadry naukowej Wydarzenia Symposium Publikacja Dwóch Mariuszów	
Wydział Podstaw Techniki.....	98
Władze Wydziału w kadencji 2008-2012 Rozwój kadry naukowej Kredyt zaufania, który trzeba spłacić jak najszybciej i jak najlepiej Wyróżnienia Konferencje Wydarzenia	
Życie studenckie	102
Samorząd Studencki PL Gloria na Jubileusz Politechniki Charytatywnie i sportowo Taniec z pasją Finałowy koncert rockowy Relacje z pół bitew Udany sezon kick-boxerów Turniej w Odessie Ergometr wioślarski czyli pływanie na sucho... IV Jurajski Półmaraton Brazowy medal Mistrzostw Polski Politechnik w futsalu Trójbój siłowy oraz wspinaczka sportowa – nowe sporty na PL	

Wydarzenia

LUTY 2008

14 lutego odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

28 lutego Politechnikę Lubelską odwiedziła delegacja z Singapuru, składająca się z następujących osób: prof. Wiesław Lucjan Nowiński, Agency for Science, Technology & Research (A*STAR); prof. Ben M. Chen, National University of Singapore (NUS); prof. Ang Ee Luang, Agency for Science, Technology & Research (A*STAR) oraz prof. Khoo Li Pheng, Nanyang Technological University (NUT). Celem wizyty było nawiązanie kontaktów z polskimi uczelniami oraz zachęcenie polskich studentów i nauczycieli akademickich do wymiany międzynarodowej. Organizatorem spotkania na terenie Uczelni był Prorektor ds. Nauki prof. Witold Stępniewski.

MARZEC 2008

13 marca Politechnika Lubelska we współpracy z Kuratorium Oświaty w Lublinie zorganizowała konferencję dla dyrektorów i nauczycieli przedmiotów ścisłych ze szkół ponadgimnazjalnych województwa lubelskiego.

→Biuro Karier Studenckich

Na zgromadzeniu wyborczym w dniu 14 marca 2008 roku, w I turze w głosowaniu tajnym, na stanowisko Rektora Politechniki Lubelskiej na kadencję 2008-2012 został wybrany prof. dr hab. inż. Marek Opielak.

20 marca odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

KWIECIEŃ 2008

10 kwietnia w Politechnice Lubelskiej odbył się Dzień Otwarty pod hasłem „Dziewczyny na politechniki!”, którego

celem była promocja studiów technicznych wśród uczennic.

→Dziewczyny na politechniki!

15 kwietnia w Wydziale Zarządzania odbyła się IV edycja konkursu prezentacji multimedialnych w językach obcych pt. „Business and Management in the Era of Globalisation”.

→SJO

21 kwietnia w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej odbyło się uroczyste zakończenie I Lubelskiego Międzyszkolnego Konkursu Zawodowego „Rok przed dyplomem” – 2007.

→Biuro Karier Studenckich

24 kwietnia w Wydziale Mechanicznym odbyła się V Edycja Konkursu Prezentacji Multimedialnych w języku angielskim, niemieckim i rosyjskim pt. „Revolutionary Materials and Technologies in Engineering of the XXI Century”.

→SJO

29 kwietnia odbyło się posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

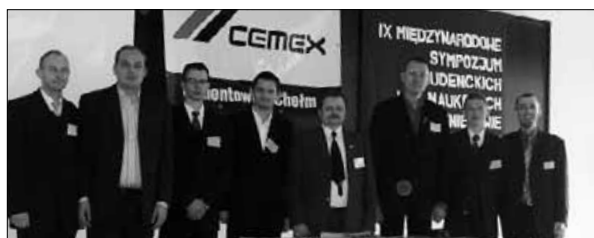
MAJ 2008

7 maja rozstrzygnięty został konkurs mający na celu pobudzenie studenckiej wynalazczości i przedsiębiorczości oraz zainicjowanie działalności Lubelskiego Inkubatora Przedsiębiorczości PL.

→Zwycięzcy nagrodzeni

8 maja odbyło się spotkanie osób, które obchodzą w bieżącym roku rocznicę 55 urodzin, a więc świętują jubileusz razem ze swoją Uczelnią. Rok 1953 to zatem data szczególna, wtedy powstała Wieczorowa Szkoła Inżynierska w Lublinie, wtedy również na świat przyszedł uczestniczący w spotkaniu pracownicy Uczelni.

12-13 maja w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej odbyło się IX Międzynarodowe Sympozjum

Studenckich Kół Naukowych „Inżynierowie nowej ery”. Organizatorami były: Studenckie Koło Naukowe Samochodziarzy i Studenckie Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej.
→ Z życia kół naukowych

☞

12-20 maja w holu Wydziału Mechanicznego obejrzeć można było wystawę pt.: „55 lat Politechniki Lubelskiej. Spojrzenia po latach...”.

☞

13 maja odbyły się uroczystości z okazji 55-lecia Politechniki Lubelskiej.

→ Politechnika Lubelska ma 55 lat
☞

16 maja ogłoszone zostały wyniki konkursu „Primus Inter Pares”. Najlepszym studentem województwa lubelskiego został Tomasz Cholewa, który studiuje na kierunku inżynieria środowiska Politechniki Lubelskiej. Organizatorem konkursu jest Niezależne Zrzeszenie Studentów przy wsparciu Stowarzyszenia Primus Inter Pares.

→ Tomasz Cholewa wygrywa konkursy
☞

20-21 maja zorganizowane zostało XVI Sympozjum Naukowe pt. „Regionalizm a globalizacja: zagrożenia, szanse, wyzwania”.

→ WZ – Sympozjum

CZERWIEC 2008

Prorektor ds. Studenckich prof. A. Wac-Włodarczyk gratuluje uczniowi

6 czerwca w auli Wydziału Elektrotechniki i Informatyki odbyło się uroczyste zakończenie II Lubelskiego Międzszkolnego Konkursu Zawodowego „Rok przed dyplomem” – 2008.

→ Biuro Karier Studenckich

☞

8-11 czerwca w Lublinie odbyły się XIII Profesorskie Warsztaty Naukowe pod tytułem „Przetwórstwo tworzyw polimerowych”.

→ WM – Konferencje

☞

15 czerwca podczas Planety Lublin odbył się VI Festiwal Pierogów Lubelskich, zorganizowany przez Stowarzyszenie Polskich Kucharzy i Cukierników Regionu Lubelskiego. I miejsce w konkursie zajęła Stołówka Politechniki Lubelskiej.

☞

20 czerwca odbyło się ostatnie w kadencji 2005-2008 posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

☞

20-21 czerwca odbyła się II Konferencja Naukowa „Informatyka w Technice i Kształceniu”, zorganizowana przez Katedrę Podstaw Techniki Politechniki Lubelskiej przy współpracy z Lubelskim Towarzystwem Naukowym oraz Uniwersytetem Lotnictwa Cywilnego w Kijowie.

→ WPT – Konferencje

☞

23-24 czerwca odbyła się pierwsza obrona prac dyplomowych studentów kierunku architektura i urbanistyka.

→ WIBiS – Katedra Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego

24 czerwca odbyło się uroczyste otwarte zebranie pracowników Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii i zaproszonych gości z okazji Jubileuszu 40-lecia Instytutu oraz 40-lecia pracy prof. Tadeusza Janowskiego w Politechnice Lubelskiej.

→ Podwójny jubileusz...

24-27 czerwca w Nałęczowie odbyła się VI Międzynarodowa Konferencja ELMECO (Electromagnetic Devices And Processes in Environment Protection) połączona z Seminarium Zastosowań Nadprzewodników.

→ WEIL – Konferencje

Od lewej: J. Stoma, J. Zubrzycki, G. Szymaniak, K. Nalewaj

26 czerwca odbyło się walne zebranie sprawozdawczo-wyborcze NS ZNP PL.

→ Zmiany w ZNP

26-28 czerwca w Suściu odbyła się XI Międzynarodowa Konferencja Naukowa nt.: „Badania symulacyjne w technice samochodowej”, zorganizowana przez Katedrę Pojazdów Samochodowych Wydziału Mechanicznego PL.

→ WM – Współpraca międzynarodowa

LIPIEC 2008

7-14 lipca odbyły się Ogólnopolskie Warsztaty Architektoniczna OSSA zorganizowane przez studentów kierunku architektura i urbanistyka.

→ WIBiS – Katedra Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego

Kronika rektorska

- 20 lutego 2008 r. Rektor wziął udział w spotkaniu z Ministrem Rozwoju Regionalnego Panią Elżbietą Bieńkowską, podczas Jej wizyty w Lublinie. W trakcie spotkania dyskutowano o szansach rozwoju szkolnictwa wyższego w latach 2007-2013.
- 28 lutego 2008 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu Zespołu Koordynacyjnego. Celem zebrania było określenie zadań, które mogłyby wspólnie realizować członkowie przyszłego Związku Uczelni Lubelszczyzny. Spotkanie odbyło się w UMCS.
- 4 marca 2008 r. Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski oraz Rektor Akademii Medycznej w Lublinie prof. Andrzej Książek podpisali porozumienie

o powołaniu Centrum Zaawansowanych Technologii Bioinżynierii Klinicznej. Celem Centrum będzie podejmowanie nowoczesnych i interdyscyplinarnych badań w zakresie diagnostyki i terapii chorób ośrodkowego układu nerwowego.

- 6 marca 2008 r. Rektor wziął udział w uroczystości nadania odznaczeń grupie osób zasłużonych dla rozwoju opozycji demokratycznej w Polsce. Spotkanie odbyło się w Pałacu Prezydenckim w Warszawie.
- Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski został uhonorowany przez Ojca Świętego Benedykta XVI medalem „Pro Ecclesia et Pontifice” – Za Kościół i Papieża. Odznaczenie wręczył Rektorowi Metropolita

Lubelski abp Józef Życiński podczas mszy świętej w Kościele pw. Przemienienia Pańskiego w Lublinie 9 marca 2008 r.

- 13 marca 2008 r. Rektor wziął udział w otwarciu konferencji przeznaczony dla dyrektorów i nauczycieli przedmiotów ścisłych ze szkół ponadgimnazjalnych województwa lubelskiego.

Od lewej: J. Słoma, J. Szuster, J. Kuczmarszewski

- 20 marca 2008 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej. Tematem rozmów były przygotowania do Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów.
- 25 marca 2008 r. Rektor był gospodarzem spotkania, w którym uczestniczyli rektorzy szkół wyższych województwa lubelskiego. Rozmowy dotyczyły zacieśnienia współpracy między uczelniami.

- 2 kwietnia 2008 r. Rektor uczestniczył w konferencji pt. „Wyzwania dla polskiego szkolnictwa wyższego

w świetle raportu OECD”. Konferencja odbyła się w Warszawie z inicjatywy Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży RP, Biura Analiz Sejmowych Kancelarii Sejmu oraz Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

- 10 kwietnia 2008 r. Rektor uczestniczył w części oficjalnej Dnia Otwartego pt. „Dziewczyny na politechniki!”, który odbył się na naszej Uczelni.

- 15 kwietnia 2008 r. Rektor wziął udział w V jubileuszowej edycji konkursu „Lubelski Orzeł Biznesu”. Gala zorganizowana została w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim przez Lubelski Związek Pracodawców.
- 16 kwietnia 2008 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu środowiska naukowego i akademickiego z Prezesem Rady Ministrów Donaldem Tuskiem, podczas którego zaprezentowane zostały wyniki prac Zespołu do Spraw Opracowania Założeń Reformy Systemu Nauki oraz Systemu Szkolnictwa Wyższego. Spotkanie odbyło się w Sali Kolumnowej Kancelarii Premiera.
- 17 kwietnia 2008 r. Rektor wziął udział w uroczystości nadania Akademii Rolniczej w Lublinie nazwy Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie.
- 19 kwietnia 2008 r. Rektor wziął udział w spotkaniu z Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego Barbarą Kudrycką. Spotkanie społeczności akademickiej Lubelszczyzny z Panią Minister dotyczyło założeń reformy nauki i szkolnictwa wyższego.
- 5 maja 2008 r. Rektor uczestniczył w zebraniu Zarządu i Komisji Rewizyjnej Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej. Tematem spotkania były m.in. przygotowania do Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów Uczelni.
- 6 maja 2008 r. Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmarszewski i Rektor Zhejiang Forestry University prof. Zhou Guomo podpisali bilateralną umowę o współpracy dydaktyczno-badawczej, obejmującą m.in. wymianę pracowników naukowych w celu prowadzenia wspólnych badań, udział we wspólnych konferencjach oraz wymianę informacji, materiałów i publikacji naukowych.

- 4-6 czerwca 2008 r. Rektor uczestniczył w posiedzeniu Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Gospodarzem Konferencji była Politechnika Koszalińska.
- 7 czerwca 2008 r. Rektor wziął udział w Wielkiej Gali Nauki i Biznesu, zorganizowanej przez Polską Konfederację Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” oraz Prezydenta Miasta Lublin.
- 8 czerwca 2008 r. Rektor uczestniczył w otwarciu XIII Profesorskich Warsztatów Naukowych „Przetwórstwo Tworzyw Polimerowych”. Warsztaty były okazją, aby uczcić 70 rocznicę urodzin i 45-lecie pracy naukowej prof. Roberta Sikory.
- 9 czerwca 2008 r. Rektor wziął udział w uroczystości Jubileuszu 40-lecia Instytutu Agrofizyki im. Bohdana Dobrzeńskiego PAN w Lublinie.
- 10 czerwca 2008 r. Rektor odebrał z rąk Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego nominację profesorską.
- 10 czerwca 2008 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu przedstawicieli Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych z Panią Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego prof. Barbarą Kudrycką. Spotkanie dotyczyło założeń reformy systemu nauki i szkolnictwa wyższego.
- 23 czerwca 2008 r. Rektor uczestniczył w posiedzeniu Środowiskowego Kolegium Rektorów Uczelni Publicznych Lublina. Podczas spotkania dyskutowano nad założeniami projektu powołania Związku Uczelni Lubelszczyzny.
- 23 czerwca 2008 r. Rektor wziął udział w zebraniu Zarządu Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej. Tematem spotkania były m.in. sprawy dotyczące Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów Uczelni.
- 24 czerwca 2008 r. Rektor wziął udział w uroczystych obchodach z okazji 40-lecia Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Wydziału Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej.
- 7 lipca 2008 r. Rektor uczestniczył w spotkaniu Zarządu Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej, które dotyczyło podsumowania przebiegu Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów i Pracowników Uczelni.
- 8 lipca 2008 r. Rektor uczestniczył w konferencji pt. „ZPORR 2004-2006 w województwie lubelskim”, która miała miejsce w Lubelskim Urzędzie Wojewódzkim. W czasie spotkania zaprezentowane zostały rezultaty podjętych działań w ramach Programu.

Informacja o pracach Senatu PL

(lutym 2008 – czerwiec 2008)

Przedmiotem obrad były następujące sprawy i zagadnienia:

- uchwalono „Regulamin Wyborczy Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2008 r.-31.08.2012 r.”;
- przeprowadzono wybory uzupełniające do komisji dla dokonania okresowej oceny nauczycieli akademickich;
- przyjęto „Sprawozdanie z realizacji współpracy naukowo-badawczej z zagranicą za 2007 r.”;
- przyjęto „Sprawozdanie rzeczowo-finansowe z realizacji badań naukowych za 2007 r.”;
- zaopiniowano pozytywnie wnioski rad wydziałów o nagrody Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego:
 - Wniosek Rady Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej o przyznanie dla dra hab. inż. Tomasza Sadowskiego, prof. PL nagrody indywidualnej za osiągnięcia naukowe;
 - Wniosek Rady Wydziału Podstaw Techniki o przyznanie dla prof. dra hab. Keshry Sangwala nagrody indywidualnej za książkę naukową pt. "Additives and Crystallization Processes: From Fundamentals to Applications"; redakcję gościnną specjalnego zeszytu czasopisma z listy filadelfijskiej "Crystal Research and Technology", tom 42, zeszyt 12, str. 1147-1381 (2007) oraz cykl czterech artykułów naukowych w czasopiśmie z listy filadelfijskiej;
- Wniosek Rady Wydziału Mechanicznego o przyznanie dla prof. dra hab. inż. Roberta Sikory nagrody indywidualnej za całokształt dorobku w związku z przejściem na emeryturę;
- przyjęto wiążącą interpretację postanowienia zapisu Statutu Politechniki Lubelskiej. Zapis ustalony w § 26 ust. 4 Statutu Politechniki Lubelskiej oznacza, że pełnoprawnymi członkami rad wydziałów są pracownicy ze stopniem doktora habilitowanego lub tytułem profesora, którzy skorzystali z prawa do emerytury i są zatrudnieni w Politechnice Lubelskiej w pełnym wymiarze czasu pracy, natomiast na posiedzenia rad wydziałów z głosem doradczym mogą być zapraszani pracownicy ze stopniem doktora habilitowanego lub tytułem profesora, którzy przeszli na emeryturę i nie pracują obecnie w Politechnice Lubelskiej w pełnym wymiarze czasu pracy;
- przyznano Medal Politechniki Lubelskiej „Za wybitne zasługi dla Uczelni” następującym osobom:
 - prof. dr hab. inż. Włodzimierzowi SITKO;

- doc. dr hab. inż. Jakubowi MAMESOWI;
- prof. dr hab. inż. Andrzejowi WEROŃSKIEMU;
- prof. dr hab. inż. Włodzimierzowi KROLOPPOWI;
- prof. dr inż. Kazimierzowi SZABELSKIEMU;
- nie zaopiniowano pozytywnie powołania zgłoszonej kandydatury na stanowisko Dyrektora Lubelskiego Centrum Transferu Technologii Politechniki Lubelskiej;
- zaopiniowano pozytywnie powołanie dr inż. Pawła Węgiorka na stanowisko Dyrektora Lubelskiego Inkubatora Przedsiębiorczości Politechniki Lubelskiej;
- pozytywnie zaopiniowano wniosek Rady Wydziału Mechanicznego w sprawie przekształcenia Katedry Termodynamiki i Mechaniki Płynów w Katedrę Termodynamiki, Mechaniki Płynów i Napędów Lotniczych;
- wyrażono zgodę na wmurowanie tablicy pamiątkowej w budynku Wydziału Mechanicznego, poświęconej pierwszemu Rektorowi naszej Uczelni prof. dr hab. Stanisławowi Ziemeckiemu;
- wyrażono zgodę na wmurowanie tablicy pamiątkowej informującej o przekazaniu Parku Politechniki Lubelskiej społeczności akademickiej Uczelni;
- wyrażono zgodę na powołanie na stanowiska dyrektorów instytutów na kadencję organów kolegialnych i jednoosobowych Politechniki Lubelskiej 2008-2012 tj. na okres od 1.09.2008 r. do 31.08.2012 r. następujących osób:
 - dr hab. inż. Antoniego ŚWICIA, prof. PL na stanowisko Dyrektora Instytutu Technologicznych Systemów Informacyjnych;
 - dr hab. inż. Henrykę STRYCZEWSKĄ, prof. PL na stanowisko Dyrektora Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii;
 - dr hab. Stanisława GRZEGÓRSKIEGO, prof. PL na stanowisko Dyrektora Instytutu Informatyki;
 - dr hab. inż. Tadeusza CIĘŻAKA, prof. PL na stanowisko Dyrektora Instytutu Budownictwa;
 - prof. dr hab. Lucjana PAWŁOWSKIEGO na stanowisko Dyrektora Instytutu Inżynierii Ochrony Środowiska;
 - dr hab. inż. Jana OLCHOWIKA, prof. PL na stanowisko Dyrektora Instytutu Fizyki;
- wyrażono zgodę na podpisanie przez Rektora umów o współpracy pomiędzy Politechniką Lubelską a:
 - Zhejiang Forestry University (Chińska Republika Ludowa);
 - Educational Testing Service (ETS) Global B.V. Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie;
 - Donbas National Academy of Civil Engineering and Architecture (Ukraina);
 - Państwowym Uniwersytetem M. Sumy (Ukraina);
 - firmą ABBYY Software House, Kijów (Ukraina).
- zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej;
- nadania prof. zw. dr hab. inż. dr h. c. Ryszardowi Tadeusiewiczowi tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej;
- utworzenia studiów drugiego stopnia na kierunku *architektura i urbanistyka* w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej;
- sprzedaży nieruchomości położonej w Lublinie przy ul. Metalurgicznej, stanowiącej własność Politechniki Lubelskiej;
- zatwierdzenia sprawozdania finansowego Politechniki Lubelskiej za 2007 r.;
- warunków i trybu rekrutacji na studia w roku akademickim 2009/2010;
- zasad przyjmowania na studia laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego;
- warunków i trybu rekrutacji na studia doktoranckie w roku akademickim 2009/2010;
- oceny funkcjonowania systemu biblioteczno-informacyjnego;
- regulaminu przyznawania nagród Rektora nauczycielom akademickim zatrudnionym w Politechnice Lubelskiej;
- wyrażenia zgody na wmurowanie tablicy pamiątkowej w budynku Wydziału Mechanicznego;
- wyrażenia zgody na wmurowanie tablicy pamiątkowej przekazania Parku Politechniki Lubelskiej społeczności akademickiej Uczelni;
- zatwierdzenia „Sprawozdania z działalności Politechniki Lubelskiej od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2007 roku” oraz oceny działalności Rektora;
- uchwalenia planu rzeczowo-finansowego Politechniki Lubelskiej na rok 2008;
- ustalenia kosztów uzyskania przychodów w wynagrodzeniu zasadniczym nauczycieli akademickich wykonujących w ramach stosunku pracy czynności stanowiących przedmiot prawa autorskiego;
- zasięgnięcia opinii Senatu w odniesieniu do zmian organizacyjnych w Wydziale Elektrotechniki i Informatyki;
- wniosku do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o mianowanie Rektora prof. dr hab. inż. Józefa Kuczmaszewskiego na stanowisko profesora zwyczajnego na czas nieokreślony;
- wyrażenia zgody na utworzenie spółki prawa handlowego i na objęcie w niej udziałów;
- wyrażenia zgody na realizację kształcenia zamawianego na kierunku *elektrotechnika* przez Wydział Elektrotechniki i Informatyki;
- wyrażenia zgody na realizację kształcenia zamawianego na kierunku *inżynieria środowiska* przez Wydział Inżynierii Środowiska.

Przyjęto do realizacji uchwały m.in. w sprawie:

- uchwalenia „Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2008 r. – 31.08.2012 r.”;
- sposobu obchodów Święta Politechniki Lubelskiej w roku 2008;

Rektor przedstawił informacje o podjętych decyzjach dotyczących spraw osobowych:

- Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Lech Kaczyński nadał dr hab. Henrykowi Adamowi SOBCZUKOWI, prof. PL tytuł naukowy profesora nauk technicznych;

- dr hab. inż. Czesław KARWAT, prof. PL został zatrudniony na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Urządzeń Elektrycznych i TWN Wydziału Elektrotechniki i Informatyki na czas określony;
- dr hab. inż. Zbigniewowi PATEROWI, prof. PL przedłużono mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Komputerowego Modelowania i Technologii Obróbki Plastycznej Wydziału Mechanicznego;
- dr hab. inż. Grzegorzowi KORALEWSKIEMU, prof. PL przedłużono mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Pojazdów Samochodowych Wydziału Mechanicznego;
- prof. dr hab. inż. Mirosław WENDEKER został powołany na stanowisko Kierownika Katedry Termodynamiki, Mechaniki Płynów i Napędów Lotniczych Wydziału Mechanicznego;
- prof. dr hab. inż. Henryk KOMSTA został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki Wydziału Mechanicznego;
- prof. dr hab. inż. Klaudiusz LENIK został mianowany na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Podstaw Techniki Wydziału Podstaw Techniki;
- dr hab. inż. Beata KOWALSKA została mianowana na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Inżynierii Ochrony Środowiska Wydziału Inżynierii Środowiska;
- dr hab. inż. Tomasz SADOWSKI, prof. PL został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego (przedłużenie zatrudnienia na okres trzech lat) w Katedrze Mechaniki Ciała Stałego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej;
- prof. dr hab. inż. Andrzej WERONSKI został zatrudniony na stanowisko profesora zwyczajnego w pełnym wymiarze czasu pracy w Katedrze Inżynierii Materiałowej Wydziału Mechanicznego na czas określony;
- prof. dr hab. inż. Robert SIKORA został zatrudniony na stanowisko profesora zwyczajnego w pełnym wymiarze czasu pracy w Katedrze Procesów Polimerowych Wydziału Mechanicznego na czas określony;
- dr inż. Anna HALICKA uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo, specjalność – konstrukcje budowlane;
- dr inż. Dorota WÓJCICKA-MIGASIUK uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk rolniczych w dyscyplinie inżynieria rolnicza.

Wykaz uchwał Senatu PL

1. Uchwała Nr 1/2008/I Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie uchwalenia „Regulaminu Wyborczego Organów Kolegialnych i Jednoosobowych Politechniki Lubelskiej na okres 1.09.2008 r. – 31.08.2012 r.”
2. Uchwała Nr 2/2008/I Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie sposobu obchodów Święta Politechniki Lubelskiej w roku 2008.
3. Uchwała Nr 3/2008/I Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie zasięgnięcia opinii Senatu w odniesieniu do zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.
4. Uchwała Nr 4/2008/II Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 marca 2008 r. w sprawie nadania tytułu Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej.
5. Uchwała Nr 5/2008/II Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 marca 2008 r. w sprawie utworzenia studiów drugiego stopnia na kierunku architektura i urbanistyka w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.
6. Uchwała Nr 6/2008/II Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 marca 2008 r. w sprawie sprzedaży nieruchomości położonej w Lublinie przy ul. Metalurgicznej, stanowiącej własność Politechniki Lubelskiej.
7. Uchwała Nr 7/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego Politechniki Lubelskiej za 2007 r.
8. Uchwała Nr 8/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia w roku akademickim 2009/2010.
9. Uchwała Nr 9/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie zasad przyjmowania na studia laureatów i finalistów olimpiad stopnia centralnego.
10. Uchwała Nr 10/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia doktoranckie w roku akademickim 2009/2010.
11. Uchwała Nr 11/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie oceny funkcjonowania systemu biblioteczno-informacyjnego.
12. Uchwała Nr 12/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. zmieniająca Uchwałę Senatu Politechniki Lubelskiej w sprawie regulaminu przyznawania nagród Rektora nauczycielom akademickim zatrudnionym w Politechnice Lubelskiej.
13. Uchwała Nr 13/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie przyznania Medalu Politechniki Lubelskiej.
14. Uchwała Nr 14/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie przyznania Medalu Politechniki Lubelskiej.
15. Uchwała Nr 15/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie przyznania Medalu Politechniki Lubelskiej.
16. Uchwała Nr 16/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie przyznania Medalu Politechniki Lubelskiej.

17. Uchwała Nr 17/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie przyznania Medalu Politechniki Lubelskiej.
18. Uchwała Nr 18/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie zasięgnięcia opinii Senatu w odniesieniu do zmian organizacyjnych w Wydziale Mechanicznym.
19. Uchwała Nr 19/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wyrażenia zgody na wmurowanie tablicy pamiątkowej w budynku Wydziału Mechanicznego.
20. Uchwała Nr 20/2008/III Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 29 kwietnia 2008 r. w sprawie wyrażenia zgody na wmurowanie tablicy pamiątkowej przekazania Parku Politechniki Lubelskiej społeczności akademickiej Uczelni.
21. Uchwała Nr 21/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie zatwierdzenia „Sprawozdania z działalności Politechniki Lubelskiej od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2007 roku” oraz oceny działalności Rektora.
22. Uchwała Nr 22/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie uchwalenia planu rzeczowo-finansowego Politechniki Lubelskiej na rok 2008.
23. Uchwała Nr 23/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie ustalenia kosztów uzyskania przychodów w wynagrodzeniu zasadniczym nauczycieli akademickich wykonujących w ramach stosunku pracy czynności stanowiących przedmiot prawa autorskiego.
24. Uchwała Nr 24/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie zasięgnięcia opinii Senatu w odniesieniu do zmian organizacyjnych w Wydziale Elektrotechniki i Informatyki.
25. Uchwała Nr 25/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o mianowanie Rektora na stanowisko profesora zwyczajnego na czas nieokreślony.
26. Uchwała Nr 26/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie wyrażenia zgody na utworzenie spółki prawa handlowego i na objęcie w niej udziałów.
27. Uchwała Nr 27/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie wyrażenia zgody na realizację kształcenia zamawianego na kierunku elektrotechnika przez Wydział Elektrotechniki i Informatyki.
28. Uchwała Nr 28/2008/IV Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie wyrażenia zgody na realizację kształcenia zamawianego na kierunku inżynieria środowiska przez Wydział Inżynierii Środowiska.

Wykaz zarządzeń Rektora PL

1. Zarządzenie Nr R-9/2008 z dnia 4 lutego 2008 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-21/2006 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie powołania stałej Komisji Przetargowej do przeprowadzania postępowań o udzielanie zamówień.
2. Zarządzenie Nr R-10/2008 z dnia 4 lutego 2008 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-47/2005 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 18 października 2005 r. w sprawie powołania Komisji Likwidacyjnej.
3. Zarządzenie Nr R-11/2008 z dnia 15 lutego 2008 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej.
4. Zarządzenie Nr R-12/2008 z dnia 15 lutego 2008 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-40/2006 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 24 listopada 2006 r. w sprawie powołania komisji dla dokonania okresowej oceny nauczycieli akademickich.
5. Zarządzenie Nr R-13/2008 z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie powołania Rady Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Lubelskiej.
6. Zarządzenie Nr R-14/2008 z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie powołania Rady Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii Politechniki Lubelskiej.
7. Zarządzenie Nr R-15/2008 z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie powołania Rady Nadzorującej Lubelskiego Centrum Transferu Technologii Politechniki Lubelskiej.
8. Zarządzenie Nr R-16/2008 z dnia 22 lutego 2008 r. w sprawie powołania Rady Nadzorującej Lubelskiego Inkubatora Przedsiębiorczości Politechniki Lubelskiej.
9. Zarządzenie Nr R-17/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. w sprawie określenia szczegółowych zasad zawierania umów o współpracy z zagranicznymi instytucjami dydaktycznymi i naukowo-badawczymi.
10. Zarządzenie Nr R-18/2008 z dnia 10 marca 2008 r. w sprawie powołania Pełnomocnika Rektora ds. Jakości Kształcenia Politechniki Lubelskiej.
11. Zarządzenie Nr R-19/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu podziału i wykorzystania Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w 2008 r.
12. Zarządzenie Nr R-20/2008 z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie przyznania bezzwrotnej pomocy finansowej w okresie wiosenno-letnim.
13. Zarządzenie Nr R-21/2008 z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie zatwierdzenia Instrukcji Zasad Sporządzania, Obiegu, Kontroli oraz Przechowywania Dokumentów w Politechnice Lubelskiej.
14. Zarządzenie Nr R-22/2008 z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie ustalenia szczegółowych zasad szkolenia

- pracowników, studentów i doktorantów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ochrony przeciwpożarowej.
15. Zarządzenie Nr R-23/2008 z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie wynagradzania za udział w pracach związanych z rekrutacją na studia w Politechnice Lubelskiej.
 16. Zarządzenie Nr R-24/2008 z dnia 28 kwietnia 2008 r. w sprawie planowanych liczb przyjęć na studia w roku akademickim 2008/2009.
 17. Zarządzenie Nr R-25/2008 z dnia 28 kwietnia 2008 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na I rok studiów w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2008/2009.
 18. Zarządzenie Nr R-26/2008 z dnia 28 kwietnia 2008 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na I rok studiów doktoranckich w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2008/2009.
 19. Zarządzenie Nr R-27/2008 z dnia 28 kwietnia 2008 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu wydatkowania środków publicznych o wartości nieprzekraczającej kwoty określonej w art. 4 pkt 8 ustawy Prawo zamówień publicznych tj. 14.000,00 euro.
 20. Zarządzenie Nr R-28/2008 z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie wizerunku budżetowego w 2008 r.
 21. Zarządzenie Nr R-29/2008 z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej.
 22. Zarządzenie Nr R-30/2008 z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie zasad prowadzenia „Księgi dyplomów ukończenia studiów wyższych w Politechnice Lubelskiej”.
 23. Zarządzenie Nr R-31/2008 z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie warunków i trybu przeprowadzenia procesu rekrutacji na pierwszy rok studiów i organizacji Elektronicznej Rejestracji Kandydatów w roku akademickim 2008/2009.
 24. Zarządzenie Nr R-32/2008 z dnia 15 maja 2008 r. w sprawie opłat wnoszonych przez osoby ubiegające się o przyjęcie na studia w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2008/2009.
 25. Zarządzenie Nr R-33/2008 z dnia 28 maja 2008 r. w sprawie pieczęci urzędowych i pieczętek służbowych używanych w Politechnice Lubelskiej.
 26. Zarządzenie Nr R-34/2008 z dnia 6 czerwca 2008 r. w sprawie wysokości opłat za świadczone usługi edukacyjne na Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2008/2009.
 27. Zarządzenie Nr R-35/2008 z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej.
 28. Zarządzenie Nr R-36/2008 z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie organizacji roku akademickiego 2008/2009.
 29. Zarządzenie Nr R-37/2008 z dnia 30 czerwca 2008 r. w sprawie zmian w Regulaminie organizacyjnym Politechniki Lubelskiej.

Ostatnie posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej w kadencji 2005-2008, 20.06.2008 r.

Politechnika Lubelska ma 55 lat

Uroczystości jubileuszowe odbyły się 13 maja 2008 r. Tradycyjnie obchody rozpoczęły się mszą świętą w intencji Pracowników, Studentów i Doktorantów Uczelni w Kościele pw. Przemienienia Pańskiego w Lublinie.

*

Następnie goście udali się do Parku Politechniki Lubelskiej, gdzie nastąpiło uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej przekazania Parku społeczności akademickiej. *Politechnice przybyło wspaniałe miejsce do aktywnego wypoczynku. Ten Park powstał z myślą o pracownikach i studentach Uczelni, aby wspierać ich aktywność sportową, dydaktyczną i naukową* – powiedział Prorektor ds. Studenckich prof. Andrzej Wac-Włodarczyk.

*

Pozostałe uroczystości miały miejsce w Wydziale Mechanicznym.

Podniosłym momentem było odsłonięcie tablicy pamiątkowej poświęconej pierwszemu Rektorowi Uczelni prof. Stanisławowi Ziemeckiemu, który funkcję Rektora Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie pełnił od 1.10.1953 r. do 19.01.1956 r. Rektor prof. Józef Kuczmaszewski przedstawiając sylwetkę profesora Ziemeckiego zapewnił, że *pozostanie w pamięci społeczności środowiska lubelskiego jako wspaniały organizator nauki i kształcenia, wybitny uczony i szlachetny człowiek.*

*

Podczas uroczystej promocji doktorskiej do grona społeczności akademickiej przyjęto 18 nowych doktorów i 2 doktorów habilitowanych.

Od lewej: J. Kuczmaszewski, M. Opielak, H. Komsta, A. Wac-Włodarczyk

Stopnie naukowe doktora uzyskali:

Wydział Mechaniczny

mgr inż. Barbara Sykut
mgr inż. Jacek Poleszak
mgr inż. Arkadiusz Tofil

Wydział Elektrotechniki i Informatyki

mgr inż. Wojciech Żmudziński
mgr inż. Jacek Kęsik
mgr inż. Paweł Mazurek
mgr inż. Piotr Kopniak
mgr inż. Grzegorz Matejko
mgr inż. Marcin Buczaj
mgr inż. Gennadry Źhelezko
mgr inż. Konrad Gromaszek
mgr inż. Piotr Warda
mgr inż. Danuta Proszak
mgr inż. Mariusz Duk

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

mgr inż. Danuta Barnat-Hunek
mgr inż. Grzegorz Golewski

Wydział Inżynierii Środowiska

mgr inż. Aneta Duda
mgr inż. Grzegorz Łągód

Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskali:

dr inż. Regina Jeziórska
dr inż. Beata Kowalska.

Rektor, składając gratulacje, jednocześnie zachęcał do odwagi potrzebnej do dokonywania przełomowych odkryć. *To intelektualny bunt wobec ustalonego porządku, podważanie tego, co wydaje się niepodważalne, może uczynić Was wielkimi. Taka postawa nie jest sprzeczna z szacunkiem i pokorą wobec własności intelektualnej innych. W tym tkwi piękno pracy naukowej, jest w tym element szczególnego romantyzmu* – dodał Rektor.

*

W dalszej części uroczystości wręczone zostały listy gratulacyjne osobom, które uzyskały tytuły i stopnie naukowe poza Uczelnią, a także tym pracownikom, którzy zostali mianowani na stanowiska profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych.

Tytuł naukowy profesora:

prof. dr hab. inż. Klaudiusz Lenik
prof. dr hab. inż. Józef Kuczmazewski
prof. dr hab. Henryk Sobczuk

Mianowanie na stanowisko profesora zwyczajnego:

prof. dr hab. inż. Henryk Komsta
prof. dr hab. inż. Volodymyr Harbarchuk
prof. dr hab. inż. Klaudiusz Lenik

Prorektor ds. Nauki prof. W. Stępniewski gratuluje dr hab. inż. A. Halickiej

Mianowanie na stanowisko profesora nadzwyczajnego PL:

dr hab. inż. Jarosław Sikora

Stopień naukowy doktora uzyskany poza Uczelnią:

mgr inż. Mariusz Dzieńkowski
mgr Edyta Łukasik
mgr Adam Prószyński
mgr inż. arch. Marzena Siestrzewitowska

Stopień naukowy doktora habilitowanego uzyskany poza Uczelnią:

dr inż. Anna Halicka.

*

Następnie Prorektor ds. Studenckich prof. Andrzej Włodarczyk nagroził laureatów konkursu na najlepszą pracę studencką w zakresie poprawy wizerunku Politechniki Lubelskiej.

I miejsce – Tomasz Cholewa (WIŚ), temat pracy „Konsolidacja środowiska studenckiego z LOIIB oraz firmami branżowymi”;

II miejsce – Paweł Skiba (WIŚ), temat pracy „Koncepcja selektywnej zbiórki odpadów komunalnych dla Politechniki Lubelskiej”;

III miejsce (ex aequo) – Maciej Korga (WZ), temat pracy „Wizualizacja, poprawa wizerunku Politechniki” oraz Monika Kulisz (WZ), temat pracy „Projekt jakości kształcenia na Wydziale Zarządzania Politechniki Lubelskiej”.

*

Z kolei Prezes Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej mgr inż. Marek Maj wręczył stypendia ufundowane przez Towarzystwo najlepszym studentom z każdego wydziału.

Wydział Mechaniczny: Wojciech Dziewickiewicz – kierunek: mechanika i budowa maszyn

Wydział Elektrotechniki i Informatyki: Piotr Filipiuk – kierunek: informatyka

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej: Magdalena Lewandowska – kierunek: budownictwo

Wydział Inżynierii Środowiska: Agnieszka Jedut – kierunek: inżynieria środowiska

Wydział Zarządzania: Małgorzata Kwietniewska-Sobstyl – kierunek: zarządzanie

Wydział Podstaw Techniki: Magdalena Huskowska – kierunek: edukacja techniczno-informatyczna.

*

Uroczystość zakończył wykład dr hab. inż. Beaty Kowalskiej nt. „Nowoczesne materiały polimerowe”.

Materiały polimerowe zaliczane są do grupy materiałów zaawansowanych, nazywanych także inteligentnymi, chociaż nie ma jak do tej pory jednoznacznej i powszechnie akceptowanej ich definicji. W literaturze światowej występują najczęściej określenia “intelligent polymers” lub “smart polymers”.

Wśród polimerów, zaliczanych do materiałów inteligentnych wyróżnić można następujące główne grupy:

- polimery z pamięcią kształtu,
- polimery piezoelektryczne,
- polimery elektroaktywne,
- polimery reagujące na bodźce środowiska zewnętrznego,
- polimerowe odwzorowania molekularne.

Polimery z pamięcią kształtu

Pamięć kształtu mogą wykazywać zarówno polimery termoplastyczne, jak i termoutwardzalne, zdolne do krystalizacji.

W zastosowaniach polimerów z pamięcią kształtu wykorzystuje się przede wszystkim ich dużą wrażliwość na zmiany temperatury. W obszarze temperatury powrotu następuje skokowe przejście ze stanu szklanego polimeru w stan wysokoelastyczny.

Polimery piezoelektryczne

Polimery piezoelektryczne znajdują zastosowanie tam, gdzie tradycyjne materiały nie działają tak efektywnie jak polimery.

Stała piezoelektryczna odkształcenia polimerów (zmiana kształtu w kierunku długości) jest mniejsza niż dla materiałów ceramicznych, ale piezoelektryczna stała naprężenia jest znacznie większa, co powoduje, że polimery są lepszymi czujnikami.

Dużą grupę polimerów inteligentnych stanowią **polimery elektroaktywne**.

Zazwyczaj dzieli się je na 2 grupy:

- Polimery elektronowe – zmieniają kształt albo wymiary dzięki działaniu pola elektrycznego lub sił elektrostatycznych (polimery elektrostrykcyjne, dielektryki, ferroelektryki, ciekłe kryształy).
- Polimery jonowe – występuje ruchliwość lub dyfuzja jonów (polimery przewodzące, żele jonowe, kompozytowe nanorurki polimer-węgiel).

Jedną z dziedzin zastosowań polimerów przewodzących jest tzw. *inteligentna elektronika*, np. tranzystory polimerowe wykorzystywane w układach elektronicznych.

W ostatnich latach są prowadzone badania mające na celu szersze wykorzystanie polimerów przewodzących w *papierze elektronicznym* i *wyświetlaczach elektronicznych*, a także w *układach zdalnej identyfikacji radiowej* (RFID).

Polimerowe diody elektroluminescencyjne PLED (Polymer Light Emitting Diode), nazywane polimerami świecącymi, znajdują zastosowanie w wyświetlaczach elektronicznych.

Polifenylowinylem (PPV) pozwala uzyskać żółte świecenie, a dioda może działać przez ponad 10 000 godzin. Kopolimery polifluorenu dają pełny zakres barw od czerwieni do zieleni, ich trwałość jest jednak znacznie krótsza niż PPV.

Diody polimerowe wykorzystane w wyświetlaczach powodują, że są cienkie, elastyczne i tańsze w porównaniu z układami na ciekłych kryształach, a jakość obrazu jest taka sama jak w ekranach ciekłokrystalicznych.

Polimery przewodzące wykorzystuje się także w układach zdalnej identyfikacji radiowej (RFID), które zaczynają wypierać kody kreskowe.

Polimery przewodzące mogą być wykorzystane jako *inhibitory korozji*, stanowiąc powłoki ochronne bezpośrednio przylegające do metalu i spowalniające szybkość korozji w razie uszkodzenia właściwej powłoki.

W odrębnej grupie znalazły się **polimery reagujące na bodźce środowiska zewnętrznego**. Polimery te pęcznieją pod wpływem rozpuszczalnika, pH, temperatury, pola elektrycznego, promieniowania świetlnego, dlatego znalazły zastosowanie jako bioczuJNIKI, regulatory reakcji enzymatycznych, układy podające leki.

Ostatnią grupę stanowią **odwzorowania molekularne**.

Odwzorowaniem molekularnym określa się zdolność polimeru do tworzenia związku z cząsteczką nazywaną celem, która znajduje się w grupie cząsteczek podobnych lub prawie z nią identycznych. Możliwości zastosowania odwzorowań molekularnych w medycynie są ogromne, zwłaszcza do:

- usuwania szkodliwych substancji z krwioobiegu człowieka, z jego przewodu pokarmowego, do oczyszczania leków (usuwanie enancjomerów);
- podwójne odwzorowanie kształtu umożliwia uzyskanie kopii cząsteczki, co może być wykorzystane w poszukiwaniu nowych leków, znacznie zmniejszając koszty i czas badań.

*

Ważnym punktem obchodów był Koncert Jubileuszowy pt. GLORIA RV 589 Antoniego Vivaldiego w wykonaniu Akademickiego Chóru Politechniki Lubelskiej oraz Orkiestry Państwowej Szkoły Muzycznej I i II St. im. Karola Lipińskiego, pod dyrekcją prof. Elżbiety Krzemińskiej. Partie solowe wykonali: Ewa Lalka – sopran oraz Michał Wajda-Chłopicki – kontratenor. Na organach grała Jolanta Münch.

Rektor składa gratulacje prof. E. Krzemińskiej

Po koncercie Rektor uhonorował nasze zespoły artystyczne oraz Towarzystwo Absolwentów i Przyjaciół PL za ich działalność na rzecz Uczelni.

Od lewej: Rektor J. Kuczmaszewski, Prezes TAiP PL M. Maj

*

Kulminacyjnym momentem tego dnia było uroczyste, otwarte posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej.

Wystąpienie Rektora prof. Józefa Kuczmaszewskiego

Drodzy i oczekiwani przez nas Goście, Pracownicy i Studenci, Szanowni Państwo!

Otwieram uroczyste posiedzenie Senatu Politechniki Lubelskiej z okazji Jubileuszu 55-lecia naszej Uczelni oraz związanej z nim uroczystości uhonorowania najwyższą godnością akademicką, tytułem doktora honoris causa, Pana prof. Ryszarda Tadeusiewicza.

Pięć lat temu miałem zaszczyt prowadzić jubileuszowe uroczystości 50-lecia naszej Uczelni. Minęło kolejnych 5 lat. Wiele zmieniło się od tego czasu w naszej Uczelni i w otoczeniu systemowym, w jakim funkcjonujemy. Od 4 lat jesteśmy w strukturach UE, stając się elementem wspólnego europejskiego obszaru w edukacji i nauce. Rozpoczęliśmy kształcenie na kilku nowych kierunkach studiów i kilkunastu nowych specjalnościach, uzyskaliśmy uprawnienie nadawania stopnia naukowego doktora w dyscyplinie *mechanika*, przygotowaliśmy już praktycznie wniosek w dyscyplinie *informatyka*, do 2010 roku mamy szansę takie uprawnienia uzyskać w dyscyplinach *nauki o zarządzaniu* oraz *inżynieria materiałowa*.

Wiele zmieniło się w naszym otoczeniu. Praktycznie wybudowaliśmy od fundamentów budynek dla Centrum Doskonałości ASPPECT i Biblioteki Uczelni, rozbudowaliśmy o aulę i piętro Wydział Zarządzania i Wydział Podstaw Techniki, rozbudowaliśmy o aulę i część laboratoryjną Wydział Inżynierii Środowiska, przeprowadziliśmy kompleksową termomodernizację 8 dużych obiektów Uczelni, zbudowaliśmy parking, część dróg wewnętrznych, dwa korty tenisowe, boisko do siatkówki plażowej, boisko do piłki nożnej. Przeprowadziliśmy kompleksowy remont naszego Domu Wypoczynkowego w Kazimierzu Dolnym, prowadzimy na dużą skalę prace remontowe w domach studenckich i stołówce, którą powoli przekształcamy w Centrum Edukacji i Kultury Studenckiej, z zachowaniem także jej dotychczasowej funkcji jako miejsca zbiorowego żywienia. Prace adaptacyjne w stołówce zostały wpisane w ubiegłym roku do programu inwestycyjnego MNiSzW. W tym czasie w Uczelni powstało Centrum Informatyczne, Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii oraz Akademicki Inkubator Przedsiębiorczości. Z myślą o zachowaniu naszego dziedzictwa utworzyliśmy Muzeum Politechniki Lubelskiej, które przygotowało na nasze święto pierwszą ekspozycję. W dniu dzisiejszym symbolicznie przekazaliśmy, poprzez odsłonięcie tablicy pamiątkowej, Park Politechniki Lubelskiej. To już dziś jest piękne miejsce wypoczynku, rekreacji i uprawiania sportu, a będzie z pewnością jeszcze piękniejsze, kiedy sadzone tam drzewa, krzewy i kwiaty osiągną pełnię swojego piękna.

Przed nami ważne prace inwestycyjne realizowane w ramach Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej. Podpisaliśmy już preumowy na trzy duże projekty: Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii, Rewitalizacja Pałacu Sobieskich na potrzeby Wschodniego Centrum Architektury oraz Przebudowa Wydziału Inżynierii Budowlanej

i Sanitarnej. W przygotowaniu są także projekty do Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego.

W ciągu tych pięciu lat odnowiliśmy bazę transportową Uczelni, zakupiliśmy wiele nowoczesnej aparatury do badań naukowych, znacznie pomnożyliśmy majątek Uczelni. Realizując na dużą skalę program modernizacji Uczelni, dbaliśmy jednocześnie o jej kondycję ekonomiczną. Budżet 2007 roku zamknęliśmy zyskiem netto w wysokości ponad 3,6 mln zł.

Mamy dobre podstawy pod stabilny rozwój. Dobra kondycja materialna Uczelni to dobry punkt wyjścia do kreowania świata wartości, tak ważnego, aby Uczelnia zachowała szacunek publiczny, jakim zasłużenie cieszyła się przez minione lata. Dbajmy o etos akademicki, kształtowany przez stulecia zbiór zasad i norm, którymi powinno kierować się środowisko akademickie. To właśnie etos akademicki sprawiał, że nasze środowisko cieszyło się znaczną autonomią, w tym zbiorem szczególnych praw w zakresie własnego sądownictwa, eksterytorialności. Uczelnia bez etosu to uczelnia nijaka, to niezdefiniowana społeczność o dominacji interesu jednostki nad interesem zbiorowości. Dziś w warunkach konkurencji na rynku edukacyjnym, wieloletowości, powszechnej akceptacji dla dość swobodnego wykorzystywania, poza własnym środowiskiem – własności intelektualnej Uczelni, trudno jest walczyć o prymat dobra publicznego nad interesem poszczególnych członków naszej społeczności. Nie ustawajmy jednak w realizacji tego celu, tak ważnego dla naszej wiarygodności.

Ważnym obszarem naszej aktywności powinna być integracja lubelskiego środowiska naukowego, przy czym nie chodzi tu o likwidację poszczególnych uczelni i utworzenie jednego, wielkiego uniwersytetu, choć w dalszej przyszłości nie należy wykluczać i takiego rozwiązania, ale o łączenie sił w wielu obszarach aktywności akademickiej, gdzie takie łączenie daje efekty ekonomiczne, zwiększa szanse w międzynarodowej rywalizacji, pozwala bardziej efektywnie wykorzystać posiadane zasoby, zwłaszcza aparaturowe. Budzi to jeszcze lęki wynikające z mających swe historyczne przyczyny wzajemnych uprzedzeń. Dziś to już historia. Ostatnie lata pokazały, że można z pożytkiem dla lubelskiego środowiska naukowego i z pożytkiem dla wszystkich naszych uczelni z osobna realizować wspólne projekty, mądrzej gospodarować publicznymi zasobami, posiadaną aparaturą i kapitałem ludzkim, uzgadniać strategiczne kierunki rozwoju. Z satysfakcją stwierdzam, że wykształciliśmy także znakomite relacje pomiędzy kierownictwami poszczególnych uczelni, relacje oparte na wzajemnym szacunku, zaufaniu, poczuciu wspólnoty celów w działaniu dla dobra publicznego. Chciałbym za to moim Kolegom Rektorom bardzo serdecznie podziękować, wyrażając jednocześnie przekonanie, że tak będzie również w przyszłości.

Uczelnie to dla regionu i miasta wielka wartość. To nie tylko miejsce kształcenia kadr dla nowoczesnego społeczeństwa, ale także coraz częściej miejsce tworzenia i transferu nowoczesnych technologii. Często, ten szybko zmieniający się w sferze techniki świat, przyjmujemy jako coś naturalnego, jako zmianę, która samoistnie dokonuje się zgodnie z logiką dziejów. Nie dostrzegamy, że za tym wszystkim

kryje się moc ludzkiego intelektu i kształtowanej kultury technicznej. Fala krytyki, jaka przewija się przez media pod adresem środowisk akademickich, często wywodzi się z niewłaściwych przesłanek lub nie uwzględnia systemowych aspektów naszego miejsca w świecie nauki. Z uporem, przy każdej okazji powtarzam, że jeszcze nigdy ludzkość tak wiele i tak bezpośrednio nie czerpała z nauki jak obecnie. Społeczeństwo wiedzy to społeczeństwo pomysłowości. Dobrze, że ta świadomość powoli toruje sobie drogę w świadomości władz wszystkich szczebli, choć niestety dotychczas tylko w warstwie deklaratywnej. Cieszymy się, że Prezydent Lublina buduje strategię rozwoju miasta w oparciu o potencjał środowiska akademickiego, wierzymy, że skutkiem takiej strategii będzie odpowiedni, strategiczny program operacyjny skierowany do tego środowiska. Środowisko akademickie to ogromny potencjał miasto- i kulturotwórczy, w Lublinie to tak oczywiste, że wręcz nietaktem byłoby ten wątek rozwijać.

W tym procesie ważne miejsce przypada naukom ścisłym i technicznym. Trzeba z naciskiem podkreślić, że systemowe działania na rzecz kultury technicznej, która powinna w społeczeństwie informacyjnym stać się kluczowym elementem kanonu kultury publicznej i społecznej, jest warunkiem naszego rozwoju cywilizacyjnego. To jest niezbędne nie tylko dlatego, że mamy ambicje należeć do krajów tworzących postęp, ale także dlatego, aby w przyszłości skutecznie pełnić rolę biernego odbiorcy postępu. Zjawisko socjologiczne jakim jest wykluczenie informatyczne, dotyczące dziś najstarsze pokolenie, może w przyszłości przerodzić się w wykluczenie technologiczne całych społeczeństw, jeśli nie wprowadzą one systemowych rozwiązań, zwłaszcza w sferze polityki edukacyjnej.

Jubileusz 55-lecia naszej Uczelni to jednocześnie 55-lecie Wydziału Mechanicznego, najstarszego, przez 11 pierwszych lat jedyne wydziału. W dniu wczorajszym odbyło się z tej okazji uroczyste posiedzenie Rady Wydziału z udziałem licznej grupy Dziekanów z innych uczelni technicznych. Raz jeszcze wyrażam wdzięczność Panom Dziekanom za obecność, a Panu Dziekanowi prof. Henrykowi Komście i Wydziałowi Mechanicznemu, także mojemu macierzystemu wydziałowi, gratuluję dotychczasowych sukcesów i życzę pomyslnego rozwoju w przyszłości.

Święto Uczelni i jej Jubileusz to także, a może przede wszystkim święto naszej młodzieży, święto studentów. Z satysfakcją obserwuję poczucie dumy naszej młodzieży z faktu, że są studentami Politechniki Lubelskiej. My także jesteśmy z naszej młodzieży dumni, wiemy, że w przyszłości będą dobrymi inżynierami, dzisiaj cieszymy się także z ich osiągnięć artystycznych i sportowych, z działania na rzecz promocji Uczelni. Samorząd Studencki i organizacje studenckie, koła naukowe, Chór Akademicki PL, Formacja Tańca Towarzyskiego „Gamza”, Grupa Tańca Współczesnego, Zespół Pieśni i Tańca, zespoły muzyczne, Studencka Agencja Fotograficzna, Yacht Club PL, Klub Płetwonurków „Paskuda”, Sekcja Szermierki Historycznej, Inicjatywa Kulturalna „StuArt”, liczne i posiadające cenne trofea, w tym medale mistrzostw świata i Europy, sekcje AZS to znakomite uzupełnienie dojrzałej oferty dydaktycznej naszej Uczelni. Zawsze uważaliśmy i uważamy, że mądre kształcenie inżynierów

musi uwzględniać nie tylko konieczność obcowania z realną techniką, ale musi odbywać się także w środowisku dającym szansę kształtowania wrażliwości estetycznej, szacunku do kultury i ogólnie rozumianych potrzeb humanistycznych. Kształcimy przecież specjalistów, którzy będą tworzyć dla człowieka i przyrody. Będziemy wspierać Was, drodzy młodzi przyjaciele, w tych działaniach, jesteście w swej pracy współtwórcami nowoczesnego systemu edukacji.

Każdy jubileusz Uczelni w naturalny sposób przywołuje w refleksjach naszych absolwentów. To absolwenci o nas świadczą najmocniej, to absolwenci są naszą dumą i naszą troską, to nasz sens istnienia, sens doskonalenia się, to oni kształtują w nas, jakże ważne poczucie misji publicznej. Miałem zaszczyt w czasie moich dwóch kadencji uroczystie wręczać 25 i 30 tysięczny dyplom naszej Uczelni i miałem wówczas to niepowtarzalne uczucie, że robimy coś bardzo ważnego. Cieszą nas sukcesy naszych absolwentów, to oni w znakomity sposób kształtowali i kształtują kulturę techniczną naszego regionu. Z szacunkiem podkreślam pracę Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej. Proszę obecnego tutaj Prezesa Towarzystwa mgr inż. Marka Maja, aby przy każdej okazji spotkań z absolwentami podkreślał, że społeczność akademicka naszej Uczelni zawsze czeka na swoich absolwentów w swoich progach, zachęcamy do korzystania z naszej oferty edukacyjnej, w ramach kształcenia ustawicznego, ale także czekamy na Wasze zwykłe odwiedziny w wydziałach i katedrach, w których wykonywaliście swoje prace dyplomowe.

Dziękuję za dobrą współpracę wielu instytucjom życia politycznego, samorządowego, gospodarczego i kulturalnego regionu. Waszą obecność w ważnych dla naszej Uczelni uroczystościach odbieramy jako przejaw szacunku dla naszej służby Lublinowi i Lubelszczyźnie. Dziękuję za liczne przejawy życzliwości dla Politechniki Lubelskiej i dla mnie osobiście. Zapewniam, że wsłuchiwanie się w potrzeby regionu jest niezwykle ważnym elementem naszej misji, a każdy przykład naszego udziału w rozwiązywaniu lokalnych problemów przynosi naszej społeczności ogromną radość i satysfakcję.

Jak najserdeczniej chciałbym dzisiaj zwrócić się w imieniu własnym, ale i całego kierownictwa Uczelni i wydziałów do pracowników Politechniki, tych aktywnych zawodowo i emerytowanych. To, że możemy dzisiaj z poczuciem dumy świętować Jubileusz, jest naszą wspólną zasługą. Znaczenie ciągłości i sumowania efektów jest szczególnie silne w edukacji i nauce. Na pewno nie byłibyśmy jako cywilizacja tu, gdzie jesteśmy, gdyby nie praca wielu pokoleń. Wszyscy macie swój wkład w rozwój naszej Uczelni, podkreślam wszyscy, od pomocniczego pracownika obsługi aż do dziekanów i rektorów, uczciwa i odpowiedzialna praca była i będzie ważna, niezależnie od swojego charakteru. Wiem z noworocznych spotkań z pracownikami emerytowanymi, jak silna więź łączy ich nadal z Uczelnią, jak cieszą się z jej sukcesów, jak gotowi są wspierać ją nadal w rozwoju. Ta identyfikacja z celami Uczelni, to poczucie, że dobro Uczelni jest imperatywem naszej zawodowej aktywności jest niezwykle motywujące dla kierownictwa, wówczas naprawdę chce się pracować i dokonywać także wyrzeczeń osobistych. Bardzo dziękuję tym wszystkim, dzięki którym

łatwiej mi było także dokonywać osobistych wyrzeczeń, zachowam we wdzięcznej pamięci wszystkie przejawy życzliwości i lojalności, jakich doznałem w trakcie pełnienia funkcji rektora. Obejmijmy także chwilą zadumy i refleksji tych wszystkich członków naszej akademickiej społeczności, pracowników i studentów, których już nie ma wśród nas. Także trzech byłych Rektorów naszej Uczelni: prof. Stanisława Ziemeckiego, doc. Stanisława Podkowę i prof. Iwo Pollo, których nie mogę już odznaczyć medalem „Za wybitne zasługi dla Uczelni”, a na które tak bardzo sobie zasłużyli. Powstańmy na chwilę i uczcijmy pamięć o zmarłych pracownikach i studentach naszej Uczelni.

Jestem głęboko przekonany, że наша społeczność, która od podstaw budowała naszą Uczelnię, która praktycznie przez dziesięć pierwszych lat funkcjonowała bez własnej siedziby, znająca trudy i wyrzeczenia poradzi sobie także z wyzwaniem przyszłości. Wyzwania bowiem będą zawsze, taka jest logika dziejów, ale doświadczenia przeszłości, szacunek i podziw dla determinacji naszych poprzedników to nasz ważny kapitał. Myślmy ciągle o przyszłości, wiedząc jednak, że wielką siłą uniwersytetów jest ich tradycja, akademicki etos, o którym zawsze musimy pamiętać.

*

Wyróżnieniem dla Rektora był medal przyznany przez Wojewodę Lubelskiego Panią Genowefę Tokarską za „pełną poświęcenia i zaangażowania pracę na rzecz nauki, rozwoju regionu, środowiska biznesu i kształcenia kadr, a także za popularyzację idei integracji europejskiej oraz działalność społeczną na terenie województwa lubelskiego”. Medal Wojewody Lubelskiego otrzymała również Pani prof. Ewa Bojar oraz prof. Mirosław Wendecker.

*

Z kolei Pan Prezydent Miasta Lublin Adam Wasilewski przekazał na ręce Rektora Medal Unii Lubelskiej dla Politechniki Lubelskiej z okazji 55-lecia Uczelni.

*

Wzruszającym momentem było wręczenie pierwszych medali „Za wybitne zasługi dla Uczelni”. Otrzymali je byli Rektorzy Politechniki Lubelskiej: prof. Włodzimierz Sitko, doc. Jakub Mames, prof. Andrzej Weroński, prof. Włodzimierz Krolopp oraz prof. Kazimierz Szabelski. Wręczając je, Rektor powiedział: *Przez ten symboliczny akt nadania medali Rektor i Senat chcą Wam podziękować, wyrazić szacunek i uznanie w imieniu całej społeczności naszej Uczelni. Możecie być dumni ze swojego dzieła i z owoców, jakie Wasz trud przyniósł po latach.*

*

Podczas posiedzenia Senatu prof. dr hab. inż. dr h.c. Ryszard Tadeusiewicz otrzymał tytuł Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej. Promotorem przewodu był prof. Jan Sikora z Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL. Recenzentami byli: prof. Andrzej Materka z Politechniki Łódzkiej oraz prof. Jan Węglarz z Politechniki Poznańskiej.

*

Wykład okolicznościowy Doktora Honorowego dotyczył kryzysu człowieka w świecie mediów.

Wprowadzenie

Człowiek współczesny narażony jest na wiele czynników wywołujących kryzys jego wartości, postaw, zachowań i wyborów. Jednym z ważnych źródeł tego kryzysu są między innymi współczesne media. Każdy z nas, chcąc nie chcąc, zanurzony jest w środowisku mediów informacyjnych. Dzieje się tak niezależnie od jego woli, chociaż trzeba przyznać,

że zdecydowana większość poddaje się medialnej niewoli dobrowolnie i czyni to z przyjemnością – a przynajmniej daje sobie wmówić, że jest to przyjemność. Jednak nawet jeśli należymy do tej **mniejszości**, która usiłuje zachować niezależność od środków masowego przekazu, to praktycznie nie mamy szans na ucieczkę, gdyż stykamy się z mediami stale i wszędzie, nawet jeśli sami aktywnie ich nie poszukujemy. Można nie kupować tygodników, ale ich okładki i tak nas atakują w witrynach kiosków i na plakatach, można nie słuchać radia, ale i tak tło muzyki radiowej (oraz radiowych wiadomości, komentarzy i reklam) towarzyszy nam w sklepach, w kawiarniach, u fryzjera i u dentysty. Żeby nie spotkać włączonego telewizora, przemocą wręcz szturmującego naszą świadomość i uwagę, trzeba wyjechać w Himalaje albo przynajmniej na wczasy pod namiotem w głębi puszczy. Po to, żeby w najbardziej niestosownym momencie nie dopadał człowieka telefon, trzeba wykazać hart ducha i po prostu nie włączać komórki... Teoretycznie jest to podobno możliwe!

Media jako pułapka

W praktyce mało kto ma chęć być medialnym anachoreta, zaś wielu ludzi wprost nie ma wyboru. Na przykład uprawianie coraz większej liczby zawodów wymaga wręcz bezustannej dostępności telefonicznej, wiele piastowanych funkcji zmusza do zanurzenia w strumieniu medialnych przekazów, wielu ludziom nie starcza także ich własnej silnej woli, żeby wyłączyć telewizor, nawet jeśli wręcz podświadomie przeczuwają proces brutalnego ogłupiania, którym ich to medium obarcza...

Zgódźmy się więc z twierdzeniem, że człowiek XXI wieku to człowiek medialny. Media narzucają mu, co ma lubić (od batonika do kandydata na prezydenta), co ma myśleć, czym się powinien cieszyć, a czym martwić, jak oceniać zdarzenia i innych ludzi. Media myślą za niego, więc tak łatwo i przyjemnie jest się im poddać, bo bezmyślność jest wszak taka słodka! Że przy okazji się głupieje? Że naruszane są granice prywatności – naszej albo innych ludzi, ale z naszym biernym udziałem? Że podporządkowuje się życie cudzym, a nie własnym wyborom? A któżby się o to troszczył! Ważna jest rozrywka, kolory, błyskotki, łomot ogłuszającej muzyki i slogany, dzięki którym świat okazuje się prosty i zrozumiały, wbrew opiniom tych wszystkich jajo-głowych, którzy mówią o jakichś wątpliwościach i dylematkach moralnych.

Człowiek XXI wieku to człowiek poszukujący przyjemności za wszelką cenę i bez względu na jakość tej przyjemności. Im prymitywniejsza, im płycej, ale intensywniej łechcąca zmysły – tym lepsza, bo łatwiejsza w konsumpcji. Więcej, szybciej, intensywniej, częściej! Do upadłego, do dna, do utraty tchu – bo jakże można się przestać bawić, skoro tak wiele pokus dookoła. I tylko czasem, budząc się w środku nocy, gdy telewizor jest wyłączony, telefon milczy, gazeta jest tylko szarą plamą na obrusie, a za oknem rozpościera się rozgwieżdżone niebo, przywołujące jakieś niejasne myśli o tym, co Wielkie, Prawdziwe i Nieprzemijające – rodzi się lęk, że takie życie jest przerażająco jałowe. Że w istocie pograjamy się w kryzysie, który wypacza nasze wartości, narzuca nam cudze wybory, zubaża zdolność myślenia i zniewala

zdolność podejmowania decyzji. Że rzeczywistość oferowana nam przez media jest jak wielkanocna pisanka: kolorowa i atrakcyjna na zewnątrz, ale pusta i pozbawiona jakichkolwiek wartości w środku.

I wtedy chcielibyśmy coś zmienić, tylko nie wiemy co, ani jak? Może by się nad tym zastanowić?

Ale zaraz odzywa się głos rozsądku: Przecież za kilka godzin bezlitosny budzik znowu rzuci nas w kierat obowiązków, jakie nakłada nam rodzina, praca, ambicja, kariera! Trzeba więc być wyspanym, biologicznie sprawnym, żeby stawić czoła tym wszystkim wyzwaniom! Inaczej ktoś nas wypchnie ze stanowiska, ktoś inny zagarnie pieniądze, ktoś nas wyprzedzi w tej obłądnej pogoni za tym nie dającym się osiągnąć celem, któremu na imię **sukces**, jakkolwiek, ale za wszelką cenę. Więc odrzucamy myśli o kryzysie, w jaki nas wpychają media, gasimy refleksję zanim się jeszcze pojawi i z determinacją samobójcy pogrążamy się we śnie (w razie potrzeby pomoże łyk alkoholu albo usłużna tabletki...), aby potem móc zerwać się na dźwięk budzika i nadal trwać w chocholim tańcu na przemian katorżniczej pracy i zagłuszającej wszystko rozrywki.

Dla tych, którym po takim nocnym przebudzeniu pozostało coś więcej, niż tylko niejasne wspomnienie koszmaru, chciałbym zaproponować chwilę refleksji.

Porozmawiajmy o człowieku XXI wieku, o każdym z nas, a także o mediach, które nas otaczają oraz o kryzysie, którego są przyczyną. Uciec od tego kryzysu nie zdołamy, zastanówmy się więc wspólnie, co zrobić, żeby z nim mądrzej żyć?

Przedmiotem dyskusji można by było uczynić dowolne ze współczesnych mediów, bowiem swój kryzysogeny wkład w nasze życie mają zarówno żerujące na sensacjach gazety, infantylne radio, manipulująca ludźmi telewizja, a nawet przynoszące niechciane reklamy telefony komórkowe. W tym artykule rozważymy jednak najmłodsze, ale też najbardziej wciągające i najsilniej ingerujące w nasze życie medium informacyjne: Internet¹.

Medium największych możliwości i największych zagrożeń

Internet stał się ostatnio – zapewne trochę nieoczekiwanie dla samych jego twórców – generatorem najgłębszych i najbardziej radykalnych przemian cywilizacyjnych, z jakimi mieliśmy do czynienia w okresie ostatnich dziesiątków, a może nawet setek lat. Znane jest powiedzenie: *Optymiści twierdzą, że od momentu wynalezienia Internetu nic już nie będzie takie samo, jak przedtem. Pesymiści obawiają się, że to może być prawda...*

Internet powstawał jako narzędzie do konkretnych celów, bardzo odległych od tego, do czego służy on obecnie. Początkowo była to sieć tworzona do celów wojskowych, a jej głównym zadaniem było przetrwanie ataku atomowego, który niezależnie od tego, jaki obiekty zniszczy, nie powinien sparaliżować możliwości wymiany informacji i sprawnego dowodzenia. Potem przejęli ją uczeni i chcieli z niej uczynić **ogólnoświatowe forum wymiany idei**. Wkrótce po nich

do Internetu wkroczył świat biznesu, próbując stworzyć z jego pomocą **rynek informacji**. Na koniec jednak do Internetu dorwali się dosłownie wszyscy, czego skutkiem jest między innymi to, że będąc nadal forum wymiany idei oraz rynkiem informacji – stał się on także (na szczęście tylko w pewnej części) **wysypiskiem różnych opinii**, które rzadko bywają mądre, natomiast często niosą ze sobą ładunek szkodliwych emocji.

Kryzysogenne, erodujące wartości i podkopujące różne zasady współżycia społecznego działanie Internetu ujawnia się obecnie szczególnie silnie i brutalnie dzięki powszechności dostępu do tego medium. Warto dodać, że nie chodzi tu o dostęp czyniący z coraz większej liczby członków społeczeństwa odbiorców internetowych przekazów. Groźniejszy i bardziej doniosły jest fakt, że w Internecie każdy może rozgłaszać co chce, zaś rozróżnienie głosów mądrych i roztropnych od wytworów maniackalnej głupoty – jest niesłychanie trudne. Gazetę mogą wydawać tylko nieliczni, i chociaż nie zawsze są to członkowie intelektualnej elity narodu, to jednak ich działalność podlega określonym standardom i krytycznej ocenie. Do radia czy telewizji zaprasza się jedynie wybrane osoby, i chociaż kryteria tego, kogo i dlaczego się zaprasza mogą być często dyskusyjne, to jednak w tych tradycyjnych mediach pomiędzy nadawcą informacji, a jej odbiorcami jest zawsze przynajmniej kilka osób, wśród których czasami zdarza się osoba odpowiedzialna i roztropna, stąd skala demoralizacji i głupoty jest tam także raczej umiarkowana.

Natomiast w Internecie każdy może wszystko. Wystarczy byle jaki komputer i łatwo dziś dostępne łącze dostępu do globalnej sieci – i już można rozgłaszać wszystko i na każdy temat, niezależnie od posiadanych kwalifikacji. Dodatkowym czynnikiem zwalniającym od poczucia odpowiedzialności jest anonimowość nadawców i bezosobowość odbiorców.

Zwłaszcza ta ostatnia okoliczność powoduje, że wypowiedzi, publikacje i opinie są rozpowszechniane w Internecie bez żadnych zahamowań i ograniczeń. Patrząc w twarz odbiorcy, trudno jest kłamać, natomiast poprzez ekran komputera nie widać przerażonych, oburzonych czy pokrzywdzonych oczu odbiorców internetowego komunikatu. W wyniku tego wydaje się, że społeczności zasiedlającej Cyberprzestrzeń przestały funkcjonować jakiejkolwiek zasady i pryncypia – poczynając od Dekalogu, a kończąc na regułach ortografii.

Dźwignia polityczna

Postępującemu zdżyczeniu obyczajów, obserwowanemu dziś w Internecie, można by się było przyglądać bez specjalnych emocji, gdyż zjawisko tworzenia się różnych subkultur zogniskowanych wokół takich czy innych sfer społecznej działalności – nie jest niczym nowym. Alarmujące są tu jednak deklaracje polityków, wyrażających chęć i gotowość budowania w skali kraju, kontynentu (Europy), a wreszcie także całego świata – tak zwanego Społeczeństwa Informacyjnego. Jeśli założymy, że plan tworzenia tego Społeczeństwa Informacyjnego się powiedzie – to musimy się spodziewać, że to co dzisiaj obserwujemy jako zachowania wąskiej grupy tak zwanych Internautów – stanie się powszechnie

1 Ta część artykułu nawiązuje do książki autora zatytułowanej „Społeczność Internetu”, która jest aktualnie dostępna w księgarniach.

obowiązującą regułą. Nie jest to perspektywa szczególnie zachęcająca!

Rozwińmy tę myśl nieco szerzej. W związku z licznymi i nie zawsze uzasadnionymi oczekiwaniami, związanymi z przejściem do tej nowej formacji ekonomiczno-społecznej, jaką będzie Społeczeństwo Informacyjne, trzeba najpierw rozwiązać kilka mitów.

Pierwszym mitem jest to, że mówiąc „Społeczeństwo Informacyjne” dokładnie wiemy, co mamy na myśli. Otóż dzisiaj **nikt** jeszcze tak naprawdę nie wie, jaką strukturą będzie Społeczeństwo Informacyjne, formułowane są bowiem na ten temat różne opinie i tworzone są różne modele. Oczekuje się na przykład (tak twierdził między innymi *Toffler*), że w dobie Społeczeństwa Informacyjnego pojęcie informacji zdominuje i zastąpi (pośrednio bądź bezpośrednio) wiele pojęć występujących we wcześniejszych formacjach społecznych w różnych rolach. Uważa się między innymi, że w takim społeczeństwie postindustrialnym to właśnie *informacja* będzie największą wartością.

Zobaczmy, jak to wygląda z perspektywy historycznej. Spróbowałem to niżej zaprezentować po swojemu, poszerzając nieco oryginalne koncepcje *Tofflera*, ale rozwijając je (mam nadzieję) zgodnie z duchem twórcy „*trzeciej fali*”.

Czym jest (lub będzie...) Społeczeństwo Informacyjne?

Próba definicji, czym ma być (podobno...) Społeczeństwo Informacyjne będzie łatwiejsza i skuteczniejsza, jeśli pokażemy ją na tle innych, wcześniejszych formacji społeczno-ekonomicznych, które w związku z tym wymienię niżej i krótko scharakteryzuję.

- W społeczeństwie starożytnym, opartym na niewolnictwie, najwyższą wartością była przynależność do określonego rodu – to ona decydowała o znaczeniu społecznym, o zakresie praw człowieka a nawet o jego osobistej wolności. Włączenie osoby spoza rodu do określonego zbioru przywilejów wiązało się zatem z koniecznością sztucznego wprowadzenia go do wspólnoty rodzinnej poprzez adopcję. Prowadziło to niekiedy do paradoksów (na przykład w starożytnym Rzymie dla osiągnięcia celów politycznych niekiedy młodsza wiekiem osoba adoptowała osobę starszą, zatem „rodzic” był młodszy od „potomka”), ale z punktu widzenia prawnego system ten był spójny i konsekwentny.
- W społeczeństwie feudalnym nośnikiem wartości i znaczenia stała się ziemia – im więcej się jej posiadało, tym wyższy był status materialny i społeczny danego człowieka lub jego rodu, zaś wzajemne zawieranie się terytoriów wasala i suwerena wyznaczało miejsca w drabinie hierarchii społecznej i określało schematy podległości feudalnej. Posiadanie ziemi dawało możliwość niewolenia ludzi (na przykład chłopcy byli „przypisani do ziemi” i mieli z tego tytułu niemal niewolnicze obowiązki), a także mogło wynikać z przynależności do pewnego rodu, w związku z tym w nowej (feudalnej) formacji zaznaczał się nadal ślad wcześniejszego ustroju. Mimo szerokich wad feudalizmu niewątpliwie zakres osobistej wolności ludzi

w tym ustroju był znacząco większy, niż w starożytnym ustroju niewolniczym.

- Kapitalizm i industrializacja przyniosły prymat pieniądza, burząc fundamenty świata landlordów. Mając pieniądze, można było mieć wszystko: i niewolniczo podporządkowanych ludzi i ziemię (która stała się wyłącznie jednym z wielu towarów) i nawet kupione tytuły szlacheckie, normalnie związane z przynależnością do określonego rodu. Kapitał stał się więc głównym wyznacznikiem pozycji społecznej, rękojmnią władzy, czynnikiem osobistego i grupowego prestiżu. W zasadzie ta sytuacja trwa do dzisiaj.
- Zachodząca na naszych oczach kolejna rewolucja naukowo-techniczna „zdetronizowała” kapitał i ustawiła na szczycie piramidy właśnie informację. Kto ma informację, ten ma władzę – to stwierdzenie powtarza się w wielu źródłach i nie jest pozbawione sensu. Wartościowa informacja daje się bowiem wymienić na pieniądze, umożliwia także nabycie ziemi, pozwala uzależniać ludzi – słowem jest kolejną najwyższą, najbardziej cenioną wartością. Czy jednak istotnie wszystkie inne wartości da się kupić za informację – pokaże dopiero przyszłość. Niemniej wieloletni okres, jaki upłynął od momentu opublikowania przez *Tofflera* jego wizji „*trzeciej fali*” zdaje się potwierdzać, że była to wizja prawdziwie prorocza, lub raczej może mająca charakter pewnej samosprawdzającej się prognozy.

Prymat informacji jako czynnik kryzysogenny

W związku z bliskim związkiem, jaki zachodzi pomiędzy głównym tematem tego artykułu, a problemem znaczenia informacji jako **nośnika wartości** warto się może zastanowić, czy rzeczywiście możemy mówić o niej (to znaczy o informacji) jako o największej **społecznej** wartości – i co z tego wynika.

Wydaje się, że nawet przy bardzo pozytywnym nastawieniu do komputerów, do Sieci i do Internetu – można żywić obawy, że ten nowy (postulowany) system wartości niesie w sobie załączek wielu poważnych kryzysów. Głównym źródłem tych kryzysów jest to, że w poprzednich epokach dominujące wartości miały zawsze cechy unikalności i ekskluzywności. Unikalność i ekskluzywność jest zawsze bardzo ściśle powiązana z pojęciem „wartości”² oraz z kategorią własności tej wybranej wartości. Tak było i z dziedzicznymi tytułami, i z ziemią, i z kapitałem.

Powszechność dostępu do informacji oraz brak w informacji jakichkolwiek cech fizycznych pozwalających ograniczyć ten dostęp, mogą sprawić, iż informacja jako wartość nie będzie jednak w stanie przetrwać próby czasu i jej znaczenie spowszednieje.

Co wobec tego będzie tą wartością wiodącą w nowym społeczeństwie? Można w tej sprawie budować różne hipotezy, ale według mnie będzie to wiedza (*knowledge*). Jeśli tak się stanie, to fetyszowana obecnie informacja stanie

2 Między innymi historyczna funkcja złota jako nośnika wartości wiązała się z faktem, że zasoby tego metalu były ograniczone, a jego zdobycie było zawsze bardzo trudne.

się tylko liczmanem, będzie bowiem pochodną wiedzy i jej nośnikiem. Natomiast wiedza nigdy nie była i nigdy nie będzie redukowalna do samej tylko informacji, zawiera ona bowiem obok „gołych” informacji także umiejętności ich interpretacji, wykorzystania i zastosowania, które są w praktyce dostępne tylko nielicznym (a więc spełniają wzmiankowany wyżej warunek unikatowości), chociaż kryterium dla tej unikatowości są w tym przypadku walory intelektualne jednostki, a nie jej pochodzenie lub odziedziczony majątek.

Ten krótki szkic, dający skrótowy i bez wątpienia subiektywny przegląd o wiele bardziej rozbudowanych w literaturze poglądów, daje (mimo niewątpliwych skrótów i uproszczeń) podstawę do nieco szerszego rozważania na temat głębokości i stopnia radykalności kryzysów, jakie towarzyszyć będą procesowi przechodzenia do Społeczeństwa Informacyjnego.

Wskażmy na kilka problemów nieco dokładniej. Na przykład można przewidzieć, że zmieni się radykalnie skala działania człowieka w tej nowej formacji w stosunku do formacji, które ją poprzedzały. W społeczeństwie starożytnym typu niewolniczego działania większości ludzi obejmowały swoim zasięgiem głównie dom i najbliższą rodzinę. W feudalizmie skala działań rozważanego podmiotu wykroczyła poza jego własny dom i obejmowała z reguły jakiś mały region (zależnie od statusu społecznego mogła to być wieś albo miasto, hrabstwo, księstwo albo nawet całe państwo). W kapitalizmie działania jednostki mogą swoim zasięgiem obejmować jakiś bardziej rozległy region³ – na przykład mleko produkowane przez rolnika można znaleźć w całym kraju, a samochód zbudowany w Polsce można odnaleźć na drogach Hiszpanii. Jednak dopiero Społeczeństwo Informacyjne daje **praktycznie wszystkim** obywatelom skalę działania, która jest autentycznie globalna.

Jak unikać kryzysów Społeczeństwa Informacyjnego?

Z przytoczonego wyżej uproszczonego wywodu wynika także, iż w społeczeństwie postindustrialnym celem dążeń i wysiłków wielu ludzi stanie się posiadanie wiedzy, a w przypadku jej braku – przynajmniej informacji. Będzie to między innymi oznaczało, że zupełnie nieproporcjonalnie rozrosną się takie (praktycznie do tej pory wcale nieznanne) problemy społeczne i ekonomiczne, jak: ochrona własnych informacji, dążenie do zawłaszczenia lub zniszczenia cudzych informacji, a na końcu – rozwijanie sztuki maksymalnie efektywnego korzystania z informacji. Nie przypadkowo najpilniej strzeżoną (i najintensywniej zdobywaną) tajemnicą staje się dziś tajemnica technologiczna, podczas gdy w kapitalizmie prymat miała tajemnica polityczna, a w feudalizmie tajemnica religijna (mistyczna).

Wszystkie te rozważania służyły do tego, żeby unaocznić Czytelnikowi doniosłość zachodzących obecnie przemian. Świat, w którym funkcjonować będzie Społeczeństwo Informacyjne, będzie zupełnie niepodobny do świata, w którym obecnie żyjemy. Jak z tego wynika, transformacja do społeczeństwa informacyjnego naprawdę wyjątkowo

głęboko i wszechstronnie przekształci samą istotę (a nie tylko formę!) procesów gospodarczych, społecznych i politycznych. Nie wiemy dokładnie, jak będą wyglądały rozmaite cechy społeczeństwa informacyjnego, jednak możemy być pewni, że będą odmienne od funkcjonujących tu i teraz. Nie jest to może najwłaściwsze miejsce do tego, by wymieniać i śledzić wszystkie aspekty postindustrialnej rewolucji, warto było jednak wzmiankować wyżej o kilku przynajmniej przewartościowaniach, jakie proces ten niesie, żeby zdać sobie sprawę, że nie mówimy o samych tylko technicznych wynalazkach.

W Społeczeństwie Informacyjnym będziemy niewątpliwie sprawniej się komunikować, zarówno indywidualnie, jak i zbiorowo. Być może będziemy wykonywać pracę zawodową bez wychodzenia z domu, a także zaspokajać znaczną część potrzeb za pomocą komputerów połączonych w złożone, wielowarstwowe sieci. Przyjmując za większością teoretyków, że Społeczeństwo Informacyjne charakteryzować się będzie prymatem technologii informacyjnych nad technologiami wytwórczymi (w sferze materialnej), przewagą znaczenia posiadanej wiedzy nad znaczeniem posiadanego kapitału (majątku) czy stanowiska (urodzenia) w sferze hierarchii społecznej, a także dominacją znaczenia dostępu do informacji nad dostępem do formalnych funkcji politycznych (w sferze sprawowania władzy) – widać wyraźnie, że możemy oczekiwać licznych i raczej dogłębnych zmian, zwłaszcza w obszarze społecznych i gospodarczych priorytetów.

W przewidywaniu tych przewartościowań i tych priorytetów już dzisiaj zauważmy, że wytwarzanie, gromadzenie, przetwarzanie i przesyłanie informacji stało się (dosłownie na naszych oczach!) przedmiotem rosnącego zainteresowania zarówno pojedynczych ludzi, jak i całych grup społecznych. Można przypuszczać, że w przyszłości działanie w sferze informacji bezwarunkowo będzie najbardziej lukratywnym zajęciem, o które ludzie będą silnie rywalizować. Już teraz toczy się zjadła, bezpardonowa walka (m.in. dotycząca ustawodawstwa chroniącego prawa autorskie i dobra intelektualne), o zasoby i dostęp do informacji, natomiast w przyszłości na tym tle może dochodzić nawet do konfliktów zbrojnych.

Czy w przyszłości grożą nam wojny o informację?

Teza, że dążenie do posiadania i wyłącznego użytkowania określonych informacji może doprowadzić wręcz do wojen wydaje się w pierwszej chwili absurdalna. Teza ta przestaje jednak dziwić w momencie, gdy studiując statystyki gospodarcze, napotykamy na dane świadczące o tym, że rozwinięte kraje świata (zwłaszcza USA) ponad 50% swojego dochodu w handlu zagranicznym uzyskują ze sprzedaży praw autorskich (głównie dotyczy to przemysłu filmowego, fonograficznego i komputerowego). W takiej sytuacji zupełnie realna staje się perspektywa zastosowania dowolnych represji (z siłą zbrojną włącznie) wobec osób, organizacji, a nawet krajów drastycznie naruszających sferę własności intelektualnej.

Nieco żartobliwie można powiedzieć, że ludzie toczyli wojny zawsze o to, czego najbardziej pożąдали. Wojna Trojańska była następstwem żądzy, jaką wzbudzała Piękna Helena, wojny feudalne toczono z powodu pożądania fragmentu

3 Chociaż działania wielu jednostek zostały – poprzez więzy i ograniczenia ekonomiczne – ponownie zredukowane do ściśle domowej skali.

kraju sąsiada, pierwsza wojna światowa toczyła się o dostęp mocarstw imperialistycznych do kolonii i zasobów surowcowych, druga o władzę i dominację polityczną różnych formacji ustrojowych. Może trzecia wojna światowa toczyć się będzie o zasoby informacji i zasady ich wykorzystywania? To wcale nie jest tak mało prawdopodobne, jak się na pierwszy rzut oka wydaje, bo wartościowa informacja także wzbudza obecnie pożądlivość i jest przedmiotem licznych prób zmonopolizowania i zawłaszczenia.

Oczywiście każda wojna jest złem, zatem oby nigdy nie doszło do zmaterializowania się takiej ewentualności, a gdyby już musiała się zmaterializować, to oby był to konflikt ograniczony wyłącznie do Cyberprzestrzeni – ale naprawdę są podstawy do tego, by żywić w tym zakresie uzasadnione obawy.

Budujmy jednak optymistyczne scenariusze, bo jest szansa na ich urzeczywistnienie

Na szczęście obok prognoz zarysowujących ten „czarny scenariusz” są też i inne, zdecydowanie bardziej optymistyczne. Przypuszcza się na przykład, że tego typu niebezpieczeństwa (konfliktu o prawa i o dostęp do informacji) powinna odsunąć postępująca globalizacja. Ale czy będzie tak w rzeczywistości? Procesowi globalizacji towarzyszy przecież proces zmniejszania znaczenia poszczególnych państw narodowych, co (ogłędnie mówiąc) nie przez wszystkich przyjmowane jest entuzjastycznie. Ta kontrowersja ma obecnie także swoje odbicie w Internecie, gdzie coraz częściej mówi się wręcz o zagrożeniach, jakie globalizacja może mieć dla kultury i dla tożsamości narodowej.

Z drugiej strony jednak globalizacji politycznej towarzyszą zmiany w sferze gospodarki, polegające na tym, że model firm lokalnych, mających swoją siedzibę w jakimś jednym konkretnym kraju, zmienia się coraz wyraźniej w kierunku struktur ponadnarodowych i międzynarodowych korporacji. Te ostatnie zmiany sprawiają, iż rozważana wyżej „wojna o informację” wydaje się być coraz mniej prawdopodobna – chyba że w wydaniu wojny konkurencyjnej poszczególnych firm. Linie podziałów we współczesnym świecie w coraz mniejszym stopniu pokrywają się z granicami państw czy nawet z granicami zamieszkiwania poszczególnych grup etnicznych, albo wyznawców różnych religii (choćby te ostatnie względy potrafią obudzić drzemiące w ludziach demony). Granice współczesnego świata definiuje w głównej mierze gospodarka. Podział na biednych i bogatych jest podziałem głębiej sięgającym, niż podział wynikający z odmiennego języka, koloru skóry czy imienia wyznawanego Boga.

Oznacza to jednak, że w miarę postępującego uzależnienia gospodarki od zasobów informacyjnych w coraz większym stopniu należy spodziewać się narastania sprzeczności związanych z tym interesów poszczególnych firm, przedzających się z czasem w różne formy konfliktów między wielkimi korporacjami. Na szczęście dla zwykłych obywateli wojny ekonomiczne między firmami toczony są wyłącznie przy pomocy armii prawników na wokandach sądowych, więc być może (mimo bezwzględnie zarysowanych sprzeczności i konfliktów wewnętrznych w łonie globalnego społeczeństwa informacyjnego) globalnego konfliktu zbrojnego uda się uniknąć.

Wróćmy jednak do głównego wątku. Jak już wielokrotnie podkreślano, prezentowany artykuł ma na celu skłonienie Czytelnika do refleksji nad obecną naturą i nad prawdopodobną przyszłością Internetowego Społeczeństwa. Takim właśnie społeczeństwem jeszcze się w pełni nie staliśmy, lecz staniemy się nim w niedalekiej przyszłości, gdyż obserwacja świata i zachodzących w nim przemian wskazuje, że jest to nieuchronne. Dla większości z nas ta transformacja zachodzi bez naszej wiedzy i w gruncie rzeczy trochę wbrew naszej woli. Tym niemniej siedzimy już w tej łodzi, a nurt niesie nas coraz szybciej. Ku czemu?

W tej sprawie niewątpliwie stawia się więcej pytań, niż dostarcza gotowych odpowiedzi. Ale mimo braku łatwych odpowiedzi na trudne pytania, wydaje się, że te pytania powinny być postawione. Chociażby po to, żebyśmy nie stali się bezmyślnym dodatkiem do komputera.

Jeszcze nie teraz!

Wszystko już było, czyli pouczające przykłady z przeszłości

Mówiąc i myśląc z niepokojem o skali i głębokości przemian, jakimi *przeorze* naszą cywilizację i naszą kulturę wszechobecny Internet, nie zapominajmy jednak, że nie jest to pierwsza rewolucja, jaką ludzkość przechodzi. Przypomnijmy sobie, że podobne niepokoje i rozterki pojawiały się także i na wcześniejszych etapach rozwoju cywilizacji. Działo się tak, ilekroć dalszy konieczny rozwój społeczeństwa nie stanowił po prostu kontynuacji stanu wcześniej zastanego, tylko wnosił jakiś element znaczącej jakościowej albo ilościowej nowości. Warto przypomnieć, że takie kamienie milowe naszej cywilizacji jak upowszechnienie pisma, a potem wynalazek druku – miały także kiedyś swoich zagorzałych przeciwników, co jednak nie przeszkadza nam dziś oceniać tych etapów jako rzeczywistych fundamentów postępu i rozwoju ludzkości.

Powstanie pisma zapewniło nieśmiertelność kultury, ale zabiło pewien jej rodzaj

Dzisiaj trudno w to może uwierzyć, ale nawet wprowadzenie pisma, które przecież poprzez utrwalanie myśli pojedynczych ludzi i całych pokoleń umożliwiło rozwój kultury i stworzyło podwaliny nauki – także budziło swego czasu wątpliwości przedstawicieli kultury i nauki z epoki przedpiśmiennej. Nie poznamy oczywiście dzisiaj tych dyskusji ani tych argumentów, jakie towarzyszyły pojawianiu się różnych form pisma w kolebce naszej cywilizacji, to znaczy w obszarze krajów śródziemnomorskich, gdyż te antagonizmy sprzed tysięcy lat ukryte są już w mroku dziejów – ale można być pewnym, że dla wędrownych aoidów, którzy przez wieki przechowali w tradycji ustnej heksametry Homera, pomysł spisania Iliady musiał być obrazoburczym przejawem barbarzyństwa!

Wiemy na pewno, że tak musiało być, bo znamy dokładnie z przekazów historycznych taką właśnie reakcję (na próby wprowadzania pisma) ze strony celtyckich druidów, którzy – podobnie jak aoidzi wczesnej epoki hellenistycznej – z pokolenia na pokolenie przechowywali swoją tradycję w postaci ustnych przekazów. Z zapisków Juliusza Cezara, opisującego w *Commentari de Bello Galico* podbój i początki

romanizacji Galii i Brytanii, a potem z relacji, jakie pozostawili wczesnośredniowieczni mnisi iryjscy (*Leabhar Gabhála Éireann*), wyłania się obraz walki starego z nowym zadziwiająco podobny do niepokojów dręczących współczesnych kontestatorów Internetu!

Druidzi twierdzili bowiem, że wprowadzenie i rozpowszechnienie pisma ogłupi ludzi, ponieważ mając możliwość utrwalania wiadomości za pomocą pisma, nie będą oni już mieli motywacji do tego, by kształcić swoją pamięć. Takie zubożenie ćwiczeń umysłu i pamięci miało (zdaniem celtyckich kapłanów) spowodować cofnięcie ich kultury i cywilizacji do czasów barbarzyństwa. Jak wiadomo rzeczywisty efekt wprowadzenia pisma był dokładnie przeciwny do obrazu, jaki wyłaniał się z tych fobii, ale pewna szkoda jednak się stała – mianowicie właśnie te nieprzeniesione do dokumentów pisanych wierzenia druidów rzeczywiście rozplęły się w pomroce dziejów.

Zresztą – być może druidzi mieli jednak trochę racji? Niewątpliwie na skutek wprowadzenia pisma wydarzyła się w rozwoju cywilizacji katastrofa, która zapoczątkowała dezintegrację pierwotnej zbiorowości i wygenerowała problem, którego nie znają prymitywne społeczności, nieużywające pisma: postępującej izolacji, alienacji i w efekcie rozpaczliwej samotności jednostki ludzkiej. Ryszard Kapuściński opisuje w książce *Heban* współczesne nam, lecz żyjące w innym wymiarze cywilizacyjnym, społeczności wiossek afrykańskich, które nie znając pisma, wytwarzają swoją kulturę i chronią zbiorową tożsamość poprzez opowieści, przekazywane z ust do ust. Takie przekazy ustne, powstające także obecnie podczas tych afrykańskich spotkań plemiennych w cieniu wielkiego drzewa, chroniącego z reguły tubylczą wioskę na spalonych słońcem sawannach, pokazują obraz wręcz nieoczekiwany: muzę Klio w pieluszkach. Obserwując, jak rodzi się, jak rozwija i jak eroduje taka klechda plemienna, możemy się dowiedzieć, czym była historia u swoich narodzin. Przytoczymy cytat z tej pięknej i mądrej książki, który powie nam więcej o roli i znaczeniu pisma, niż niejedna uczona rozprawa:

(...) granica pamięci jest tu kresem historii. Wcześniej nie było. Wcześniej - nie istnieje. Historia to jest to, co się pamięta. Afryka, poza islamską Północą, nie znała pisma, historia była tu zawsze ustnym przekazem, legendą podawaną z ust do ust, mitem zbiorowym tworzonym bezwiednie u stóp mangowca, w głębokich mrokach wieczoru, w których odbywały się tylko drżące głosy starców(...)

Mówiąc, czują się [oni] odpowiedzialni za historię swojego ludu. Muszą ją przechowywać i rozwijać. Nikt nie może powiedzieć, „przeczytajcie naszą historię w książkach”. Bo w takich książkach nikt nie napisał (...). Nigdy nie powstanie ich historia zwana w Europie naukową i obiektywną, ponieważ ta, afrykańska, nie zna dokumentów i zapisów, a każde pokolenie, słuchając przekazywanej mu wersji, zmienia ją i zmienia, przekształca, modyfikuje i ubarwia. Ale przez to, wolna od ciężaru archiwów, od rygoru danych i dat, historia osiąga tu swoją najczystsza, krystaliczną postać - postać mitu.

Obraz społeczności murzyńskich, jaki wyłania się z cytowanej książki, budzi współczucie europejskiego czytelnika, ze względu na przepaść niewyobraźnego ubóstwa, jaka ich

od nas dzieli. *Świat przeciętnego Afrykanina jest (...)* zredukowany do kilku przedmiotów – jednej koszuli, jednej miski, garści ziarna, tyka wody – pisze Kapuściński. Jednak w odniesieniu do losów jednostki można zaryzykować twierdzenie, że to raczej my zasługujemy na politowanie – z naszą dostatnią, sytą, a jednak mimo to rozpaczliwą samotnością jednostki wśród tłumu anonimowych ludzi. Nie ulega przy tym wątpliwości, że kolejne wynalazki cywilizacji technicznej, w tym także Internet, samotności tej nie przewyciężają, tylko ją pogłębiają.

Także wynalazek druku nie przez wszystkich przyjmowany był entuzjastycznie!

Analiza zjawisk kulturowych i cywilizacyjnych, których przyczyną był epokowy wynalazek druku, dokonany około 1430 roku przez **Johannesa Gensfleisch zum Gutenberg** także potwierdza tezę, że każdy postęp cywilizacji ma zarówno pozytywne, jak i negatywne skutki. Wynalazek druku, będący bez wątpienia jednym z fundamentów współczesnej cywilizacji, wywołał entuzjazm większości ludzi chcących obcować z kulturą, jednak w czasach współczesnych Gutenbergowi oceniany był przez elity intelektualne jako *krok wstecz!* Zastąpienie ręcznie pisanych i pięknie zdobionych ksiąg przez masowe wyroby techniki drukarskiej miało spowodować (zdaniem przeciwników druku) brak poszanowania dla książek. Zdaniem zwolenników starego porządku, na skutek tego że książki staną się zbyt tanie i nie będą wystarczająco piękne, przestaną być przez ludzi szanowane, zaś to mogłoby się przenieść (według ich opinii) na zbyt lekki stosunek do zawartych w tych księgach treści (w tamtych czasach – głównie religijnych). Dzisiaj mamy na ten temat uformowany pogląd, wynikający z obserwacji licznych pozytywnych skutków masowego obcowania ze słowem drukowanym, jednak w XV wieku przewaga tych pozytywnych efektów wcale nie była taka oczywista! Wynalazek druku można przecież uznać za jedną z głównych przesłanek Reformacji, a ta wiązała się z serią koszmarnych wojen religijnych, które przeorały Europę.

Co więcej, jest rzeczą bezdyskusyjną, że druk zdeintegrował lokalne społeczności, początkowo dotykając głównie ludzi ukierunkowujących swe działania na wiedzę. W dobie kosztownych, ręcznie przepisywanych ksiąg, było ich niewiele i były trudno dostępne. Dlatego na uniwersytetach i w kościołach żądni wiedzy uczniowie **gromadzili** się wokół profesora lub lektora, który odczytując na głos księgę i komentując jej treści, stwarzał przesłanki do **zbiorowego obcowania** z odczytywanymi informacjami. Takie zbiorowo przyswajane książkowe informacje łatwiej było przekształcać w wiadomości (będące wypadkową informacji jako takiej oraz jej interpretacji przez lektora), a następnie na podstawie wiadomości łatwiej było zdobywać wiedzę (która jest zawsze czymś więcej, niż tylko prostą sumą wiadomości), a potem skuteczniej można było na fundamencie tej wiedzy budować mądrość. Dzisiaj mamy dostęp do bardzo wielu informacji, kto jednak zadaje sobie trud, by wydobyć z nich wiedzę i kogo stać na to, by osiągać mądrość?

Zauważmy, że mimo pięciuset z górą lat obcowania z takim tekstem drukowanym zwyczaj głośnego publicznego

odczytywania książek zachował się w wielu religiach i jest wyrazem wspólnego dla tych religii dążenia do czerpania z książek czegoś więcej, niż tylko prostego przekazu informacji. Tak więc nie pozbawione jakiegś elementarnej racji były obawy przeciwników druku, mówiących, że model **samodzielnego** korzystania przez każdego czytelnika z zawartych w księgach dóbr religii, nauki i kultury, może spowodować upadek nauki i moralności?

Oczywiście w sumie korzyści związane z drukiem przeważają nad problemami, jednak czyż nie jest swoistym powrotem do źródeł powszechny pęd do korzystania w sferze informacyjnej głównie z przekazów medialnych (radia i telewizji), gdzie przekazywaniu treści towarzyszy zawsze (jawnie lub w sposób ukryty) sugestia lub komentarz wykształconego dziennikarza? Wbrew przestrogom tych wszystkich, którzy przestrzegają przed „prefabrykowaną” informacją medialną, widząc w niej (nie bez racji...) obszar potencjalnie możliwych manipulacji, ludzie wyraźnie tego **chcą** i tego właśnie szukają, gdyż dla zdecydowanej większości trud towarzyszący samodzielnemu odczytywaniu (i rozumieniu!) wiadomości, a także wysiłek konieczny przy niezależnym formułowaniu sądów – są zadaniem ponad siły!

Co do joty sprawdza się także prognoza mówiąca, że udostępnienie wszystkim ludziom tanich i łatwo dostępnych źródeł informacji spowoduje – obok rozwoju nauki i wiedzy – upadek autorytetów, a także przyczyni się do powstania pseudonauki. Biorąc pod uwagę to, jak wiele bezwartościowych (lub nawet szkodliwych) książek wydrukowano w ciągu ostatnich pięciuset lat, naprawdę trudno nie przyznać krytykom Gutenberga odrobiny racji...

Próba podsumowania

Wspominając przywołane wyżej okoliczności historyczne, towarzyszące dziejowym przemianom cywilizacyjnym o podobnej skali i o podobnym znaczeniu, jak obecna *internetyzacja*, dostrzegamy więc, że w każdym z tych przypadków krytycy mieli na swój sposób rację, chociaż widzieli problemy jednostronnie, a zwłaszcza nie doceniali ich drugiej, ważniejszej strony – niewidocznej jednak dla nich z powodu braku odpowiedniej perspektywy. Wynalazek pisma *rzeczywiście* spowodował wprawdzie, że nasza indywidualna pamięć (poszczególnych ludzi) nie jest wystarczająco ćwiczona, jednak mogliśmy dzięki temu (jako Ludzkość) w sposób trwały zgromadzić w naszych bibliotekach zasoby wiedzy miliony razy przekraczające pojemność pamięci nawet najlepiej wyćwiczonego człowieka. Wynalazek druku *rzeczywiście* spowodował, że słowo pisane dotarło do wszystkich i bywa nader często odczytywane bez należytej uwagi, ale dał nam też owo nieprzebrane bogactwo nowych myśli, idei i doznań, dostępnych dla każdego czytającego człowieka. Za każdym razem, na każdym rozdrożu cywilizacji, coś traciliśmy – by zyskać coś. Trwałość pisma stanowi większą wartość, niż ćwiczenie pamięci. *Verba volant, scripta manent*⁴. Ileż skarbów ludzkiej myśli uleciało bezpowrotnie, bo ich nie zapisano, a pamięć okazała się nietrwała, ale też ile myśli nawet pochodzących z odległych stuleci może

4 „Słowa (mówione) ulatują, natomiast pismo pozostaje” – jedna z bardziej znanych sentencji starożytnych.

nas dzisiaj wzruszać pięknem albo zachwycać mądrością – bo w momencie, gdy powstały, pismo już było znane. Podobnie korzyści, jakie wywołała „proliferaacja” tanich drukowanych książek – tysiącrotnie zrekompensowały ewentualne straty, związane z niezbyt pieczołowitym odczytywaniem dzieł klasyków.

Z Internetem jest podobnie. Z pewnością na skutek jego wynalazenia oraz (co ważniejsze) rozpowszechnienia – przyszły świat będzie wyglądał inaczej niż dzisiejszy. Ktoś powiedział, że po wynalezieniu Internetu nic już nie będzie takie, jak dawniej – i po stokroć miał rację. Koła historii nie da się jednak zawrócić, więc musimy się oswoić z myślą, że kiedyś (chyba już niedługo!) obudzimy się w świecie, w którym wszystko będzie zdominowane przez informacje i informatykę. Niewątpliwie znowu coś na tym – jako Ludzkość – stracimy, gdyż żadna zmiana, zwłaszcza o tak ogromnej skali, nie odbywa się bez ofiar. Natomiast wszystko wskazuje na to, że o wiele więcej zyskamy.

Jednak o tym, co zyskamy, a także o tym, co stracimy, przekonają się tak naprawdę dopiero przyszłe pokolenia. My zdobędziemy się na jedną ważną mądrość: nie wypowiadajmy pochopnych kategorycznych sądów, bo przyszłość jest tajemnicą. I to jest piękne!

Literatura

Goban-Klas T., Sienkiewicz P. (1999). *Spółeczeństwo informacyjne. Szanse, zagrożenia, wyzwania*. Kraków, Wydawnictwo Postępu Telekomunikacji.

Gogolek W. (2006). *Technologie Informacyjne Mediów*, Warszawa, PWN.

Haber L., Niezgoda M. (2006). *Spółeczeństwo Informacyjne – aspekty funkcjonalne i dysfunkcjonalne*, Kraków, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Morbitzer J. (2006) *Komputery w edukacji*, Kraków, Wydawnictwo Naukowe Akademii Pedagogicznej.

*

Gratulacje prof. Ryszard Tadeusiewicz przyjmował w Sali Rady Wydziału Mechanicznego.

*

Uroczystościom jubileuszowym towarzyszyły imprezy sportowe: finały w siatkówce plażowej mężczyzn, finały Mistrzostw Politechniki w siatkówce plażowej kobiet, mecz piłki nożnej, turniej tenisa ziemnego.

Jubileusz na sportowo

Dnia 13 maja 2008 roku w związku z 55-leciem Politechniki Lubelskiej dzięki Studium Wychowania Fizycznego i Sportu oraz KU AZS PL odbyły się na terenie Uczelni rozgrywki sportowe uświetniające Jubileusz Politechniki.

- **Turniej w siatkówce plażowej mężczyzn** o Puchar Rektora PL prof. Józefa Kuczmazewskiego:

I miejsce zajęli: Grzegorz Turbiasz, Paweł Rejowski;

II miejsce zajęli: Kamil Maliński, Piotr Topyła;

III miejsce zajęli: Tomasz Kociuba, Adam Olejniczek.

- **Turniej w siatkówce plażowej kobiet** o Puchar Kierownika SWFiS PL mgr Grzegorza Stefanowskiego:

I miejsce zajęła para: Magdalena Adamczyk, Ewa Bogucińska;

II miejsce zajęła para: Katarzyna Mrozek, Beata Terlecka;

III miejsce zajęła para: Agata Gawrońska, Iwona Lonkwick.

- **Turniej międzywydziałowy piłki nożnej** o mistrzostwo Uczelni. Startowało siedem zespołów (sześć – studentek, jeden – pracowników Uczelni):

I miejsce zajął zespół Wydziału Mechanicznego „Bazyli” w składzie: Dariusz Garbał, Paweł Krupa, Paweł Dudek, Kamil Grabski, Grzegorz Kozak, Waldemar Bondyra, Karol Walczak, Kamil Małys.

II miejsce zajął zespół Wydziału Inżynierii Środowiska w składzie: Leszek Gemborys, Michał Zgierski, Jacek Sałata, Sebastian Delmaczyński, Robert Wybraniec, Piotr Żuk, Michał Urbański.

III miejsce zajął zespół „FC” Wydziału Mechanicznego w składzie: Tomasz Gładysz, Michał Jabłoński, Bartłomiej Pelc, Bartłomiej Trochimowicz, Łukasz Wójcik, Karol Cislowski, Marek Chachaj.

- **I Turniej tenisa ziemnego** pracowników i studentów Politechniki Lubelskiej na nowych pięknych kortach.

Wśród studentów zajęli:

I miejsce: Artur Gładysz (WPT)

II miejsce: Michał Okniński (WM)

III miejsce: Jakubiak Przemysław (WIŚ)

IV miejsce: Michał Małachowski (WIŚ).

Wśród pracowników kolejno zajęli:

I miejsce: prof. Bogusław Szmygin

II miejsce: mgr Grzegorz Stefanowski

III miejsce: prof. Jerzy Warmiński.

Ostatnim punktem sportowego święta była uroczystość pożegnania absolwentów-sportowców oraz spotkanie tegorocznych medalistów z udziałem Prorektora ds. Studenckich dr hab. inż. Andrzeja Wac-Włodarczyka, prof. PL oraz pracowników Studium i członków KU AZS PL.

Tegoroczni absolwenci-sportowcy, którzy godnie reprezentowali Politechnikę Lubelską w zawodach sportowych w latach 2003-2008:

Agnieszka Ferenc (badminton), Anna Rowińska (kolarstwo górskie), Tomasz Sawicz (kolarstwo górskie), Magdalena Adamczyk (piłka siatkowa), Sebastian Lemieszek (piłka siatkowa), Marek Galiński (piłka nożna), Marek Lenartowicz (piłka nożna), Leszek Gemborys (piłka nożna), Michał Mirosław (szachy), Rafał Aleksandrowicz (kick-boxing), Artur Flis (kick-boxing), Łukasz Cieślik (judo), Anna Maczyńska (ergometr wiosłarski), Anna Wiczuk (ergometr wiosłarski), Dominik Denisiuk (ergometr wiosłarski), Damian Pasierbiewicz (ergometr wiosłarski), Bartłomiej Dekiel (żeglarstwo), Łukasz Wójcik (żeglarstwo).

Medaliści w piłce nożnej halowej Mistrzostw Polski Politechnik:

Michał Urbański i Piotr Gnaś (bramkarze), Marek Lenartowicz, Marek Galiński, Wojciech Boniaszczuk, Przemysław Kowalczyk, Michał Zgierski, Leszek Gemborys, Jacek Sałata, Sebastian Delmaczyński, Michał Zysko, Michał Miśkiewicz.

Medaliści w ergometrze wiosłarskim Mistrzostw Polski Politechnik:

Dominik Denisiuk, Łukasz Cybula, Karol Kajda, Kamil Sochaj, Stanisław Sobczyk, Krzysztof Majerski, Łukasz Pawlak, Adam Mazur, Marek Czerniak, Damian Pasierbiewicz, Katarzyna Wójtowicz, Magdalena Stępnik, Monika Jadach, Anna Jajdek, Izabela Pasierbiewicz, Anna Siek, Anna Maczyńska.

Wszystkim wręczono pamiątkowe statuetki i drobne upominki wraz z życzeniami dalszych sukcesów.

Elżbieta Dąbrowska

Jubileuszowy Zjazd Absolwentów i Pracowników Politechniki Lubelskiej z okazji 55-lecia Uczelni

W ramach obchodów 55-lecia naszej Uczelni został zorganizowany Jubileuszowy Zjazd Absolwentów i Pracowników Politechniki Lubelskiej. Organizatorami Zjazdu byli: Towarzystwo Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej oraz władze Uczelni. Honorowy Patronat nad Zjazdem objęli: Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski i Prezes Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej mgr inż. Marek Maj.

W programie Jubileuszowego Zjazdu znalazły się Targi Pracy dla absolwentów PL.

Na Targach 30 firm przedstawiało swoje oferty pracy. Targi odwiedziło ponad 600 osób.

Targi Pracy zorganizowano w holu Wydziału Mechanicznego

*

Po uroczystej Mszy Świętej odprawionej w intencji absolwentów i pracowników Politechniki Lubelskiej w Kościele pw. Przemienienia Pańskiego odbyły się spotkania na wydziałach Uczelni. Licznie zgromadzeni absolwenci mogli spotkać się z pracownikami wydziałów, wysłuchać informacji dziekanów o kierunkach studiów, w tym podyplomowych i prowadzonych pracach naukowych. Były

Wydział Elektrotechniki i Informatyki, sekretariat Zjazdu przyjmuje zgłoszenia absolwentów

Wydział Mechaniczny, spotkanie absolwentów

Wydział Mechaniczny, absolwenci-seniorzy: Lucjan Kowalski z rocznika 1959 (z prawej), Edward Koziel i Stanisław Klepcarz z rocznika 1960

Uroczyste otwarcie Pikniku: Od lewej: Szef Komitetu Organizacyjnego mgr inż. Wiesław Sikora, Prezes Towarzystwa mgr inż. Marek Maj, były Rektor Uczelni prof. Włodzimierz Sitko oraz Prorektor ds. Studenckich prof. Andrzej Wac-Włodarczyk

Wydział Mechaniczny, nasze absolwentki i absolwenci zgromadzeni w auli

Sekretariat Jubileuszowego Zjazdu pracował bardzo dobrze pod okiem Pani Amy Mazur

też wystąpienia przedstawicieli Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej na temat działań Towarzystwa.

*

Po spotkaniach na wydziałach uczestnicy Jubileuszowego Zjazdu bawili się na Pikniku zorganizowanym na terenie

Parku Uczelni w scenerii „Perłowego Miasteczka”, którego organizatorem był główny sponsor Perła Browary Lubelskie SA.

Niestety Rektor prof. Józef Kuczmaszewski nie mógł uczestniczyć w naszym spotkaniu. Jako Wiceprzewodniczący Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych

Miły nastrój i humory dopisywały wszystkim

musiał wyjechać na posiedzenie Konferencji do Szczecina. Jednak za pośrednictwem projektora multimedialnego mogliśmy zobaczyć i usłyszeć Pana Rektora, który bardzo serdecznie pozdrowił uczestników Pikniku. W sposób szczególny zwrócił się do absolwentów Uczelni: *Wasza pomysłowość to sens i radość naszej pracy, to nasza marka i prestiż.*

W Pikniku wzięło udział ponad 900 osób, w tym: 585 absolwentów, 242 pracowników Uczelni oraz zaproszeni goście.

W bogatym programie artystycznym wystąpiły wspaniałe zespoły artystyczne Politechniki Lubelskiej, zespół Minstrele i egzotyczny zespół Jambo Africa Show.

Dużą atrakcją stanowił pokaz sztucznych ogni, a całość imprezy uzupełniła zabawa taneczna.

Smaczną kuchnię zapewniła restauracja Hades, a nad całością organizacji Pikniku czuwała Agencja DiNet.

Organizacja Jubileuszowego Zjazdu Absolwentów i Pracowników Politechniki Lubelskiej w tak okazałej oprawie była możliwa dzięki 32 sponsorom:

Perła Browary Lubelskie SA; Lubelski Węgiel Bogdan-ka SA; Polkomtel; Anica; Kom-Eko; Warta; Energozam Zamość; F&T Kraśnik; Interbud; Multivac; PPMB Niemce; SIP-MA; TEHAND; Zakład Gazowniczy O/Lublin; ZKE Dystrybucja Zamość; Lubzel Dystrybucja; Elektroprojekt; LPEC Lublin; Mostostal Puławy; MPWIK Lublin; Przedsiębiorstwo Robót Drogowo-Mostowych w Lublinie; SEP Lublin; PZL WSK Świdnik SA; Megatem EC Lublin; Naęczowianka; Lubella; ELPIE; Elektrociepłownia Lublin; BGŻ; EURO-AL.

Wszystkim sponsorom serdecznie dziękujemy za wsparcie naszego Zjazdu.

W imieniu Organizatorów serdecznie dziękuję absolwentom i pracownikom Uczelni za tak liczny udział w Jubileuszowym Zjeździe Absolwentów i Pracowników Politechniki Lubelskiej. Szczególne podziękowania pragnę przekazać władzom Uczelni, Kanclerzowi, Dziekanom i wszystkim pracownikom, którzy zaangażowali się w pracach przy organizacji Zjazdu.

Marek Maj

Nasi mili goście na Pikniku

To była wspaniała zabawa

Zespół Jambo Africa porwał wszystkich do zabawy

Po występie wspólne zdjęcie

Gratulujemy nowemu profesorowi

Prof. dr hab. Henryk A. Sobczuk

Maturę uzyskałem w Technikum Chemicznym nr 1 w Lublinie w 1975 r. Natomiast studia wyższe ukończyłem w 1980 r. na Wydziale Matematyki Fizyki i Chemii Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie na kierunku fizyka, specjalność fizyka teoretyczna – teoria ciała stałego.

Od początku mojej działalności naukowej interesowałem się metodyką i aparaturą pomiarową do pomiarów środowiskowych wielkości fizycznych. Zainteresowania te rozwijane w okresie mojej pracy zawodowej począwszy od metodyki pomiarów gammaskopowych wilgotności, poprzez metodykę pomiarów potencjału wiązania wody przez materiały porowate, aż do zaawansowanej metodyki reflektometrycznej TDR i psychrometrycznej do pomiaru wilgotności i zasolenia materiałów porowatych, a w szczególności budowlanych materiałów izolacyjnych. Rozwijane metody pomiarowe stosuję w zorganizowanym Laboratorium Techniki Ciepłej na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej do badania właściwości termicznych i wilgotnościowych izolacyjnych materiałów budowlanych. Nowoczesne metody pomiarowe do określania właściwości termicznych i wilgotnościowych materiałów budowlanych są ważnym elementem systemu kształtowania środowiska wewnętrznego przy jednoczesnym ograniczaniu zużycia energii. Metody te, w połączeniu z modelowaniem numerycznym, umożliwiają ocenę efektywności współpracy różnorodnych materiałów w strukturze przegrody. Jest to szczególnie ważne teraz, gdy do budownictwa wprowadzane są nowe materiały w niespotykanej dawniej liczbie i różnorodności.

Pracę naukową rozpocząłem, będąc na ostatnim roku studiów, gdy uzyskałem zatrudnienie w Instytucie Fizyki UMCS na etacie stażysty. Prace naukowe rozpoczęte w ramach wykonywania pracy magisterskiej kontynuowałem pod opieką, nieżyjącego dziś, doc. M. Piłata oraz, dzisiaj profesora, Karola I. Wysokińskiego. Zajmowałem się elektronową strukturą cienkich warstw i drutów, metalicznych i stopowych, w których wymiary charakterystyczne są porównywalne z drogą swobodną elektronów przewodnictwa. Opracowałem model i program komputerowy do obliczeń struktury elektronowej pasma przewodnictwa warstw stopowych w przybliżeniu CPA. Wykonałem przy ich wykorzystaniu obliczenia struktury elektronowej cienkich warstw stopowych na komputerze IBM360 w języku programowania FORTRAN.

Moja praca magisterska pt. „Teoria stopów cienkowarstwowych” uzyskała nagrodę naukową Polskiego Towarzystwa Fizycznego za rok 1981 za wyróżniającą się pracę magisterską. Badania te były na ówczesne czasy nowatorskie, obecnie zjawiska elektronowe zachodzące w układach ograniczonych geometrycznie mają ogromne znaczenie praktyczne w związku z rozwojem mikroelektroniki i nanotechnologii.

W 1983 roku rozpocząłem pracę w Instytucie Agrofizyki PAN w Lublinie, gdzie zająłem się metodycznymi aspektami

pomiarów właściwości fizycznych materiałów porowatych, w szczególności gruntu i gleby, ale również innych materiałów porowatych. We współpracy z mgr Z. Skorzyńskim z UMCS i innymi opracowałem urządzenie i metodę pomiarów wilgotności przy wykorzystaniu pochłaniania promieniowania gamma ze źródła powierzchniowego z izotopem Am241. Urządzenie sterowane było minikomputerem „Mera” i kontrolowane było przez program napisany w asemblerze.

W ramach współpracy z prof. A. Ciołkoszem z Instytutu Geodezji i Kartografii w Warszawie rozwijałem metodykę teledetekcji w zakresie podczerwieni. W celu ustalenia zależności temperatury radiacyjnej pokrywy roślinnej – w szczególności traw, w zależności od dostępności wody opracowałem metodę odczytu wartości sygnału wizyjnego z kamery w podczerwieni AGEMA w wybranym punkcie kadru. W ramach współpracy wykonaliśmy pomiary temperatury radiacyjnej pokrywy trawiastej w zależności od wilgotności gleby i dostępności wody. Wyniki takich pomiarów posłużyły do interpretacji zdjęć satelitarnych z satelity NOAA wykonanych w zakresie podczerwieni pod kątem dostępności wody w środowisku.

Prace nad rozwojem techniki TDR do pomiarów wilgotności materiałów porowatych rozpoczęły się przy współpracy z Uniwersytetem Technicznym w Berlinie Zachodnim, z grupą kierowaną przez profesora M. Rengera, dr. R. Plagge, prof. Ch. Roth i innymi. W ramach prac własnych oraz współpracy rozwijałem urządzenia i metody analizy do pomiaru wilgotności materiałów porowatych.

Ważnym elementem mojego dorobku są prace związane z modelowaniem matematycznym i komputerowym procesów środowiskowych i właściwości materiałów porowatych. W szczególności modelowanie spękań gleb i gruntów i ich wpływu na proces przepływu wody i rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń w środowisku. Prace te rozpoczęły się od mojego dwuletniego pobytu w Uniwersytecie Kalifornijskim w Riverside na Wydziale Gleb i Nauk o Środowisku

(Department of Soils and Environmental Sciences) w latach 1991-1993, gdzie uzyskałem pozycję postdoktorską.

Po powrocie zastosowałem wiedzę tam zdobytą do opracowania submodelu fizycznego w modelu Euro-Access w ramach prac finansowanych przez Unię Europejską. Prace te zmierzały do oceny zmian zasięgu strategicznych upraw rolniczych w warunkach zmiany klimatu na skutek założonego scenariusza globalnego ocieplenia. W pracy zastosowano zespół submodeli do modelowania poszczególnych zjawisk środowiskowych wpływających na rozwój roślin, połączonych w całość i stanowiących algorytm do wyznaczania zasięgu geograficznego strategicznych roślin uprawnych przy założonych warunkach klimatycznych.

Modelowaniem zjawisk i procesów fizycznych przebiegających w środowisku zajmuję się od początku mojej kariery naukowej. Bardzo pomocne w tej pracy jest dla mnie wykształcenie fizyczne z solidnymi podstawami matematyki i ciągle samokształcenie w zakresie programowania komputerów oraz tematyki poszczególnych zagadnień.

Analiza numeryczna zmienności przestrzennej zjawisk jest ważnym elementem zrozumienia wpływu lokalnej zmienności na globalne właściwości. W szczególności opis stochastyczny procesów przenoszenia wody prowadzi do wniosków na temat wpływu zmienności profilu glebowego na szybkość wnikania wody do gleby. Ma to istotne znaczenie w analizie zjawisk erozji gleb i magazynowania wody w glebie na pokrycie późniejszych potrzeb. Innym zagadnieniem z tym związanym jest preferencyjny przepływ wody i zanieczyszczeń środowiskowych w gruntach i glebach.

W ramach prac związanych z opisem stanu termodynamicznego wody w gruntach i glebach opublikowałem rozważania korygujące niewłaściwe rozumienie potencjału wody glebowej rozpowszechnione w literaturze związanej z tematem i nakreśliłem niektóre istotne problemy występujące w metrologii agrofizycznej.

Modelowanie komputerowe procesów przepływu połączone z pomiarami i analizą wyników pomiarów stanowi metodę całościową poznania zjawisk fizycznych przebiegających w środowisku.

Ważnym etapem w moim rozwoju naukowym stał się udział w projekcie "Insumat" 5PR UE pt. "Development of insulation materials with especially designed properties for building renovation" nr GRD1-1999-11149. Kierowałem w nim działaniami grupy polskiej skupionej w IA PAN w Lublinie.

W ramach projektu skonstruowano prototypy sondy powierzchniowej TDR do nieniszczącego pomiaru wilgotności (stałej dielektrycznej) materiałów porowatych, oprogramowano odczytnik TDR do współpracy z sondą powierzchniową, przetestowano je w warunkach laboratoryjnych. Przystosowano znane techniki pomiaru wilgotności TDR do pomiarów materiałów budowlanych o zróżnicowanej strukturze. Zestawy pomiarowe wykonane w oparciu o nasze rozwiązania pracują w ramach grantu z powodzeniem w laboratoriach w Pradze (CTU) i Dreźnie (TUD). Oraz na obiektach doświadczalnych (budynki testowe) zorganizowanych w Republice Czeskiej i w Niemczech.

Prace w tym projekcie doprowadziły do wzrostu mojego zainteresowania izolacyjnymi materiałami budowlanymi,

środowiskowymi aspektami właściwości materiałów budowlanych, a w konsekwencji do zmiany miejsca pracy na Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej, Instytut Inżynierii Środowiska w 2001 roku, gdzie uzyskałem mianowanie na stanowisko profesora PL.

Wzrost zainteresowania problemami inżynierii środowiska, w szczególności odnawialnymi źródłami energii spowodował, że zająłem się zagadnieniami związanymi z olejem rzepakowym jako źródłem energii odnawialnej. Na wydajność oleju z nasion rzepaku wpływa wiele czynników związanych z jego uzyskiwaniem i przechowywaniem. Niesłychanie istotne są właściwości mechaniczne nasion rzepaku, w szczególności dlatego, że tłoczenie oleju jest najważniejszym sposobem jego uzyskiwania.

Na Politechnice Lubelskiej, od 2001 roku, zacząłem rozwijać także badania nad modelowaniem zjawisk mikrobiologicznych w kanalizacji ściekowej. Celem tych prac jest ocena wpływu rozwoju mikrobiologicznego w kanalizacji na jakość wód ściekowych dopływających do oczyszczalni. Ze względu na rozległość sieci kanalizacyjnej oraz spadek ilości wody zużywanej przez przemysł i gospodarstwa domowe obserwowany ostatnio czas przetrzymania ścieków w kanalizacji wzrasta, co powoduje intensyfikację przemian mikrobiologicznych w ściekach.

Modelowanie zjawisk mikrobiologicznych w sieciach kanalizacyjnych, nad jakim pracuję, daje w wyniku wiele publikacji naukowych. Prace te są aktualnie intensywnie rozwijane i publikowane w czasopismach recenzowanych, w których analizujemy zjawiska rozwoju złożonych układów mikrobiologicznych.

Najważniejszym tematem moich obecnych prac jest zastosowanie metodyki pomiaru wilgotności TDR do badania właściwości wodnych i cieplnych materiałów budowlanych w aspekcie inżynierii środowiska oraz rozwój technik pomiarowych i ich zastosowanie do oceny i pomiarów strat ciepła oraz jakości klimatu wewnętrznego. Aspekt środowiskowy tych pomiarów omówiłem w referacie plenarnym wygłoszonym na II Kongresie Inżynierii Środowiska.

Istotnym składnikiem środowiska człowieka są budowle, a w tym budowle zabytkowe, których zachowanie w niezmiennym stanie wymaga zastosowania nowatorskich technik pomiarowych do określenia ich stanu wilgotnościowego. Nadmiar wody w grubych murach zabytkowych jest trudny do zdiagnozowania i usunięcia.

Wiele moich prac zawiera wyniki uzyskane w ramach współpracy międzynarodowej. Ożywiona współpraca w ramach umowy dwustronnej rozwijana jest z Uniwersytetem Technicznym w Pradze, Czechy. Moje doświadczenie w zakresie metod pomiarowych parametrów środowiskowych jest cenne dla naszych współpracowników zagranicznych. Doświadczenie grupy czeskiej w zagadnieniach inżynierii budowlanej znacznie umacnia naszą wspólną pozycję.

W 2006 r. opracowałem nowe rozwiązanie sprężarki rotacyjnej o obniżonym poziomie wibracji i hałasu i dokonałem zgłoszenia patentowego pt. „Maszyna Rotacyjna”, nr P379253. Opracowane urządzenie jest rozwijane obecnie do etapu prototypu do testów techniczno-ruchowych.

Tytuł profesora nauk technicznych uzyskałem decyzją Prezydenta RP z dnia 31 stycznia 2008 r.

Ocenę pozostawiam innym...

– Dobiega koniec sprawowania przez Pana funkcji Rektora Politechniki Lubelskiej. Proszę podzielić się ze społecznością naszej Uczelni swoimi refleksjami, oceną dorobku władz Politechniki za lata 2002-2008.

Dorobek Uczelni w tych latach należy rozpatrywać w różnych kontekstach. Obok klasycznej oceny w obszarach kształcenia, nauki, rozwoju kadry, inwestycji, współpracy Uczelni w wymiarze krajowym i międzynarodowym, kondycji finansowej, należy także pamiętać, że był to czas jubileuszów 50-lecia i 55-lecia Uczelni, czas wejścia Polski do Unii Europejskiej, czas wejścia w życie nowej ustawy regulującej fundamentalne sprawy szkolnictwa wyższego. Od tego, jak nas postrzegano w tym czasie, jak skutecznie dostosowaliśmy prawo wewnętrzne do nowych warunków, jak Uczelnia wypadła w pierwszych kontrolach projektów europejskich, jak wreszcie poprowadziliśmy uroczystości jubileuszowe, tak nas oceniano, tak oceniano naszą kulturę instytucjonalną i nasze miejsce w krajowym i europejskim obszarze kształcenia i badań naukowych. Osobiście wolałbym unikać ocen i wartościowania osiągnięć w kategoriach personalnych, a tak zostało postawione pytanie, wolałbym mówić o faktach z tego okresu, ocenę zostawiając innym. Fakty zawarte są w corocznych sprawozdaniach kierownictwa Uczelni, przygotowujemy także zestawienie zbiorcze za lata 2002-2008. W ocenie ograniczę się do jednego stwierdzenia – w moim głębokim przekonaniu był to dobry czas dla Politechniki Lubelskiej, wykorzystaliśmy dobrze szanse, jakie były do wykorzystania w tym okresie.

– Minione kadencje są czasem ważnych rocznic historycznych, m.in. 50-lecia i 55-lecia Uczelni. Te Jubileusze były tym bardziej istotne, iż przypadły na okres, kiedy Politechnikę Lubelską kierował po raz pierwszy absolwent Uczelni. Historia zatoczyła koło. Czy miało to dla Pana znaczenie?

To pytanie ma dla mnie wymiar osobisty i emocjonalny. Pamiętam przed sześciu laty, jak podnoszono ten kontekst, że jestem pierwszym rektorem-wychowankiem Uczelni, że właśnie jest w tym coś symbolicznego, że jest to coś w rodzaju nowego otwarcia w historii Uczelni. Miałem świadomość odpowiedzialności wynikającej także i z tego kontekstu. Przez lata mogłem obserwować zmagania Politechniki z przeciwnościami, rozpoczynałem studia w 1970 roku, w bardzo skromnych warunkach bazowych i kadrowych naszej Uczelni. Miałem świadomość dokonań i szacunek dla moich poprzedników Rektorów. Miałem także i mam głęboką wdzięczność dla swojej Almae Matris, której tak wiele zawdzięczam. Było to więc dla mnie wyzwanie wynikające także z przekonania, że tak wiele mam do spłacenia swojej Uczelni, że praca dla jej rozwoju, dla pomyślności pracowników

i studentów muszą być dla mnie najważniejsze. Pierwszy, ważny sprawdzian dla mnie przyszedł już kilka miesięcy po objęciu funkcji, kiedy to w maju 2003 roku obchodziliśmy uroczystości jubileuszowe 50-lecia. Uroczystości te, pod honorowym patronatem Prezydenta Rzeczypospolitej, przy udziale bardzo wielu znakomitych Gości, w tym prawie wszystkich Rektorów polskich uczelni technicznych i Przewodniczącego KRASP, Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego uzyskały niezwykle pozytywne recenzje. Było to ważne, swoją dumę z Uczelni podkreślali jej pierwsi absolwenci, którym uroczystość odnowiono z tej okazji indeksy, a mnie osobiście utwierdziło w przekonaniu, że jestem w stanie zadaniom sprostać, nie zawieść naszych absolwentów, którzy

z zainteresowaniem śledzili moją pracę. Potwierdzam, to miało dla mnie ważne znaczenie.

– O Kazimierzu Wielkim mówi się jako jednym z najmądrzejszych władców Polski, który „zastał Polskę drewnianą, a zostawił murowaną”. W okresie sprawowania przez Pana funkcji Rektora campus naszej Uczelni zyskał nowy wizerunek. Które zrealizowane inwestycje uważa Pan za największe osiągnięcie?

Zrealizowaliśmy w tym okresie wiele zadań inwestycyjnych. Z pewnością najbardziej „rzucą się w oczy” termomodernizacja czterech budynków wydziałowych i czterech domów studenckich. Ta inwestycja jest ważna z dwóch powodów. Po pierwsze znakomicie poprawiła wygląd Uczelni i przyniosła wymierne efekty ekonomiczne w postaci mniejszych opłat za zużytą energię cieplną, ale przypomnę, był to pierwszy projekt podpisany w województwie lubelskim

na realizację inwestycji w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego na lata 2004-2006. Był to więc dla nas znakomity poligon doświadczalny, jak korzystać ze środków europejskich. Z tego programu powstało też nowoczesne Laboratorium Technologii Internetowych za kwotę ok. 1 mln zł. Z sentymentem patrzę też na budynek Centrum Doskonałości i Biblioteki Politechniki Lubelskiej, powstał on w miejscu tzw. „Żółtej Hali”, która od wielu lat straszyla nas swym wyglądem. Przypomnę także rozbudowany „Oxford” z aulą, rozbudowany Wydział Inżynierii Środowiska, nowy parking za WIŚ, drogi wewnętrzne, korty tenisowe i boiska, kompleksowy remont Domu Wypoczynkowego w Kazimierzu, bardzo wielki zakres prac remontowych w domach studenckich, które przejęliśmy z powrotem od dzierżawców w bardzo złym stanie technicznym, remont Auli im. Stanisława Podkowy. Aktualnie realizujemy duży program przebudowy stołówki, w tym adaptację pomieszczeń na Centrum Kultury Studenckiej. Ta inwestycja została, tak jak inne, wpisana do programu inwestycyjnego MNiSzW, w ubiegłym roku uzyskaliśmy 1 mln zł, w tym przewidziano 1,1 mln zł. Chciałbym nadmienić, że na te inwestycje w bardzo niewielkim stopniu angażowaliśmy własne środki, tzw. udział własny uzyskiwaliśmy w większości z MNiSzW. Za największe osiągnięcie uważam jednak to, co zmaterializuje się w najbliższej przyszłości. Nasza aktywność, rzetelna praca i determinacja sprawiły, że uzyskaliśmy najwyższy współczynnik sukcesu w środowisku lubelskim w Programie Operacyjnym Rozwój Polski Wschodniej. Podpisaliśmy już preumowy na trzy duże inwestycje: Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii, Wschodnie Centrum Architektury – Rewitalizacja Pałacu Sobieskich oraz Rozbudowa Potencjału Edukacyjnego i Naukowego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Wartość tych projektów przekracza 120 mln zł. Cieszy także to, że w tym czasie zrealizowano wiele inwestycji aparaturowych, znakomicie poprawiając nasze możliwości badawcze.

– Czy w kwestii kształcenia były również tak znaczące zmiany?

Sądzę, że tak. Przypomnę, kiedy wybierano mnie na rektora, w kwietniu 2002 roku, kształciliśmy na siedmiu kierunkach studiów, aktualnie nasz najmłodszy kierunek studiów, matematyka, na który rozpoczęliśmy właśnie pierwszą rekrutację, jest już dwunastym kierunkiem w naszej ofercie. Zaproponowaliśmy w tym czasie ponad dwadzieścia nowych specjalności. To olbrzymi wysiłek naszych nauczycieli akademickich.

– Rozwój Uczelni dokonuje się także poprzez rozwój i inwestycje w kadry.

Rozwój kapitału ludzkiego to oczywiście najważniejszy dziś element rozwoju każdej instytucji, a uczelni wyższej w szczególności. W tym obszarze odnotowujemy także postęp, choć oczywiście mógłby on być bardziej dynamiczny. Zakładany cel osiągnęliśmy, liczba zatrudnionych profesorów i doktorów habilitowanych przekracza 100, pomimo tego, że wielu samodzielnych pracowników nauki odeszło

w tym czasie na emeryturę, kilku także zmieniło miejsce pracy. Rozwój kadry wspieramy w różny sposób, do tradycyjnych form pomocy doszły ostatnio tzw. granty rektorskie, formą ich rozliczenia jest monografia habilitacyjna, koszt jej wydania finansujemy oczywiście oddzielnie i całkowicie. Jesteśmy także otwarci na zatrudnianie także wartościowych samodzielnych pracowników nauki z zewnątrz.

– Wielokrotnie podczas swojej pracy podkreślał Pan Rektor, jak wielką wagę stanowi sfera kultury duchowej, czego wyrazem było wiele inicjatyw, tj. Spotkania Spichlerzowe, Koncert Karnawałowy Zespołów Artystycznych Politechniki Lubelskiej dedykowany pracownikom Uczelni oraz ich rodzinom.

Podkreślam to także i dzisiaj. Nie można wykształcić nowoczesnego inżyniera bez takiej oferty. W konkurencji wygrywają dzisiaj na rynku te firmy, których produkty pełniej trafiają w oczekiwania konsumentów, a te jak wiadomo kształtowane są przez zmiany socjologiczne, w tym modę, potrzeby w zakresie psychologii, estetyki. Nie możemy także zapominać, że jesteśmy uczelnią, która ma swoją misję, także na rzecz miasta i regionu. Studenci to wielka siła sprawcza w obszarze kulturo- i miastotwórczym. Naszą misją jest także przygotowywać ich na światłych, mądrych obywateli Rzeczypospolitej. Kształtowanie takich postaw może dokonywać się w otoczeniu systemowym takiemu kształtowaniu sprzyjającym, a do tego zaliczam, obok profesjonalnie przygotowanej oferty dydaktycznej także możliwość uczestniczenia w ofercie w zakresie kultury i sportu. To samo dotyczy także nauczycieli akademickich i tzw. Spotkań Spichlerzowych. To jest w zamyśle forum debaty publicznej, znakomita okazja do dyskusji o sprawach ważnych, kształtowania postaw obywatelskich i kultury dyskusji. Dlatego z przyjemnością patrzę na znakomitą kondycję naszych zespołów artystycznych i sportowych, cieszę się, że koncerty karnawałowe czy Spotkania Spichlerzowe stały się cykliczne i już chyba zasługują na miano dobrej tradycji.

– W ostatnich latach na Politechnice Lubelskiej zostały utworzone nowe jednostki: Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii, Lubelskie Centrum Transferu Technologii, Lubelski Inkubator Przedsiębiorczości. Jakie cele i zadania mają one spełniać w Uczelni?

Niezwykle ważną. Wyzwaniem dla wszystkich uczelni, w tym dla PL jest pełniejsze włączenie się w poprawę innowacyjności polskiej gospodarki. To jest strategiczne wyzwanie dla naszego kraju. Gospodarka oparta na wiedzy jeszcze mocniej spolaryzuje ekonomicznie świat niż to ma miejsce obecnie. Musimy zmieniać sukcesywnie kulturę naszego działania, kształtować świadomość, że szeroko rozumiana zmiana musi być stałym elementem tej kultury. Dotychczas słabym punktem współpracy Uczelni z przemysłem, obok wieloletnich wzajemnych uprzedzeń, jest brak wyspecjalizowanych jednostek ułatwiających transfer technologii, usuwających problemy wymiany informacji, poszukujących możliwości kapitałowych do wdrożenia innowacji, czy też ułatwiających studentom i pracownikom zakładanie własnych

firm i pomoc w ich prowadzeniu w okresie inkubacji. Tzw. firmy profesorskie są w Polsce rzadkością, to powinno się zmieniać. To w największym skrócie, zadania dla tych jednostek są oczywiście szersze, na ile zostaną one wykorzystane, na ile się rozwiną, czas pokaże. Możemy powiedzieć, że nasza Uczelnia została wyposażona we właściwe instrumentarium realizacji tych celów, przypomnę, że inkubator, czy centrum transferu może funkcjonować, zgodnie z ustawą, w partnerstwie publiczno-prywatnym, co znakomicie poprawia możliwości działania.

– Jak przebiegała współpraca z Samorządem Studentckim, który reprezentuje interesy wszystkich wychowanków Uczelni? Czy ta współpraca różniła się, kiedy dwukrotnie przewodniczącymi Samorządu były kobiety?

Samorząd Studencki to niezwykle ważny podmiot życia akademickiego. Obok tradycyjnej reprezentacji w Senacie, czy Radach Wydziałów, skąd studenci czerpią wiedzę o najważniejszych sprawach, jakimi zajmuje się Uczelnia i gdzie formułują swoje opinie oraz postulaty, Samorząd realizuje własny program kierowany dla studentów i dla Uczelni. Samorząd organizuje tradycyjne, mocno wrośnięte w kulturę akademicką imprezy, takie jak Juwenalia czy Otrzęsiny, także różne formy imprez integracyjnych. Ta praca znakomicie uzupełnia ofertę Uczelni w obszarze edukacji. Samorząd wydaje własną gazetę pod znamienym tytułem „Plagiat”, zajmuje się także, co jest szczególnie cenne, promocją Uczelni. Nie ma znaczenia, czy Samorządem kieruje kobieta czy mężczyzna. Ważna jest osobowość, odwaga, niepoddawanie się naciskom, wiedza o Uczelni i jej kadrze oraz umiejętność gromadzenia wokół siebie jak największej grupy osób gotowych zrobić coś bezinteresownie dla dobra publicznego.

– Co uważa Pan za swój największy sukces zawodowy, a co za największą porażkę?

Jeżeli ograniczymy to do kategorii zawodowych to z pewnością sukcesem jest dwukrotny wybór na funkcję rektora naszej Uczelni, w drugiej kadencji tak jednoznaczny, co świadczy o uznaniu dla mojej pracy i postawy przez społeczność akademicką macierzystej Uczelni. W wymiarze indywidualnym z pewnością ważne jest uzyskanie tytułu naukowego profesora w dziedzinie nauk technicznych, także uznanie w środowisku naukowym, czego wyrazem jest choćby 15 recenzji rozpraw doktorskich, o jakie zwróciły się do mnie takie ośrodki naukowe, jak: Warszawa, Kraków, Poznań, i inne. W kategoriach zawodowych trudno mi mówić o porażkach spektakularnych. Każda praca badawcza, solidnie prowadzona, to pasmo sukcesów i porażek, to uczy pokory wobec rzeczywistości, uczy szacunku dla dokonań innych. Jako rektorowi z pewnością też nie wszystko mi się udało. Wydawało mi się, że poprzez własny przykład, ciężką i odpowiedzialną, sześcioletnią pracę, silniej uda mi się „porwać” innych do działania dla dobra publicznego, nie tylko za pieniądze, że mocniej uda mi się ugruntować przekonanie, że Uczelnia jest naszą wspólną wielką wartością, której nie można narażać na utratę marki w imię partykularnych interesów czy osobistych uprzedzeń. Rozszerzył się

nasz próg tolerancji dla bylejakości, dla tego co nie wypada, mamy coraz mniej szacunku dla prawdy, dobrych praktyk akademickich, dla etyki w życiu i działaniu.

– Osoby, które pełnią odpowiedzialną funkcję, często narażone są na krytykę ze strony innych ludzi. Czy Pan jako Rektor Uczelni również tego doświadczył?

Krytyka jest rzeczą naturalną, pozwala na refleksje, spojrzenie z innej strony na to, co robimy. Jeśli wypływa z troski o lepszą przyszłość może być inspirująca. Pełniąc funkcję publiczną, funkcję o wysokim stopniu zaufania społecznego, należy liczyć się z tym, że jesteśmy ciągle obserwowani i oceniani. Na podstawie zachowania rektora, jego wypowiedzi, kultury dyskusji w znacznym stopniu ocenia się uczelnię jako całość. Należy też mieć podwyższony próg odporności na krytykę. Doświadczałem tego także osobiście. Niestety nie zawsze krytyka wynikała z pobudek wynikających z troski o nasze wspólne dobro. Czasem pod hasłami prawdy i uczciwości kryły się zawiść, zazdrość, zwykłe kłamstwa, osobista niechęć, nawet wydumane podteksty polityczne. Wobec takich zjawisk często jesteśmy bezradni, wiele z tych opinii, według Rady Etyki Mediów nosiło, cytując, „znamiona pomówień”. Przykre jest to, że wyrządziły one więcej szkody Uczelni niż mnie osobiście. Nie jestem wyjątkiem wśród rektorów, których dotknęła czasem niesprawiedliwa krytyka. Przyjmijmy, że jest to cena, jaką płacimy, pełniąc funkcje publiczne.

– Jakie szczególne chwile zostaną w pamięci Pana Rektora?

Patrząc na okres pełnienia funkcji rektora, mogę stwierdzić, że było ich wiele. Szczególne chwile mogą być miłe i sympatyczne, mogą być także przykre. Wśród rektorów często mówimy o samotności, jakiej doświadczamy w trudnych momentach, kiedy trzeba przyjąć na siebie ciężar odpowiedzialności za ważne, czasem niepopularne decyzje. Wołę jednak mówić o momentach przyjemnych. Do takich należą z pewnością inauguracje roku akademickiego, które zawsze przeżywałem jako coś bardzo ważnego, jako pewien rodzaj odradzania się, radości z tego, że znów zaczynamy coś ważnego dla studentów, regionu, kraju. Zawsze będę pamiętał jubileusze Uczelni, wydziałów, zespołów artystycznych, Juwenalia, koncerty karnawałowe, spotkania „spichlerzowe”. Cieszę się, że powoli w naszą tradycję wchodzi jubileusze naszych znanych pracowników. Jest w tych spotkaniach element dojrzałości akademickiej, a mnie osobiście dostarczyły wielu doznań estetycznych i osobistych wzruszeń. Zapamiętam też spotkania Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, bardzo merytoryczne, ale także nacechowane wzajemną życzliwością i sympatią.

– Czy z perspektywy doświadczeń rektorskich zastanawiał się Pan nad możliwością ponownego ubiegania się w przyszłości o stanowisko rektora Politechniki Lubelskiej?

W tej chwili nie myślę o tym i nie rozważam takiej możliwości.

– Jakich rad, wskazówek udzieliłby Pan przyszłym Władzom naszej Uczelni? Na co powinni zwrócić szczególną uwagę?

Nie wypada mi pouczać przyszłych władz. Każdy rektor wraz ze swoimi współpracownikami ma prawo kreować własną wizję rozwoju uczelni. Celowo nie ubiegałem się o mandat członka Senatu naszej Uczelni, aby moje wypowiedzi nie były odbierane jako recenzje czy właśnie pouczanie. Jeżeli jednak Rektor i Senat uznają, że moja opinia w ważnych dla Uczelni sprawach będzie ważna, jestem gotowy wziąć udział w posiedzeniu i przedstawić mój pogląd na dyskutowane problemy. Na jedno pozwolę sobie zwrócić uwagę. Kluczowym zadaniem dla nowych władz będzie zakończenie z sukcesem trzech projektów z Programu Rozwoju Polski Wschodniej. To szansa, której nie wolno nam zaprzepaścić. Jesienią rozpoczną się aplikacje do RPO Województwa Lubelskiego. Przygotowujemy dwa duże projekty, wierzę, że nowe władze z sukcesem będą aplikowały o potrzebne nam do rozwoju środki. Lata 2007-2013 to niepowtarzalny czas szans na rozwój, on się już później nie powtórzy. Wierzę, że będzie to czas dobrze przez naszą Uczelnię wykorzystanych szans.

– Czy chciałby Pan coś przekazać społeczności akademickiej Uczelni na zakończenie kadencji?

Chciałbym wyrazić wdzięczność naszej społeczności za zaufanie, jakim mnie obdarzyła, powierzając mi dwukrotnie funkcję rektora. Dziękuję za wspólną pracę, za wsparcie w ważnych momentach, za życzliwość, wiele dowodów sympatii. Dziękuję studentom, pracownikom i absolwentom. Dziękuję Samorządowi Studentów, organizacjom studenckim, Towarzystwu Absolwentów i Przyjaciół PL, zespołom artystycznym i sportowym, związkowi zawodowym. Dziękuję Prorektorom, Dziekanom, Prodziekanom, Kancelarzowi, Kwestorowi, Dyrektorom Instytutów i Kierownikom Katedr, Kierownikom Działów i wszystkim pracownikom. Nie chciałbym jednak, aby wyszło z tego jakieś pożegnania. Zostaję w Uczelni i dalej będę dla niej pracował. Przystaję być rektorem, ale to specjalne poczucie odpowiedzialności za losy naszej Uczelni, za jej markę, za jej pomyślność nadal pozostaną.

– Dziękuję serdecznie za rozmowę.

Rozmawiała Milena Jagiełło

Pożegnania

dr inż. Jan Jargiełło (1932-2008)

Odszedł od nas na zawsze nasz Przyjaciół i Kolega dr inż. Jan Jargiełło – emerytowany pracownik Katedry Konstrukcji Budowlanych Politechniki Lubelskiej.

Dr inż. Jan Jargiełło urodził się 02.02.1932 roku w Hucie Turomińskiej pow. Krasnostaw w rodzinie chłopskiej.

Studia I stopnia odbył w latach 1952-1957 w Politechnice Wrocławskiej na Wydziale Budownictwa Lądowego, uzyskując tytuł inżyniera komunikacji w zakresie budowy dróg żelaznych. Studia II stopnia na tym samym wydziale w latach 1960-1963 zaowocowały uzyskaniem tytułu magistra inżyniera.

Pracę zawodową podjął jeszcze podczas studiów m.in. w Zjednoczeniu Budownictwa Wojskowego we Wrocławiu (1953-1954), Przedsiębiorstwie Robót Kolejowych we Wrocławiu (1957-1958), Zakładzie Produkcji Podkładów Kolejowych – Goczałkowo (1959-1964).

Pracę w Politechnice Lubelskiej rozpoczął w roku 1965. Pracował na stanowiskach st. asystenta, wykładowcy, starszego wykładowcy, a od roku 1981 do chwili przejścia na emeryturę w 1997 r. na stanowisku adiunkta. Od roku 1985 pełnił obowiązki Kierownika Zakładu Konstrukcji Budowlanych do czasu przekształcenia tegoż Zakładu w Katedrę

w 1988 roku. Prowadził zajęcia dydaktyczne z zakresu konstrukcji żelbetowych. Po przejściu na emeryturę pozostał jeszcze przez kilka lat czynnym nauczycielem akademickim.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1972 roku na Wydziale Inżynierii Lądowej w Politechnice Warszawskiej. Rozprawa doktorska nosiła tytuł „Stan graniczny zarysowania żelbetowych elementów mimośrodowo rozciąganych przy małym mimośrodku”. Uzyskał za nią nagrodę Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki za szczególne osiągnięcia w dziedzinie badań naukowych. Był autorem ponad 30 publikacji naukowych i współautorem

3 skryptów z zakresu konstrukcji żelbetowych.

Dr inż. Jan Jargiełło był wielokrotnie nagradzany przez Rektora PL za prace naukowe i naukowo-badawcze oraz za działalność dydaktyczną, a w roku 1984 za zasługi dla Uczelni otrzymał Medal 40-lecia Politechniki Lubelskiej.

Przez cały okres pracy w Politechnice Lubelskiej był również czynnym inżynierem budownictwa i rzeczoznawcą budowlanym. Początkowo pracował w Biurze Projektów „Elektroprojekt” w Lublinie jako główny projektant konstrukcji, a od 1981 roku w tym samym biurze jako weryfikator projektów konstrukcyjnych. W dorobku zawodowym miał ponad 70 orzeczeń i ekspertyz technicznych oraz około 40 projektów konstrukcji budowlanych.

Dr inż. Jan Jargiełło pracował także społecznie. Od 1984 roku był radnym Miejskiej Rady Narodowej w Lublinie.

Był też aktywnym członkiem Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa.

Odnaczony był Złotym Krzyżem Zasługi, Srebrną Odznaką Zasłużony dla Miasta Lublina, Złotą Odznaką Zasłużony dla Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Srebrną i Złotą Odznaką PZITB.

Kazimiera Karczewska

(1921-2008)

Urodziła się 16.09.1921 r. w Lublinie. Rodzice – Władysław Kaczorowski i Aniela Kaczorowska z Banasików – zadbałi o Jej wykształcenie, a cechy dobrej uczennicy, jaką zawsze była, pozwoliły Jej przejść poprzez wszystkie szczeble edukacji, poczynając od Szkoły Podstawowej nr 10, poprzez Gimnazjum Unii Lubelskiej, gdzie w 1938 r. uzyskała małą maturę, kończąc na tajnych kompletach, zakończonych maturą w 1942 r. – z wyróżnieniami i nagrodami.

W czasie wojny pracowała w małej miejscowości Liszno, w chełmskiem, jako nauczycielka i księgowa. Po powrocie do Lublina i zdaniu matury uczestniczyła w tajnym nauczaniu już jako nauczycielka, przygotowując do matury młodsze koleżanki. Pracowała również jako laborantka w gabinecie stomatologicznym. Tutaj spotkała swego przyszłego męża Jana, z którym 16.07.1944 r. w Lubelskiej Archikatedrze wzięła ślub. Lata 1946-1949 to studia na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. W tamtym czasie pracowała w Muzeum Lubelskim przy inwentaryzacji i konserwacji zbiorów. Dyplom magistra historii sztuki uzyskała w czerwcu 1949 roku. Była już wtedy matką najstarszego ze swoich trzech synów – Tomasza, a drugi syn – Wojciech urodził się w 1949 roku, tuż po obronie pracy dyplomowej. Trzeci z synów Stanisław – w roku 1955. Wszyscy synowie wybrali studia techniczne: Tomasz – Politechnikę Warszawską, Wojciech – Uniwersytet Rolniczy w Pradze, a najmłodszy Stanisław – Politechnikę Lubelską. Pomimo, że żaden z nich nie poszedł w ślady Ojca i nie został dentystą, co było chyba cichym marzeniem Rodziców – zawsze była z nich bardzo dumna. Przechodzące na świat wnuki dumę tę potęgowały.

Przez wiele lat pracowała wraz z mężem, pomagając mu w prowadzeniu gabinetu stomatologicznego, ale po ukończeniu przez najmłodszego syna szkoły podstawowej, postanowiła podjąć pracę zawodową.

Za namową ówczesnej Kierowniczk Biblioteki, Pani Anny Ziemeckiej, co zawsze z wdzięcznością podkreślała, w 1967 r. ukończyła Studium Bibliotekarskie przy Wojewódzkiej Bibliotece Publicznej w Lublinie i podjęła pracę zawodową.

Biblioteka była wtedy niewielka, więc Pani Kazimiera zajmowała się wszystkim – gromadzeniem, opracowaniem i udostępnianiem księgozbioru. Po przeniesieniu Biblioteki do nowego lokum i reorganizacji w 1975 roku, objęła kierownictwo jednego z oddziałów biblioteki – Informacji

Z głębokim żalem przyjęliśmy wiadomość o odejściu dra inż. Jana Jargiełły. W naszej pamięci zawsze pozostanie pełnym optymizmem kolegą, rzetelnym inżynierem budownictwa i lubianym przez studentów nauczycielem akademickim.

*Koleżanki i Koledzy
z Katedry Konstrukcji Budowlanych*

Naukowej. W 1976 r. przystąpiła do egzaminów na kustosa dyplomowanego, które, podobnie jak wymagany wówczas egzamin państwowy z języka angielskiego, zdała z wynikiem bardzo dobrym. Od 1975 r. prowadziła zajęcia z informacji naukowej w Studium Bibliotekarskim przy Wojewódzkiej Bibliotece Publicznej – zajęcia te prowadziła jeszcze po przejściu na emeryturę do 1993 r.

Otrzymywała liczne nagrody za pracę zawodową i działalność społeczną, w tym: Złotą Odznakę ZNP i Złoty Krzyż Zasługi.

Na emeryturę przeszła w lipcu 1991 r.

Miała bardzo silną osobowość, wyraźnie sprecyzowane poglądy, niekiedy niewygodne dla nas, może niepopularne, ale Ona zawsze była im wierna. Mogliśmy się z nią nie zgadzać, buntować czasami, ale nie sposób było nie przyznać jej racji. Zawsze dążyła do perfekcji w tym, co robiła i podciągała do swojego poziomu współpracowników. Nie lubiła opieszałości, niesłowności, niepunktualności. Taka Jej postawa zmuszała do naśladowania. Ceniła natomiast u innych zdolności, których sama nie posiadała – śmiała się niekiedy, że nie potrafi wymienić nawet wkładu w długopisie. Miała więc jakieś słabe punkty, choć trudno było w to uwierzyć.

Dystans, jaki nas dzielił, wynikający głównie z różnicy wieku, zupełnie zanikał w momencie, kiedy rozmowy schodziły na prywatne tematy. Była wtedy tak jak my – Żoną, Matką, Babcią. Oczekiwała również od nas rad i chętnie je przyjmowała.

Dużo podróżowała, zwłaszcza po przejściu na emeryturę. Historyk sztuki z wykształcenia, zwracała uwagę na wszystko – nie były to tylko wrażenia z wycieczki, ale obszerne relacje – nie wyobrażała sobie, że można oszczędzać na zwiedzaniu muzeów, zabytków, wystaw i poznawaniu dziedzictwa kultury innych krajów. Niejedno popołudnie spędziłyśmy na oglądaniu zdjęć.

Miała też swoje pasje – jedną z nich było haftowanie obrusów, którymi obdarowywała bliskich. Pomagałyśmy Jej wybierać wzory, dopasowywać je – musiały być gustowne i ładnie wykonane, bo jak mówiła – miały być pamiątką po Niej.

Nie tylko takie pamiątki po Niej pozostaną. Jej praca w Bibliotece Politechniki Lubelskiej to jedna z ważniejszych kart historii naszej Biblioteki. To Ona stworzyła Oddział Informacji Naukowej, którego kierownictwo miałam zaszczyt po niej przejąć i do tej pory, chociaż zmieniło się wiele, to styl pracy pozostał taki, jakiego nas nauczyła.

Żegnamy Panią!

Koleżanki i Koledzy z Biblioteki

Podwójny jubileusz w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii

Wydział Elektryczny, a od 2003 r. Wydział Elektrotechniki i Informatyki, został utworzony w 1964 r. Trzy lata później w 1967 r. pracę w Politechnice Lubelskiej rozpoczął Tadeusz Janowski, który w następnym roku (1968) obronił rozprawę doktorską w Politechnice Łódzkiej. W tym samym roku dr inż. Tadeusz Janowski rozpoczął tworzenie własnego zespołu naukowo-dydaktycznego. Na skutek zmian w strukturze organizacyjnej wprowadzonych na Wydziale Elektrycznym w 1969 r. powstały zespoły dydaktyczne i pracownie: Elektrotechniki, Miernictwa Elektrycznego, Maszyn i Napędów Elektrycznych, Automatyki i Elektroniki, Matematyki i Fizyki Technicznej. W 1976 r. Zespół Elektrotechniki został przekształcony w Zakład Podstaw Elektrotechniki, następnie w 1991 r. w Katedrę Elektrotechniki Teoretycznej, a w roku 2000 w Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

Od początku, czyli od 1968 r. do 2003 r., jednostką kierował prof. dr hab. inż. Tadeusz Janowski. Obecnie, od stycznia 2004 r., Dyrektorem Instytutu jest dr hab. inż. Henryka Danuta Stryczewska, prof. PL.

W roku 2008, w 55. rocznicę powstania Politechniki Lubelskiej, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii obchodzi swoje 40-lecie, a profesor Janowski, jego twórca i wieloletni kierownik, świętuje 40 lat pracy w Lublinie i w Politechnice Lubelskiej.

Pokazy zastosowań technologii nadprzewodnikowych i plazmowych w Centrum Doskonałości ASPPECT cieszyły się dużym zainteresowaniem gości m.in. z Japonii

Obchody 40-lecia Instytutu w roku jubileuszu obejmują: wydanie okolicznościowych informatorów i folderów, albumu „Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w fotografiach 1968-2008” oraz organizację i wydanie materiałów dwóch cyklicznych konferencji: szóstej międzynarodowej konferencji ELMECO'6 - Electromagnetic Devices

and Processes in Environment Protection i dziewiątego krajowego Seminarium Zastosowań Nadprzewodników ZN'9. Konferencja ELMECO i Seminarium ZN są organizowane przez Instytut, pierwsza z nich od 15, a druga od 9 lat, z inicjatywy profesora Janowskiego, który przewodniczy także ich komitetem naukowym.

W sesji jubileuszowej wzięli udział goście z Japonii, m.in. prof. Kenji Ebihara (Uniwersytet Kumamoto), prof. Yukihiko Yamagata (Uniwersytet Kyushu) i prof. Shin-ichi Aouji (Uniwersytet Sojo)

Oba wydarzenia zostały poprzedzone uroczystym otwarciem zebraniem pracowników Instytutu i zaproszonych gości 24.06.2008 r. Program otwartego zebrania obejmował: zwiedzanie laboratoriów Technologii Plazmowych, Zastosowań Nadprzewodników, Kompatybilności Elektromagnetycznej i Energii Słonecznej usytuowanych w budynku Centrum ASPPECT, Sesję Jubileuszową w audytorium im. Romualda Krzywickiego w Wydziale Elektrotechniki i Informatyki PL oraz spotkanie w Białej Sali Stołówki Politechniki Lubelskiej.

Sesję jubileuszową poprowadziła prof. Henryka D. Stryczewska wspólnie z prof. Andrzejem Wac-Włodarczykiem, Zastępcą Dyrektora Instytutu i Kierownikiem Zakładu Elektrotechniki oraz dr inż. Krzysztofem Nalewajem, Kierownikiem Zakładu Elektrotechnologii.

Rozpoczynając sesję, prof. Stryczewska poprosiła profesora Janowskiego o zajęcie miejsca w fotelu „rektorskim”, wcześniej przygotowanym na uroczystość, podkreślając, że tym razem wtorkowe zebranie Instytutu, wprowadzone przez profesora Janowskiego przed 40 laty do cotygodniowej praktyki w kierowanej przez Niego jednostce, jest przede wszystkim poświęcone uczeniu 40-letniej służby Jubilata w Politechnice Lubelskiej.

Dyrektor Instytutu przywitała licznie przybyłych Gości, a wśród nich: Rektora Politechniki Lubelskiej prof. Józefa Kuczmazewskiego; Rektora-Elektora prof. Marka Opielaka;

prof. Jana Glińskiego członka rzeczywistego i Prezesa Oddziału Lubelskiego PAN; dr inż. Adama Wasilewskiego, Prezydenta Miasta Lublin; prof. Włodzimierza Sitko, wieloletniego Rektora PL; prof. Kazimierza Zakrzewskiego, Przewodniczącego Komitetu Elektrotechniki PAN, członka Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów; prof. Krzysztofa Kluszczyńskiego, Przewodniczącego Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej; prof. Jerzego Mizeracka, Dyrektora Centrum Technologii Plazmowych i Laserowych w Instytucie Maszyn Przepływowych PAN w Gdańsku; prof. Henryka Komstę, Dziekana Wydziału Mechanicznego PL; prof. Bogusława Grzesika, Kierownika Katedry Energoelektroniki, Napędu Elektrycznego i Robotyki Politechniki Śląskiej; Piotra Janczarka, Zastępcę Dyrektora Departamentu Gospodarki i Innowacji Urzędu Marszałkowskiego w Lublinie; mgr inż. Tadeusza Kaczmarczyka, Prezesa Zarządu Elektrociepłowni MEGATEM i Wiceprezesa Oddziału Lubelskiego SEP w Lublinie; inż. Andrzeja Kuchcia, Dyrektora Regionu Energetycznego Lublin-Miasto; inż. Stanisława Świetlickiego, wieloletniego Dyrektora Cukrowni w Lublinie.

Władze Wydziału Elektrotechniki i Informatyki reprezentował prof. Piotr Kacejko, Prodziekan ds. Nauki.

Wśród Gości z zagranicy w sesji jubileuszowej licznie wzięli udział profesorowie z Japonii, a wśród nich: prof. Sotoshi Yamada reprezentujący Uniwersytet Kanazawa, z którym PL podpisała umowę o współpracy w 1984 r.; prof. Chobei Yamabe z Uniwersytetu w Saga (drugim uniwersytetem japońskim z podpisaną w 1999 r. umową o wymianie studentów); prof. Shin-ichi Aoqui z małżonką z Uniwersytetu Sojo w Kumamoto (najmłodszym partnerem japońskim PL – umowę o współpracy podpisano w grudniu 2007 r.); prof. Kenji Ebihara z Uniwersytetu Kumamoto, w którym prof. Stryczewska pracowała jako profesor wizytujący w latach 2003-2004; prof. Toshiyuki Nakamiya z Uniwersytetu Tokai w Kumamoto i prof. Yukihiko Yamagata z Kyushu University w Fukuoka.

Sesję jubileuszową zaszczylicili swoją obecnością: dr Bartłomiej Głowacki z Uniwersytetu Cambridge, z którym od wielu lat współpracuje Instytut i Laboratorium Zastosowań Nadprzewodników w zakresie technologii nadprzewodnikowych, prof. Josef Slama z Uniwersytetu Technicznego w Bratysławie, prof. Valerij Chernyak z Instytutu Fizyki Plazmy Ukraińskiej Akademii Nauk w Kijowie, liczne grono pracowników Politechniki Lubelskiej, w tym Wydziału Elektrotechniki i Informatyki.

Po powitaniu Gości prof. Stryczewska przedstawiła wyniki działalności naukowo-badawczej, dydaktycznej oraz współpracy międzynarodowej Instytutu w latach 1968-2008.

W ciągu 40 lat w Instytucie pracowało w różnych okresach w sumie 65 osób, a jeśli doliczyć pracowników obecnego Laboratorium Zastosowań Nadprzewodników, które od ponad 20 lat ściśle współpracuje z Instytutem, to liczba ta osiąga 77 osób. Wśród nich, nazwiska tych, którzy odeszli na zawsze z naszego grona, w porządku alfabetycznym: Jolanta Gawrońska, Marian Kamiński, Juliusz Lotter, Włodzimierz Marciniak, John George Munns, Marek Różycki, Franciszek Sondij, Jan Szponder, Zbigniew Złonkiewicz. Ich pamięć uczczono minutą ciszy.

Omawiając historycznie badania naukowe w Instytucie, prof. Stryczewska zwróciła uwagę na różnorodność, ale także na spójność uprawianej problematyki badawczej Instytutu, której wspólnym mianownikiem są **zjawiska związane z nieliniowością obwodów magnetycznych i ich wykorzystaniem w urządzeniach elektromagnetycznych**, której twórcą w Politechnice Lubelskiej jest profesor Tadeusz Janowski.

Początkowo problematyka badawcza Instytutu była kontynuacją badań prof. Tadeusza Janowskiego z Politechniki Łódzkiej, obejmujących **transformatory specjalne, pola i prądy wirowe oraz pomiary strat przy niskim współczynniku mocy**. Z tej problematyki prof. T. Janowski obronił w 1968 r. pracę doktorską pod kierunkiem prof. Janusza Turowskiego nt.: „Metody doświadczalnego wyznaczania strat obciążeniowych w transformatorze, występujących poza uzwojeniami”. Mistrzem profesora Janowskiego był prof. Eugeniusz Jezierski, a współpracownikiem z okresu łódzkiego i przyjacielem jest prof. Kazimierz Zakrzewski, obecny na sesji jubileuszowej. Główne osiągnięcia Profesora z tego okresu obejmują analizę i weryfikację przebiegów elektromagnetycznych i strat mocy w stalowych elementach konstrukcyjnych transformatora, wprowadzenie związanego z tym pojęcia wartości zastępczych współczynników odbicia zwierciadlanego prądu przemiennego w masywnej ścianie stalowej oraz krytycznej odległości kadzi od uzwojeń, a także zbudowanie i opatentowanie oryginalnej przystawki watomierzowej.

Badania z zakresu prądów wirowych i rozwijanej potem problematyki **grzania indukcyjnego i wzbudników indukcyjnych** były kontynuowane w zespole z Kazimierzem Boddziakiem, Jerzym Adamkiewiczem, Janem Wawszczakiem, Janem Szponderem, Krzysztofem Nalewajem. Owocem prowadzonych badań były 2 rozprawy doktorskie, 8 patentów oraz wdrożenia w zakładach przemysłowych PZL WSK Świdnik SA, URSUS Nisko, Predom EDA w Poniatowej. Badania naukowe, już wtedy we wczesnych latach 70., prowadzone były we współpracy z ośrodkami z zagranicy: Uniwersytetem Technicznym w Bratysławie i Instytutem Elektrodynamiki Ukraińskiej Akademii Nauk w Kijowie.

Kolejną, przez długi czas rozwijaną tematyką badawczą Instytutu, wynikającą z poprzednich badań i związaną z wykorzystaniem wyższych harmonicznych generowanych w obwodach nieliniowych, były **magnetyczne mnożniki częstotliwości**. Zespół pracowników, którzy twórczo zajmowali się zagadnieniami statycznego przetwarzania częstotliwości w układach z nieliniowymi obwodami magnetycznymi obejmuje, m.in.: Tadeusza Janowskiego, Jana Wawszczaka, Andrzeja Nafalskiego, Ryszarda Golemana, Andrzeja Wac-Włodarczyka, Jana Guza, Henrykę Danutę Stryczewską, a główne osiągnięcia to uzyskanie przez pracowników 6 stopni doktora nauk technicznych, 3 stopni doktora habilitowanego i 1 tytułu profesora. Za opracowanie teoretycznych podstaw budowy i projektowania magnetycznych mnożników częstotliwości, zespół otrzymał 3 Nagrody Ministra Edukacji, powstało 6 patentów, zrealizowano kilkanaście projektów badawczych i wdrożeń. W problematyce tej zapoczątkowano współpracę naukową z Japonią (Uniwersytet Kanazawa, prof. Kazuo Bessho) i z Wielką Brytanią (prof. John Tomphson, prof. Anthony Moses), która rozwija się w dalszym

ciągu i zaowocowała wieloma stażami studentów i pracowników, wspólnymi publikacjami i międzynarodowymi projektami badawczymi.

Wśród rozwijanych w przeszłości i obecnie badań należy wymienić (w nawiasach podano nazwiska osób realizujących badania, ich zakres, najważniejsze osiągnięcia oraz partnerów współpracy):

- **Technologie plazmowe** (*Tadeusz Janowski, Henryka Stryczewska, Leszek Jaroszyński, Grzegorz Komarzyniec, Jarosław Diatczyk*). Badania obejmują: układy zasilania ozonatorów i reaktorów nietermicznej plazmy ze ślizgającym się łukiem, wykorzystanie energii słonecznej do zasilania reaktorów plazmowych, przemysłowe systemy generacji ozonu i obróbki wody, plazmowe metody usuwania zanieczyszczeń i obróbki ścieków, wykorzystanie plazmy w biotechnologiach-plazmowe metody sterylizacji gleby, modelowanie matematyczne reaktorów plazmowych. Stopnie naukowe – 2 doktoraty, 2 utworzone przezwody, 1 habilitacja, 2 monografie; 6 patentów na rozwiązania układów zasilania, realizacja 5 projektów badawczych własnych i promotorskich, projekt rozwojowy. Współpraca, m.in. z byłą Katedrą Technologii Chemicznych PL, Politechniką Łódzką, Instytutem Maszyn Przepływowych w Gdańsku, Politechniką Warszawską, a także międzynarodowa z Uniwersytetem w Orleanie, Francja oraz uniwersytetami japońskimi: Kumamoto, Sojo i Saga).
- **Zastosowania nadprzewodników** (*Tadeusz Janowski, Paweł Surdacki, Dariusz Czerwiński, Michał Łączont, Joanna Kozieł oraz zespół Pracowni Technologii Nadprzewodnikowych Instytutu Elektrotechniki w Warszawie: Sławomir Kozak, Beata Kondratowicz-Kucewicz, Janusz Kozak, Grzegorz Wojtasiewicz, Michał Majka – wszyscy absolwenci PL – oraz Henryk Malinowski*). Dotychczas z tej problematyki powstało 5 doktoratów, 1 habilitacja i 2 monografie, a główne obszary badań to: separatory nadprzewodnikowe typu OGMS, modelowanie numeryczne zjawisk związanych z pracą urządzeń nadprzewodnikowych, ograniczniki prądów zwarciovych, elektromagnesy dla SMES-ów. Współpraca z Instytutem Elektrotechniki w Międzylesiu, Politechnikami: Łódzką, Poznańską, Śląską, Wrocławską, AGH, Instytutem Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych PAN we Wrocławiu, uniwersytetami w Cambridge, Southampton, Słowacką Akademią Nauk, CERN w Genewie i Zjednoczonym Instytucie Badań Jądrowych w Dubnej, Rosja).
- **Kompatybilność elektromagnetyczna** (*Tadeusz Janowski, Andrzej Wac-Włodarczyk, Jan Szponder, Paweł Mazurek, Ryszard Goleman*). Dzięki staraniom zespołu zorganizowano Laboratorium Zakłóceń Elektromagnetycznych i Akustycznych, które jest wyposażone w komorę ekranowaną, bezchłoną akustycznie oraz aparaturę niezbędną do badań emisji i odporności elektromagnetycznej urządzeń, badań akustycznych, oddziaływania zakłóceń elektromagnetycznych i akustycznych na środowisko. Pracownicy Laboratorium aktywnie pozyskują środki na jego wyposażenie).
- **Badania właściwości i zastosowań miękkich materiałów** magnetycznych (*Andrzej Nafalski, Andrzej*

Wac-Włodarczyk, Tadeusz Janowski, Henryka Danuta Stryczewska, Tomasz Giżewski, Ryszard Goleman). W ramach badań opracowano transformatory o rdzeniach ze szkielec metalicznych dla zasilaczy sprzętu lotniczego i podzespołów rdzeniowych zasilaczy stabilizowanych, uzyskując nagrodę zespołową MEN. Zorganizowano od podstaw Laboratorium Badań i Aplikacji Materiałów Magnetycznych oraz Badań Nieniszczących (defektoskopia indukcyjna). Współpraca z Politechniką Warszawską oraz Wolfson Center for Magnetic Technology Uniwersytetu w Cardiff, UK).

- **Obliczenia i projektowanie pól i urządzeń elektromagnetycznych** (*Tadeusz Janowski, Kazimierz Bodziak, Bolesław Horyński, Zygmunt Rutka, Jan Szponder, Andrzej Nafalski, Stanisław Walusiak, Elżbieta Ratajewicz-Mikołajczak, Zbigniew Złonkiewicz, Ryszard Goleman, Henryka Danuta Stryczewska, Krzysztof Nalewaj, Paweł Surdacki, Tomasz Giżewski*). Główne osiągnięcia to 5 doktoratów, 1 habilitacja, 9 patentów, prace badawcze i wdrożeniowe dla lubelskich zakładów produkcyjnych: WSK PZL Świdnik SA, FSC Lublin, Zakłady Kolejowe Lublin, cukrownie regionu lubelskiego – Lublin, Krasnystaw, Opole, Werbkowice, Strzyżów, Rejowiec, Zakłady Azotowe w Puławach, POLAM – Kontakt w Czechowicach, Współpraca obejmowała następujące ośrodki: Instytut Elektrodynamiki Ukraińskiej Akademii Nauk w Kijowie; Technische Universität Weimar i Chemnitz, Niemcy; South Bank University w Londynie, UK).

Ukoronowaniem aktywności badawczej Instytutu w wymienionych obszarach, a zwłaszcza w zakresie **technologii nadprzewodnikowych i plazmowych**, było uzyskanie statusu Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce CoE ASPPECT. Dzięki finansowaniu działalności Centrum ze środków UE w latach 2002-2006 oraz dofinansowaniu ze środków krajowych (MNiSzW), a głównie dzięki inicjatywie i zaangażowaniu prof. Janowskiego oraz pracy całego zespołu Instytutu i Laboratorium Zastosowań Nadprzewodników, została przebudowana tzw. „Hala Żółta” na siedzibę Centrum, w której mieszczą się główne laboratoria badawcze Instytutu: Zastosowań Nadprzewodników, Technologii Plazmowych, Kompatybilności Elektromagnetycznej i Energii Słonecznej. Tę zasługę profesora Janowskiego wysoko oceniają nie tylko władze Politechniki Lubelskiej, ale także władze Lublina.

W **działalności dydaktycznej** najważniejsze wyniki i sukcesy Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii to:

- Wprowadzenie w ramach programów TEMPUS nowych specjalizacji dyplomowania dla studentów studiów inżynierskich i magisterskich oraz wykładów dla słuchaczy studiów doktoranckich.
- Wprowadzenie 2 specjalności studiów inżynierskich elektromagnetyczne urządzenia i technologie oraz informatyka w elektrotechnice w ramach programu TEMPUS – 1993-1999.
- Przygotowanie i wprowadzenie do programów nauczania w Wydziale Elektrotechniki i Informatyki wielu wykładów, które nie są powszechnie prowadzone na innych

1.	Liczba uzyskanych stopni doktora, doktora habilitowanego i tytułów naukowych	20/ 5/ 1
2.	Liczba otwartych przewodów doktorskich i przygotowywanych rozpraw habilitacyjnych	5 (1)
3.	Liczba staży zagranicznych krótko- i długoterminowych odbytych przez pracowników Instytutu	110
4.	Liczba publikacji, w tym indeksowanych w bazie SCI	850 (80)
5.	Liczba publikacji z partnerami zagranicznymi	66
6.	Liczba patentów	22
7.	Liczba zrealizowanych projektów badawczych krajowych	40
8.	Suma środków na badania ze źródeł krajowych (od 1995 r.)	~ 4 500 000 PLN
9.	Liczba zrealizowanych projektów międzynarodowych	7
10.	Suma środków zdobytych ze źródeł międzynarodowych (od 1995 r.)	~ 1 100 000 EURO + 975 000 PLN +400 000 FRF
11.	Liczba ośrodków, z którymi Instytut współpracuje	21
12.	Liczba studentów, którzy odbyli staże i prowadzili badania u partnerów zagranicznych, w tym studenci z zagranicy w Instytucie	37 (6)
13.	Liczba naukowców wizytujących Instytut, w tym liczba wizyt	43 (71)

uczelniah w Polsce takich, jak: zastosowania nadprzewodnictwa, urządzenia nadprzewodnikowe, techniki i reaktory plazmowe, komputerowe monitorowanie środowiska, także w języku angielskim: *Advanced Problems in Electrical Engineering* i *High Performance Computing in Electrical Engineering*.

- Zorganizowanie z inicjatywy prof. Janowskiego Studium Doktoranckiego na WEiI i kierowanie nim przez 6 lat.

Gratulacje Jubilatowi składa Rektor-Elekt prof. Marek Opielak. W prezydium od lewej: prof. Tadeusz Janowski, prof. Andrzej Wac-Włodarczyk, prof. Henryka D. Stryczewska, dr Krzysztof Nalewaj

Podsumowując działalność naukowo-badawczą Instytutu w okresie 40 lat, w tabeli powyżej podano najważniejsze liczby, które świadczą o dużej aktywności pracowników Instytutu w uzyskiwaniu stopni naukowych, pozyskiwaniu funduszy na badania oraz we współpracy międzynarodowej: **PATRZ TABELA.**

Pośród 20 uzyskanych przez pracowników Instytutu w okresie 1968-2008 stopni doktora nauk technicznych (pozycja 1. w tabeli), 12 zostało wykonanych pod promotorstwem profesora Tadeusza Janowskiego.

Znaczną część sesji jubileuszowej stanowiły wystąpienia przybyłych Gości i adresy skierowane na ręce Dyrektora

Instytutu prof. Henryki Danuty Stryczewskiej oraz prof. Tadeusza Janowskiego. Wszyscy wymienieni na wstępie Goście odczytali osobiście i wręczyli listy gratulacyjne, natomiast listę tych osób, które przysłały listy gratulacyjne i życzenia dla Instytutu i prof. Janowskiego, a nie mogli uczestniczyć w sesji oraz fragmenty wybranych adresów odczytał prof. Andrzej Wac-Włodarczyk.

Był Rektor PL prof. Włodzimierz Sitko opisuje zasługi Jubilata dla Politechniki Lubelskiej

Poniższa lista zawiera nazwiska osób, od których Instytut i prof. Janowski otrzymali życzenia z okazji Jubileuszu 40-lecia (w porządku alfabetycznym):

1. Prof. Antoni Cieśla, Akademia Górniczo-Hutnicza
2. Prof. Mirosław Dąbrowski, Politechnika Poznańska
3. Prof. Jan Gliški, członek rzeczywisty PAN, Prezes Oddziału Lubelskiego
4. Dr Bartłomiej Głowacki, Uniwersytet Cambridge, UK
5. Krzysztof Grabczuk, Marszałek Województwa Lubelskiego
6. Prof. Bogusław Grzesik, Politechnika Śląska

7. Prof. Kenji Ebihara, Kumamoto University, Japonia
8. Prof. Piotr Kacejko, Politechnika Lubelska
9. Prof. Tadeusz Kaczorek, Politechnika Warszawska, Doktor HC Politechniki Lubelskiej
10. Mgr inż. Tadeusz Kaczmarczyk, Prezes Elektrociepłowni MEGATEM,
11. Prof. Marian Kaźmierkowski, Politechnika Warszawska
12. Prof. Krzysztof Kluszczyński, Prezes Zarządu Głównego PTETiS

Prof. Bartłomiej Głowacki (Uniwersytet Cambridge) w imieniu gości zagranicznych wyraził podziękowanie Jubilatowi za rozległą i efektywną międzynarodową współpracę naukową

13. Prof. Henryk Komsta, Politechnika Lubelska
14. Inż. Andrzej Kuchciak, Dyrektor Rejonu Energetycznego Lublin Miasto „Lubzel”
15. Prof. Bolesław Mazurek, Politechnika Wrocławska
16. Prof. Jarosław Mikielwicz, Instytut Maszyn Przepływowych PAN w Gdańsku
17. Prof. Jerzy Mizeraczyk, Instytut Maszyn Przepływowych PAN w Gdańsku
18. Prof. Anthony J. Moses, Uniwersytet w Cardiff, Doktor HC Politechniki Lubelskiej
19. Prof. Toshiyuki Nakamiya, Uniwersytet Tokai, Japonia
20. Prof. Shin-ichi Nakamura, Uniwersytet Kanazawa, Japonia
21. Prof. Satiko Okazaki, Uniwersytet Sophia w Tokio
22. Dr inż. Stefan Paradowski, Dyrektor Instytutu Elektrotechniki w Warszawie
23. Prof. Marian Pasko, Politechnika Śląska
24. Prof. Włodzimierz Sitko, Politechnika Lubelska
25. Prof. Josef Slama, Uniwersytet Techniczny w Bratysławie, Słowacja
26. Prof. Bronisław Susła, Politechnika Poznańska
27. Prof. Lesław Topór-Kamiński, Politechnika Śląska, Dziekan Wydziału Elektrycznego
28. Prof. Janusz Turowski, Politechnika Łódzka
29. Prof. Hans Eric Wagner, Ernst-Moritz-Arndt-Universität-Greifswald
30. Dr inż. Adam Wasilewski, Prezydent Miasta Lublin
31. Inż. Jacek Woźniak, Prezes Oddziału Lubelskiego SEP

32. Prof. Waldemar Wójcik, Politechnika Lubelska, Dziekan Wydziału Elektrotechniki i Informatyki
33. Dr Stefan Wojtowicz, Instytut Elektrotechniki w Warszawie
34. Prof. Chobei Yamabe, Saga University, Japonia
35. Prof. Sotoshi Yamada, Uniwersytet Kanazawa, Japonia
36. Prof. Yukihiko Yamagata, Kyushu University, Japonia
37. Prof. Kazimierz Zakrzewski, Politechnika Łódzka
38. Mariusz Zawisza, Prezes Zarządu PGE „Lubzel” Dystrybucja Sp. z o.o.

Profesor Józef Kuczmaszewski w swoich adresach skierowanych do pracowników Instytutu i prof. Janowskiego podkreślił wszechstronność prowadzonych badań, dzięki którym Instytut zyskał wysokie uznanie w krajowym i zagranicznym środowisku naukowym oraz szczególną rolę profesora Janowskiego w kształtowaniu tego wizerunku, a przede wszystkim udział Jubilata w działalności na rzecz Uczelni i Wydziału w zdobywaniu uprawnień akademickich oraz rozbudowie ich potencjału naukowo-badawczego. Przypomniano wieloletnie pełnienie przez profesora Janowskiego funkcji Dziekana Wydziału Elektrycznego oraz Prorektora ds. Nauki.

Rektor PL prof. Józef Kuczmaszewski wręcza prof. Tadeuszowi Janowskiemu list gratulacyjny

Podczas uroczystości profesor Tadeusz Janowski otrzymał Medal Prezydenta Miasta Lublin, który wręczył Mu Prezydent Adam Wasilewski, podkreślając zasługi profesora Janowskiego dla Politechniki Lubelskiej i Lublina. Profesor Krzysztof Kluszczyński wspólnie z profesorem Zakrzewskim wręczyli profesorowi Janowskiemu Złotą Odznakę Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej przyznaną decyzją kapituły Medalu przez Zarząd Główny PTETiS za szczególne osiągnięcia profesora Janowskiego w elektrotechnice teoretycznej i stosowanej. Profesor Kluszczyński podkreślił atrakcyjność problematyki badawczej Instytutu rozwijanej pod kierunkiem profesora Janowskiego, która dotyczy zarówno bardzo niskich (nadprzewodnictwo), jak i bardzo wysokich temperatur (plazma), i która jest umiejętnie godzona, a jej wyniki są imponujące i rozpoznawane nie tylko w środowisku naukowym w kraju, ale także za jego granicami.

Dyrektor Centrum Techniki Plazmowej i Laserowej w Instytucie Maszyn Przepływowych PAN w Gdańsku prof. Jerzy Mizeraczyk, w imieniu własnym i Dyrektora IMP PAN profesora Jarosława Mikieliewicza, członka korespondenta PAN, wręczył profesor Stryczewskiej i profesorowi Janowskiemu okolicznościowe dyplomy z życzeniami dalszej owocnej pracy naukowo-badawczej i współpracy.

Pracownicy Instytutu w sposób szczególny upamiętnili jubileusz służby profesora Janowskiego w Politechnice Lubelskiej, wręczając medal zaprojektowany przez artystę rzeźbiarza z Krakowa profesora Stefana Dousę i wykonany w Jego pracowni.

Prodzikan ds. Nauki Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL prof. Piotr Kacejko, znany ze swojej twórczości poetyckiej, prezentowanej często na łamach „Biuletynu Informacyjnego PL”, przygotował i przedstawił życzenia dla Instytutu i profesora Tadeusza w formie 13-zgłoskowca zatytułowanego „Na czterdziestolecie...”, powodując widoczne wzruszenie na twarzy Jubilata.

*Ciesz się brać studencka, profesura wzrusza
Święto dziś Instytutu, święto Tadeusza.
Lat czterdzieści minęło - godny jubileusz,
Służy Uczelni wiernie profesor Tadeusz.*

Prezydent dr inż. Adam Wasilewski wręczył Jubilatowi Medal Prezydenta Miasta Lublin

Przewodniczący PTEtiS prof. Krzysztof Kluszczyński wręczył prof. Tadeuszowi Janowskiemu (Przewodniczącemu Oddziału Lubelskiego) Złotą Odznakę tego towarzystwa naukowego

Medal od pracowników Instytutu dla Profesora Janowskiego, upamiętniający Jego 40-letnią służbę w Politechnice Lubelskiej

Dyrektor Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w imieniu pracowników Instytutu wręczyła Jubilatowi okolicznościowy medal

*Wzbudniki, zasobniki, mnożniki częstości,
Ograniczniki prądów o wielkiej wartości,
Ciała, co pływając w kąpeli z azotu,
Rezystancję zerową wskażą bez kłopotu...
Obszar ten tak szeroki jak u ujścia Wisła,
Ogarnia i rozwija Jego głowa ścisła.
Zdradź nam Profesorze w dniu jubileuszu
Skąd wciąż czerpiesz do pracy tyle animuszu,
Skąd energii aż tyle, by tworzyć niezmiennie
Publikacje wciąż nowe i z którą codziennie
Badań kreślisz strategię i kreujesz wizję,
A dla dobra wspólnego rozważasz decyzje?
Pozwól by Twoich uczniów liczne pokolenia
Stosowały Twą sztukę pracy i myślenia,
Wiedząc, że równoległe celów postrzeganie
Daje w efekcie sukces i w świecie uznanie.
Sto lat dziś Ci śpiewa wdzięcznych głosów chór
Pokaż nam jak pokonywać niemożności mur.
A Twe mądre uwagi i idee nowe
Niechaj nas przenikają, jak prądy wirowe.*

Sesję jubileuszową uświetnił także swym występem prof. Andrzej Nafalski z Uniwersytetu w Adelajdzie (Australia), który swoją pracę naukową rozpoczynał w Instytucie pod kierunkiem profesora Janowskiego, a który przed wielu laty współtworzył Chór Akademicki PL. Prof. Nafalski zaśpiewał pieśń Stanisława Moniuszki „Starość” ze słowami Pierre Beranger’a w tłumaczeniu Władysława

Prof. Piotr Kacejko odczytał swój poemat „Czterdziestolecie...” na cześć Jubilata prof. Tadeusza Janowskiego

Prof. Andrzej Nafalski (Uniwersytet w Adelajdzie) zaśpiewał dla Jubilata pieśń Stanisława Moniuszki

Syrokomli, która wbrew tytułowi, wskazywała także na pogodną stronę wieku dojrzałego.

Profesor Stryczewska przypomniała strofy „wiersza” napisanego wspólnymi siłami Jej i prof. Nafalskiego podczas jednego z wtorkowych, majowych zebrań naukowych,

w latach rozwijania problematyki magnetycznych mnożników częstotliwości:

*W trzy, pięć, dziewięć móż i dziel
Aż osiągniesz życia cel,
Doktor inż. i doktor hab.
Szybko w ręce swoje łap
... A za oknem zieleń maja
Refleksyjnie nas nastraja
I zamienia zamęt w głowie
W drgania... prawie okresowe.*

Na zakończenie głos oddano Wielce Szanownemu Jubilatowi, który pozostał w tonacji poetyckiej i zacytował fragment modlitwy Świętego Tomasza z Akwinu, znajdującej się na jego nagrobku w Tuluzie w tłumaczeniu Jerzego Łanowskiego:

*Panie, Ty wiesz lepiej, aniżeli ja sam,
że się starzeję i pewnego dnia będę stary.
Zachowaj mnie od zbędnego nawyku mniemania,
że muszę coś powiedzieć na każdy temat i przy
każdej okazji*

*Szkoda mi nie spożytkować wielkich zasobów mądrości,
jakie posiadam, ale Ty Panie wiesz,
że chciałbym do końca zachować paru przyjaciół.
Wyzwól mój umysł od niekończącego się brnięcia
w szczególności
i daj mi skrzydła, bym w lot przechodził do rzeczy.*

*Nie uniem Cię prosić o lepszą pamięć,
ale proszę Cię o większą pokorę i mniej niezachwianej
pewności,
gdy wspomnienia moje wydadzą się sprzeczne
z cudzymi.
Użyj mi chwalebego poczucia, że czasem mogę się
mylić.*

Dyplomy dla Instytutu i prof. Janowskiego od kierownictwa Instytutu Maszyn Przepływowych PAN w Gdańsku

*Zachowaj mnie miłym dla ludzi,
choć z niektórymi z nich trudno wytrzymać.
Nie chcę być świętym,
ale zgryźliwi starcy to jedno ze szczytowych osiągnięć
szatana.*

*Daj mi zdolność dostrzegania dobrych rzeczy
i niespodziewanych zalet w ludziach.*

Daj mi, Panie, łaskę mówienia im o tym.

Profesor Janowski, tym razem swoje wyjątkowo krótkie, jak na wtorkowe seminaria, wystąpienie zakończył podziękowaniami dla wszystkich uczestników sesji jubileuszowej i zwrócił się do „młodych i młodszych od siebie” słowami fragmentu wiersza Adama Asnyka:

*Każda epoka ma swe własne cele
I zapomina o wczorajszych snach
Nieście więc wiedzy pochodnie na czele
I nowy udział bierzcie w wieków dziele
Przyszłości podnoście gmach.
Ale nie depreczcie przeszłości otarzy
Choć macie sami doskonalsze wznieść
Na nich się jeszcze święty ogień żarzy
I miłość ludzka stoi tam na straży
I wy winicie im część!*

Uczestnicy sesji jubileuszowej na stojąco podziękowali Jubilatowi prof. Tadeuszowi Janowskiemu za 40 lat pracy dla Politechniki Lubelskiej

Sesja jubileuszowa zakończyła się owacją na stojąco z podziękowaniami dla Profesora za jego 40-letnią służbę w Politechnice Lubelskiej i składaniem Jubilatowi oraz Pracownikom Instytutu na ręce Dyrektora Stryczewskiej życzeń przez obecnych na sesji Gości, które kontynuowano w Sali Białej Stołówki PL.

*Henryka Danuta Stryczewska
Zdjęcia: Paweł Surdacki*

Pomoc techniczna: Joanna Kozieł, Renata Jaroszyńska

45 lat pracy w Politechnice Lubelskiej

Rozmowa z prof. dr hab. Edwardem Śpiewłą

– 45 lat pracy zawodowej w Uczelni to bardzo długo. Czy możemy o tym porozmawiać?

W poprzednim numerze Biuletynu Informacyjnego zamieściliśmy artykuł o „pięknym związku” prof. Tadeusza Janowskiego z naszą Uczelnią. Domyślałem się więc, że rodzi się nowy zwyczaj prezentacji tych najstarszych spośród pracowników – jeśli tak, to rozmawiajmy.

– Aktywność i zaangażowanie Pana Profesora w żaden sposób nie wskazują na podeszły wiek, ale faktycznie jest Pan najdłużej zatrudnionym pracownikiem Uczelni. Jakie były początki?

Pracę w ówczesnej Wieczorowej Szkole Inżynierskiej podjąłem 1 września 1963 roku bezpośrednio po ukończeniu studiów. Byłem pierwszym fizykiem zatrudnionym w Uczelni „na etacie”. Dotąd nasi studenci odbywali zajęcia z fizyki w laboratoriach i salach wykładowych UMCS i zajęcia te – za przyczyną pierwszego Rektora naszej Uczelni prof. Stanisława

Ziemeckiego, fizyka – prowadzili nauczyciele akademicy UMCS i Akademii Medycznej.

Kierownictwo WSInż. zmierzając do usamodzielniania się, oczekiwało ode mnie i od stopniowo zatrudnianych fizyków – zorganizowania własnych pracowni studenckich i sal wykładowych. Podobne działania podjęto wobec chemii, matematyki i języków obcych. Warto przypomnieć, że po wielu staraniach Uczelnia w tym czasie otrzymała na własną siedzibę pierwszy budynek i był to Pałac Sobieskich zlokalizowany przy ul. Bernardyńskiej 13. Sporą część zajęć nasi studenci odbywali nadal w laboratoriach lubelskich fabryk oraz wynajmowanych pomieszczeniach, m.in. w barakach przy ul. Langiewicza i Wiercińskiego. Brak utwardzonych dojazdów do miejsc odbywania zajęć dydaktycznych sprawiło, że w środowisku powstało pewne żartobliwe, niezbyt dla nas sympatyczne określenie: „tych z WSInż. można poznać po brudnych butach”. Przytaczam ten szczegół, aby malkontenci i krytykanci obecnego stanu Uczelni zdali sobie sprawę, jakie były nasze początki. Brakowało kadry, pomieszczeń, aparatury i – co najważniejsze – pełnej

akceptacji władz lokalnych, a także lubelskiego środowiska akademickiego.

Nie mogę więc nie przypomnieć, iż wbrew wszystkim tym przeciwnościom, pewna grupa osób, a w szczególności: długoletni Rektor doc. Stanisław Podkowa, pierwszy Prorektor doc. Seweryn Bobiński, pierwszy Prorektor ds. nauki doc. Ryszard Cylc, z wielką energią i ekspresją realizowali wizję tworzenia – w tym biednym, rolniczym regionie – uczelni technicznej, centrum myśli i kultury technicznej. Wszyscy pracownicy i studenci z ogromnym zapałem angażowali się – jak już nigdy później – w tworzenie planów rozwoju i rozбудowę Uczelni.

– Jak w tych warunkach można było uzyskać kolejne stopnie i tytuł naukowy profesora?

Już w trakcie studiów, podczas – niekiedy całonocnych – dyskusji z kolegami zdałem sobie sprawę, że człowiek nade wszystko jest „istotą pytającą”. Po podjęciu pracy zrozumiałem, że pytać „zawodowo” tzn. prowadzić badania.

W początkowym okresie, pracując pod kierunkiem doc. Wacława Jaśkiewicza, prowadziłem badania tzw. „efektu twistorowego”. Tematyka ta okazała się jednak zbyt „ambitna” dla początkującego badacza i wymagająca kosztownej obudowy aparaturowej. Kiedy więc podjęto w UMCS tworzenie Zespołu Badań Biofizycznych pod kierunkiem prof. Jadwigi Skierczyńskiej, bez wahania włączyłem się w jego prace. Był to szczęśliwy dla mnie wybór, gdyż mogłem uczestniczyć w tworzeniu nowej dyscypliny nauk fizycznych – biofizyki, rozwijanej w środowisku lubelskim i zarazem w kraju.

Wracając do Pani pytania, należy przypomnieć, że niemal do końca lat sześćdziesiątych prowadzenie badań w naszej Uczelni (wówczas już Wyższej Szkole Inżynierskiej) było przywilejem, a nie obowiązkiem. Rozprawę doktorską z zakresu biofizyki obroniłem przed Radą Wydziału Matematyczno-Fizyczno-Chemicznego UMCS w roku 1973. Stopień doktora habilitowanego nauk przyrodniczych w zakresie biofizyki uzyskałem w Uniwersytecie Śląskim w roku 1984, zaś tytuł profesora nauk fizycznych nadano mi w roku 1996, na podstawie wniosku Rady Wydziału Matematyki i Fizyki UMCS w Lublinie.

– Z różnych danych w Uczelni wynika, że opublikował Pan dotąd ponad 250 prac, zorganizował lub współorganizował ponad 20 konferencji naukowych, w tym ogólnopolskie oraz kilka o zasięgu międzynarodowym, przygotowywał Pan do promocji kilku doktorów, jedną osobę finalizującą rozprawę habilitacyjną oraz kilkadziesiąt osób – dyplomantów. Czy mógłby Pan przybliżyć – chociaż bardzo krótko – problematykę swoich badań?

W wymienionej przez Panią liczbie opracowań mieszczą się nie tylko oryginalne prace badawcze, ale również

opracowania monograficzne, skrypty i prace popularno-naukowe. Moje prace ogłaszane samodzielnie i ze współpracownikami obejmują głównie opis metodami fizyki oraz przy użyciu praw i pojęć fizycznych – procesów zachodzących w układach żywych. Wraz z zespołem badawczym rozwijaliśmy przez kilkanaście lat badania dotyczące w szczególności: właściwości i zjawisk elektrycznych w komórkach, w strukturach subkomórkowych i w złączach międzykomórkowych oraz procesów transportu transmembranowego.

Udało mi się zaproponować nowe techniki pomiarowe uściślające interpretacje otrzymywanych danych, skonstruować nowe typy mikroelektrod metalowych i cieczowych, uwzględnić tzw. efekt kablowego rozptyłu prądu w wydłużonych komórkach walcowatych itp. W wyniku quasirównoległych badań metodami elektrofizjologicznymi i mikroskopowymi (mikroskopia elektronowa-transmisyjna) mogłem zaproponować elektryczny model złącz międzykomórkowych oraz schemat substruktury plazmodesm. Wypracowałem analityczny opis i objaśnienie procesów reparacyjnych zachodzących po uszkodzeniu złącza sąsiadujących ze sobą komórek.

W latach późniejszych nasza tematyka badawcza ewoluowała i tak, we współpracy z Katedrą Biofizyki Uniwersytetu Erewańskiego uzyskaliśmy ważne dane dotyczące aktywnego transportu jonów H^+ i K^+ przez odpowiednie ATP – zależne pompy jonowe w komórkach układu korzeniowego wybranych roślin wyższych oraz wpływu na jego regulację fitohormonów, związków wysokoenergetycznych i metali ciężkich. Około 15 lat temu zainicjowałem – rozwijane do dziś – badania oscylacyjnych zachowań komórek i złącz międzykomórkowych oraz znaczenia procesów oscylacyjnych dla generowania czasowej i przestrzennej organizacji układów żywych. Ten zakres badań jest ciągle bardzo ważnym i aktualnym problemem badawczym. Współuczestniczyłem w podjęciu przez kierowany przeze mnie zespół badań, tzw. ultrasłabej biochemiluminescencji komórek i ich frakcji. Promieniowanie luminescencyjne jest powiązane wprost z metabolizmem oraz przemianami strukturalnymi i wydaje się stanowić dobre kryterium oceny rodzajów i intensywności ważnych procesów życiowych (a ściślej – konkretnych reakcji biochemicznych). Z tego ostatniego zakresu badań opracowano rozprawę doktorską oraz rozprawę habilitacyjną.

Wszystkie te badania oraz niewymienione wyżej, realizowano we współpracy z pracownikami: prof. D. Chapmana z Uniwersytetu Londyńskiego, prof. H. Greppina z Uniwersytetu Genewskiego, prof. M. Ch. Czajłachiana i prof. S. A. Kurełły z Uniwersytetu Moskiewskiego, prof. S. A. Panosjana i prof. S. T. Kazarjana z Uniwersytetu Erewańskiego, prof. W. Gruszewskiego z UMCS, prof. S. Przesłaskiego z Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu i innymi. Otrzymane wyniki prezentowaliśmy na 5 światowych

kongresach biofizycznych, na wielu konferencjach międzynarodowych i krajowych oraz publikowaliśmy w czasopiśmie zagranicznych i krajowych, w tym również o zasięgu międzynarodowym.

– Czy mógłby Pan – również w dużym skrócie – powiedzieć o realizowanej przez siebie dydaktyce?

Każde Pani pytanie wymagałoby bardzo obszernej odpowiedzi, wręcz odrębnego eseju. Mówiąc najkrócej, rozpoczął więc od faktu, iż kiedy przyszedłem na studia w UMCS jako 18-letni chłopiec z prowincjonalnego liceum w Czudcu na Podkarpaciu – trafiłem na wykład z „Podstaw fizyki” do prof. Armina Teske. Jego sposób wykładania, piękno i komunikatywność używanego języka, a przede wszystkim stosunek do młodzieży zauroczyły mnie, a prof. A. Teske stał się moim niedoścignionym wzorem. Do dziś z wdzięcznością i szczególną serdecznością odwiedzam Jego grób na cmentarzu przy ul. Lipowej.

Praca dydaktyczna jest moim zdaniem najważniejszym obowiązkiem, ale i przywilejem nauczyciela akademickiego. Nauczanie zawsze traktowałem i traktuję jako mój absolutnie podstawowy obowiązek zawodowy. Ze wszystkich wyróżnień i odznaczeń, które otrzymałem – najwyżej cenę sobie przyznany mi przez studentów ponad 10 lat temu tytuł „Homo Didacticusa”. W trakcie mojej pracy zawodowej nie unikałem funkcji wychowawczych i w różnych okresach byłem: opiekunem „grup” i „lat”, domów studenckich, zgrupowań wakacyjnych i praktyk. Kierowałem pracami Komisji Wychowawczej Rady Szkoły ds. młodzieży, przewodniczyłem Jury Olimpiad Wiedzy Ekologicznej etapu wojewódzkiego w czterech kolejnych edycjach, itp.

Pracę w charakterze nauczyciela matematyki i fizyki rozpocząłem jeszcze w okresie studiów w lubelskich szkołach średnich. W Politechnice prowadziłem wszystkie formy zajęć z fizyki, a przez 10 lat – zajęcia seminaryjne z przedmiotu ochrona środowiska. W krótszych okresach wykładałem: podstawy biofizyki, biofizyczne podstawy ochrony środowiska dla słuchaczy Środowiskowego Studium Podyplomowego Ekologii, współczesne problemy techniki i ochrony środowiska dla studentów pedagogiki i psychologii UMCS w Lublinie, podstawy współczesnego przyrodoznawstwa dla słuchaczy studiów doktoranckich oraz elektrofizjologicznej metody w biofizyce – w trakcie stażu naukowego w Uniwersytecie Moskiewskim dla uczestników Studium Dokształcania Kierowników Katedr i Pracowni Biofizyki z całego byłego ZSRR. Jestem również społecznym wykładowcą Lubelskiego Uniwersytetu III Wieku – od dnia jego powstania.

– Proszę wybaczyć, przerywam, gdyż mam jeszcze wiele pytań. Nie wspomniał Pan, że przez trzy kolejne kadencje pełnił funkcję Prorektora ds. Kształcenia, że uczestniczył w pracach Senatu Uczelni 34 lata, pełniąc funkcję przewodniczącego różnych komisji senackich i uczelnianych, że współtworzył Pan kolejne statuty, regulaminy studiów i inne ogólnouczelniane dokumenty, był Pan członkiem kolejno trzech rad wydziałów w Uczelni itd., jest Pan członkiem Lubelskiego Oddziału PAN, kierował Pan

także Zakładem, Katedrą i w końcu Instytutem Fizyki przez 20 lat łącznie.

To wszystko prawda. Studenci 4-krotnie proponowali mi funkcję Prorektora ds. Kształcenia, 3-krotnie uległem. Jako Prorektor, członek Senatu i rad wydziałów miałem możliwość wpływania na organizację kształcenia i wychowania, wdrażałem w Uczelni samorządność studencką, nadzorowałem działalność kulturalną i sportową młodzieży, współtworzyłem warunki do przejścia na 3-stopniowy elastyczny system kształcenia z równoczesnym wprowadzeniem punktów kredytowych i systemu oceny jakości kształcenia itd.

– Czy kierowanie organizacjami i różnorodnymi strukturami oraz równoczesne realizowanie zadań naukowych i dydaktycznych wymaga jakichś szczególnych predyspozycji, czy może wyjątkowej pracowitości?

Jest to pytanie raczej do specjalisty z zakresu organizacji. Osobiście uważam, iż nikt nie rodzi się liderem, organizatorem. Bardzo wiele zależy od ludzi, z którymi się stykamy oraz od tego, co potrafimy od nich przejąć. Wydaje się być pewnym, że otwierając się na innych od wczesnych lat życia, uczymy się odpowiednio wartościować ich przekazy.

Ja miałem szczęście spotkać ludzi, którzy umieli gromadzić innych wokół swoich wizji i zamierzeń – potrafili ich motywować. Inaczej rzecz ujmując, umieli zachować pewną równowagę w ograniczaniu wolności indywidualnej i personalizacji swojego podejścia do współpracowników. Obecnie ludzie są coraz bardziej niezależni i być może lepiej wykształceni. Lider, kierownik, np. rektor czy dziekan muszą więc na co dzień ciągle od nowa umieć radzić sobie z rozdźwiękiem między tym, co jest, a tym, co powinno być, nie wprowadzając dyktatu osobistego ani też dyktatu metod zarządzania i zachowując odpowiedzialność za strukturę oraz osoby mu podległe. Jeden z kolegów „organizatorów” często mi powtarzał, że „jest to umiejętność granicząca ze sztuką i rodzi się poprzez poszerzanie wiedzy i doświadczenie”. Jestem przekonany, że ogromnie ważnym warunkiem uzyskiwania efektów organizacyjnych jest jakaś busola „wewnętrzna”, wskazująca te najogólniejsze, czasem nadrzędne cele podejmowanych działań. Znany w środowisku lubelskim prof. Stefan Świeżawski zachęca do aktywności i kreatywności, twierdząc, że „każda najdrobniejsza myśl i każdy czyn ma wpływ na cały Wszechświat – albo buduje, albo niszczy”.

– 45 lat pracy w szkolnictwie wyższym upoważnia do pewnych ocen. Czy mógłby Pan chociaż sygnałnie scharakteryzować stan szkolnictwa wyższego?

Poruszyła Pani problem bardzo obszerny. Wyjdźmy więc, tak selektywnie, od pewnego szczegółu. Uczestnicząc w pracach Państwowej Komisji Akredytacyjnej w pierwszej kadencji jej funkcjonowania z satysfakcją odnotowałem, że działalność naszych zespołów akredytacyjnych wpływa pozytywnie na poprawę poziomu jakości kształcenia i ogólnie rzecz ujmując – etos akademicki. Pomoc proceduralna, objaśnianie, jaki powinien być finalny „produkt” kształcenia, a więc

– absolwent, jak tworzyć wewnątrzuczelniane systemy oceny jakości kształcenia itp., zdecydowanie zmieniły funkcjonowanie większości uczelni w kraju.

Ten fakt wywołał jednak – prowadzoną od około 2 lat – szeroką dyskusję, czy procedury działania instytucji akademickich nie odsuwają na dalszy plan wartości akademickich, za które od starożytności uważa się prawdę, dobro i piękno. Nie rozwijając tego stwierdzenia, dodajmy tylko, że prawda i dobro są ze sobą ściśle sprzężone, gdyż poznanie prawdy warunkuje czynienie dobra, zaś piękno to estetyczny wyraz dobra. Każda kolejna dyskusja i analiza może doskonalić to, co już jest, ale przytoczony przykład wskazuje na złożoność wszystkich aspektów działalności szkół wyższych.

Za główne utrudnienie rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce uważam jego niedofiansowanie. Ministerialny algorytm finansowania premiował przez długie lata uczelnie przyjmujące duże liczby studentów. Ten fakt oraz powołanie uczelni niepublicznych sprawiły, że wskaźniki scholaryzacji poszły w górę, ale drastycznie obniżył się poziom finansowania kosztów kształcenia liczonych na pojedynczego studenta. Powszechne domaganie się, aby finansowanie uczelni oprzeć na jednostkowych kosztach kształcenia w zakresie poszczególnych kierunków studiów, nie doczekało się rozwiązania do dziś.

Biorąc pod uwagę umasowienie studiów wyższych oraz to, że stopień przygotowania przez szkoły średnie do studiów wyższych bardzo się w ostatnich latach obniżył – staje się oczywistym wyraźne obniżenie się poziomu studiów. Problem ten nie jest specyficzny tylko dla Polski. Największe uczelnie w Europie organizują więc zajęcia wyrównawcze dla nowo przyjętych studentów – zwłaszcza z przedmiotów podstawowych. Niektóre uczelnie powołują własne szkoły średnie, aby utrzymać chociaż „przyzwoity” poziom kształcenia.

Po ostatnim posiedzeniu Senatu, w trakcie którego ustalano budżet naszej Uczelni, jeden z dziekanów tłumaczył mi, że jednostka organizacyjna „wychodzi na swoje – finansowo”, jeśli na etapie planowania ilość godzin zajęć dydaktycznych przekracza co najmniej o 30% pensowe obciążenia. Tak więc dziekani zamiast skupiać się na podwyższeniu jakości kształcenia i tworzeniu jak najlepszych warunków rozwoju naukowego pracowników – przede wszystkim poszukują oszczędności. Należy też dodać, iż większość szkół niepublicznych stała się w naszych uwarunkowaniach instytucjami usługowymi, sprzedającymi swoje „produkty”. Tyle tylko, że wartość poznawcza i intelektualna nabywanego „towaru” zwykle nie wymusza na studentach refleksji rozwijających ich wyobraźnię, talenty i pracowitość. Nierzadko w ogóle ich nie interesuje. Może więc warto przytoczyć myśl prof. J. M. Pawlikowskiego (Instytut Fizyki Politechniki Wrocławskiej), że „edukacja nie jest i nigdy nie może stać się procesem czysto rynkowym..., o którym decydować mają tylko koszty i zyski”.

Jeśli miałbym jednym zdaniem odpowiedzieć na Pani pytanie, to sądzę, iż najpoważniejszym problemem współczesnego szkolnictwa wyższego jest odpowiedzieć sobie na pytanie: jak w obecnych i przyszłych uwarunkowaniach społecznych kształcić człowieka, który dla swojego pełnego rozwoju oraz dalszego mądrego i refleksyjnego badania siebie

i kosmosu będzie oczekiwał nie tylko „chleba i wina”, ale również poczucia sensu, rozumienia, dobra i piękna.

– Skąd Pan czerpie tyle energii i pasji poznawczej?

Każdy z nas odczuwa podstawową potrzebę psychiczną – poznawania i rozumienia. Dlatego każdy woli wiedzieć i rozumieć więcej, a nie mniej. Zawstydzila mnie Pani tą pasją poznawczą, otóż ja prawie już nie zachodzę do laboratorium. Dość dużo recenzuję, zarówno prace naukowe publikowane w czasopiśmie, jak też opracowania promocyjne. Przeżywałem przy tym konflikt motywów, ale staram się kierować wyłącznie przesłankami merytorycznymi. Jestem zapraszany do komitetów naukowych konferencji oraz w charakterze redaktora monografii.

Skąd biorę energię? Przecież to widać – z mojej „tuszy”. Mówiąc na serio, sądzę, że głównie z kontaktów z młodzieżą studencką oraz z rodziną. Myślę, że także z ciągłego „odkrywania” zaskakujących spraw, np. że mój najstarszy wnuk Aleksander ze znanstwem fotografuje motyle, muchy i inne owady, a najmłodsza – niespełna dwuletnia – wnuczka Zuzanka odróżnia mercedesy, ople i hondy od innych samochodów osobowych. Pozostali wnukowie też mnie w swoisty sposób aktywują, pytając np., dlaczego oni rosną, a ja nie; dlaczego kwiaty są tak kolorowe; jak duży jest Wszechświat; czy czarna dziura jest podobna do odkurzacza, itp.

– Jeszcze „słowo” o Politechnice dziś.

Dzisiejsza Politechnika to Uczelnia średniej wielkości, raczej dobrze zorganizowana, posiadająca „pełne obywatelstwo” wśród uczelni regionu i kraju. Pracownicy i studenci (ponad 11 tys. osób) tworzą ciągle dość zintegrowaną społeczność akademicką. W 6 wydziałach Uczelni powstaje ponad 1000 opracowań naukowych rocznie, określona liczba rozpraw doktorskich, habilitacyjnych i tytułów naukowych profesora. Rektorzy są powoływani na różne funkcje w centralnych organach akademickich i naukowych. Studia prowadzone są w zakresie 12 kierunków i ponad 40 specjalności. Badania naukowe realizowane są we współpracy z wieloma ośrodkami zagranicznymi i krajowymi, także w oparciu o kilkadziesiąt umów dwustronnych.

Mówiąc najkrócej, Uczelnia nasza prezentuje się dobrze. Jeśli ktoś potrzebuje dodatkowych argumentów, niech obejrzy nasze miasteczko akademickie – na pewno nie „ubrudzi butów”, niech się wybierze na koncert np. Akademickiego Chóru PL w Filharmonii Lubelskiej, niech pospaceruje w Parku Politechniki Lubelskiej, niech poczyta o osiągnięciach sportowych i naukowych naszych studentów itd. Jestem dumny z mojej Uczelni i czasem, kiedy ktoś kurtuazyjnie mówi mi, że „coś” dla niej zrobiłem, to nieskromnie chcę wierzyć, iż jest tak naprawdę.

– Dziękuję bardzo za to spotkanie i składam Panu serdeczne życzenia w związku z obchodzonym jubileuszem.

Ja również dziękuję i przepraszam za – może zbyt liczne wtrącenia natury osobistej.

Rozmawiała Iwona Czajkowska-Deneka

Dziewczyny na politechniki!

„To nie żarty, ani parafraza słynnego niegdyś hasła: „Kobiety na traktory”. Sprawa jest jak najbardziej poważna.

[...] Kobiety stanowią ponad 70 procent studentów studiów pedagogicznych i humanistycznych w ogólności, ponad 60 procent na kierunkach socjologicznych i ekonomicznych. A na typowych kierunkach politechnicznych, jak elektronika, informatyka, mechanika, czy budownictwo jest ich rzadko więcej niż dziesięć procent.” Tak o problemie małej liczby studentek na uczelniach technicznych mówi Bianka Siwińska, pomysłodawczyni ogólnopolskiej akcji promocyjnej studiów technicznych „Dziewczyny na politechniki”, którą podjęły Konferencja Rektorów Polskich Uczelni Technicznych (KRPUT) i Fundacja Edukacyjna „Perspektywy”.

Uczennice podczas pokazów laboratoryjnych

10 kwietnia 2008 roku 14 uczelni technicznych z Polski zorganizowało dzień otwarty pod hasłem „Tylko dla dziewczyn”. To kulminacyjny punkt akcji, której celem było zachęcenie gimnazjalistek i licealistek do studiowania na kierunkach ścisłych. Również Politechnika Lubelska otworzyła swoje drzwi tego dnia dla dziewczyn ze szkół ponadgimnazjalnych.

Spotkanie rozpoczęło się o godz. 12.00 w auli im. Rektora Stanisława Podkowy w Wydziale Mechanicznym. W części ogólnej zaprezentowały się Panie – wykładowczynie, studentki, absolwentki naszej Uczelni – które opowiedziały o swoich wyborach dotyczących studiów; zainteresowaniach rozwijanych na Uczelni; o tym, jak realizują się zawodowo. Dziewczęta obejrzały występy zespołów artystycznych Politechniki (Formacja Tańca Towarzyskiego GAMZA, Zespół Pieśni i Tańca PL), a sekcja Taekwon-do przygotowała pokaz sztuk walki. Przewodnicząca Samorządu Studenckiego przedstawiła propozycje rozwijania swoich pasji, zainteresowań w różnych strukturach studenckich m.in.: zespołach artystycznych, sekcjach sportowych, kołach naukowych,

Następnie dziewczyny zostały zaproszone na poszczególne wydziały, aby wziąć udział w atrakcyjnych prezentacjach

i pokazach. W programie były m.in.: przejażdżka jeepem po Uczelni (która dostarczyła dziewczętom wielu niesamowitych wrażeń), wycieczki po wydziałach, wystawa prac studentów kierunku architektura i urbanistyka, emisja filmu o katastrofach budowlanych i drganiach mostów, pokaz w laboratorium chemii – nakładanie elektrolityczne powłok cynkowych. Dziewczęta miały też okazję, dowiedzieć się, na czym polega technika światłowodowa, plazmowa i internetowa (np. został przeprowadzony test działania telefonów VOIP) oraz poobserwować zjawiska zachodzące w materiałach stałych i gazowych w niskich temperaturach -220°C uzyskiwanych za pomocą ciekłego azotu. Dla spragnionych dziewcząt jeden z wydziałów przygotował bar z napojami bezalkoholowymi pod hasłem „Napompuj się w laboratorium”.

Licealistki spotkały się także ze studentami, którzy wypowiedzieli się na temat roli dziewcząt w procesie nauczania i sytuacjach koleżeńskich – spotkanie pod hasłem: „Z kobietami wielka bieda, ale bez nich żyć się nie da!”.

W pierwszej edycji akcji „Dziewczyny na politechniki” w naszej Uczelni uczestniczyło ponad 200 osób.

Czy udało się nam zachęcić młode kobiety do studiowania na Politechnice Lubelskiej? Myślę, że o efektywności i skuteczności akcji będziemy mogli przekonać się dopiero po zakończonej tegorocznej rekrutacji.

Milena Jagiełło

Witamy „Erasmusy”

Samorząd Studencki PL wraz z Biurem Współpracy z Zagranicą i Badań Naukowych Politechniki Lubelskiej, IA-ESTE PL oraz ESN UMCS starał się uatrakcyjnić letni semestr studentom przebywającym w Politechnice Lubelskiej w ramach LLP-Erasmus. Tradycyjnie znajomość ze studentami rozpoczęła się na drodze mailowej jeszcze przed przyjazdem do Polski, następnie był odbiór z dworca, kwatowanie w akademiku oraz intensywny tydzień zapoznawania kolegów z realiami studiowania na naszej Uczelni oraz życiem w Lublinie.

Oprócz zajęć na Uczelni, w trakcie swojego pobytu, „Erasmusy” miały okazję poznać studentów z Polski oraz innych krajów, historię Lublina oraz naszego kraju. Szczególnie dużo emocji wzbudziła gra integracyjna Hide&Seek – zabawa podobna trochę do podchodów. Dwie lub więcej drużyn szuka pewnego miejsca na podstawie odgadywania zagadek i szarad oraz wykonywanych zadań. Dla utrudnienia uczestnicy są dobierani w sposób losowy do zespołów międzyuczelnianych, a wszystko odbywa się na Starym Mieście oraz w centrum Lublina. Jediną pomocą, jaką mają do dyspozycji są przechodzący mieszkańcy.

W kwietniu koledzy z za granicy mieli możliwość bliżej poznać Lublin – z wyjątkiem standardowych tras zwiedzania, udało się nam zobaczyć podziemia miasta.

Na początku maja pojechaliśmy na trzydniową wycieczkę do Krakowa, Wieliczki i Auschwitz. Wieczory upłynęły nam na poznawaniu studentów z AGH oraz na zabawie w krakowskich klubach.

W czerwcu nad Zalewem Zemborzyckim zorganizowany został paintball dla „Erasmusów” oraz ich opiekunów (zabawa skupiła studentów z 3 uczelni: PL, UMCS, KUL).

W tym roku wraz ze Studencką Agencją Fotograficzną PL byliśmy współorganizatorami (głównym organizatorem był ESN UMCS) etapu wojewódzkiego konkursu fotograficznego „Discover Europe” przeznaczanego dla polskich i zagranicznych studentów biorących udział w programie LLP-Erasmus (obecnie bądź wcześniej). Uczestnicy mogli zgłaszać zdjęcia w 3 kategoriach: Europa oczami Polaków, Polska oczami obcokrajowca, Erasmusowe znajomości.

Przez cały semestr organizowane były również dyskoteki, na których „Erasmusy” mogły poznać temperament Polaków na parkiecie.

W przyszłym semestrze planujemy rozszerzyć naszą współpracę o Studium Języków Obcych PL oraz Biuro

Karier Studenckich PL. W planach mamy zorganizowanie zajęć językowych dla „Erasmusów” (zajęcia z elementami kultury i języka polskiego, z konwersacji międzynarodowych), a także szkoleń i warsztatów.

Krzysztof Majcherek

Liczba umów Politechniki Lubelskiej na wymianę studentów w ramach programu Erasmus wynosi 56. W roku akademickim 2007/2008 wyjechało na studia zagraniczne 72 studentów, na praktyki zawodowe 18 studentów. Studenci jadą najchętniej do Danii, Hiszpanii, Portugalii, Słowacji i Niemiec. W roku akad. 2007/2008 przyjechało 22 studentów zagranicznych z Niemiec, Francji, Hiszpanii, Portugalii oraz Turcji.

Politechnika Lubelska członkiem nowej sieci Enterprise Europe Network

W kwietniu 2008 roku Politechnika Lubelska została członkiem międzynarodowej sieci Enterprise Europe Network, która powstała w miejscu działającej przez cztery lata sieci Innovation Relay Center. Projekt jest realizowany w ramach programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (CIP) pod egidą Komisji Europejskiej do 2013 roku.

Program CIP przewiduje rozwój usług wspierających działalność gospodarczą i innowacje małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), a także uczelni, instytutów badawczych oraz podmiotów rozpoczynających działalność gospodarczą. Sieć tworzy ponad 500 organizacji działających na terenie Unii Europejskiej (w tym izby handlowe, regionalne agencje rozwoju i uniwersyteckie ośrodki technologiczne), ale również należą do niej podmioty spoza UE: z Turcji, Byłej Jugosłowiańskiej Republiki Macedonii, Norwegii, Islandii, Armenii, Izraela i Szwajcarii.

W Polsce wyłonionych zostało 17 regionalnych instytucji i organizacji, które działają w ramach 4 konsorcjów. Głównym koordynatorem konsorcjum jest Uniwersytet Warszawski. W skład całego konsorcjum poza Politechniką wchodzi pięciu partnerów: Uniwersytet Warszawski, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Warmińsko-Mazurska Agencja Rozwoju Regionalnego SA w Olsztynie, Podlaska Fundacja Rozwoju Regionalnego i Lubelska Fundacja Rozwoju. Te jednostki składają się na konsorcjum, które

przyjęło nazwę: **BISNEP** – Business and Innovation Support for North-East Poland. Do zadań członków Enterprise Europe Network należy wspieranie działalności innowacyjnej oraz zapewnienie lepszego dostępu do środków finansowych, jak również świadczenie na poziomie regionalnym usług wsparcia dla biznesu. Sieć oferuje usługi z zakresu rozwijania współpracy podmiotów gospodarczych, stymulowania potencjału innowacyjnego przedsiębiorstw oraz transferu technologii i wiedzy. Zapewnia pomoc w poszukiwaniu partnerów handlowych i technologicznych, a także udostępnia informacje na temat prawa, polityk i programów Unii Europejskiej oraz ułatwień małym i średnim udziału w 7. Programie Ramowym na rzecz badań.

Sieć EEN pozwala pracownikom naukowym korzystać z bazy danych zawierającej oferty technologiczne, a także zapotrzebowania na technologie. Dzięki temu naukowcy mają szansę na nawiązanie współpracy międzynarodowej oraz możliwości dalszego rozwoju naukowego również za granicą.

Osoby zainteresowane skorzystaniem z oferty sieci Enterprise Europe Network zapraszamy do Biura Enterprise Europe Network mieszczącego się przy ulicy Nadbystrzyckiej 36 (Wydział Mechaniczny) lub do odwiedzenia strony internetowej <http://een.pollub.pl>.

Beata Kijak-Mitura

Zwycięzcy nagrodzeni

Dnia 20.02.2008 r. Prorektor ds. Nauki prof. Witold Stępniewski ogłosił konkurs mający na celu pobudzenie studenckiej wynalazczości i przedsiębiorczości oraz zainicjowanie działalności Lubelskiego Inkubatora Przedsiębiorczości PL.

Konkurs przeznaczony był dla indywidualnych studentów, zespołów oraz studenckich kół naukowych. Przedmiotem konkursu były dwa granty w wysokości 15 tys. zł każdy, z przeznaczeniem na pokrycie kosztów rzeczowych związanych z wykonaniem prototypów: programowalnego robota oraz urządzenia do nauczania programowania maszyn sterowanych numerycznie.

Prace konkursowe składać można było do 31.03.2008 r. i miały one zawierać prezentację planowanego projektu, wykaz potrzebnych materiałów wraz z szacunkowym kosztorysem, harmonogram prowadzonych działań oraz przewidywany termin wykonania prototypu.

W ramach konkursu zgłoszono sześć prac, w tym cztery prace zespołowe i dwie indywidualne. Cztery prace dotyczyły programowalnego robota:

- „Inspektor 1” – Koło Naukowe Zastosowań Mechatroniki ELMECH, opiekun dr inż. Przemysław Filipek;
- Programowalny robot samojezdny – Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej „Dokumentaliści Strefy 505”, opiekun dr inż. Leszek Gardyński;
- Autonomiczny robot do zadań transportowych – Koło Naukowe MicroCHIP, opiekun dr inż. Wojciech Surtel;
- Wielozadaniowy, sterowalny, programowalny robot uniwersalny WSPRU modliszka – zespół studentów, opiekun dr inż. Jarosław Zubrzycki.

Dwie prace dotyczyły urządzenia do nauczania programowania maszyn sterowanych numerycznie:

- Dydaktyczna obrabiarka CNC – Wojciech Lato, opiekun prof. dr hab. inż. Stanisław Płaska;
- Ploter frezujący do nauki programowania CNC – Michał Frodyma, opiekun dr inż. Jerzy Józwik.

Oceny wniosków dokonała Rada Nadzorująca Lubelskiego Inkubatora Przedsiębiorczości PL. Skład Rady poszerzono o niezależne konsylium złożone z kompetentnych

przedstawiciele przemysłu, posiadających wiedzę praktyczną niezbędną dla oceny prac konkursowych. Byli to: inż. Lech Augustyniak, Prezes Induser Sp. z o.o.; dr inż. Kornel Dubicki, Prezes PZL Inwest Sp. z o.o.; Ireneusz Pilipczuk, Z-ca Dyrektora ds. ochrony środowiska Miejskiego Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o.; mgr inż. Zbigniew Warchocki, Prezes Wikpol Sp. z o.o.; inż. Zbigniew Żołnierczuk, Sekretarz RN Elektrociepłowni Lublin-Wrotków Sp. z o.o.

Posiedzenie Rady odbyło się 7.05.2008 r.

Oceny prac dokonano w oparciu o kryteria obejmujące praktyczną możliwość realizacji projektu, koszt realizacji, czas wdrożenia, ocenę ryzyka niepowodzenia oraz możliwości zastosowania projektu w praktyce.

W kategorii **urządzenia do nauczania programowania maszyn sterowanych numerycznie** członkowie konsylium zaproponowali przyznanie grantu projektowi Michała Frodymy – Ploter frezujący do nauki programowania CNC (opiekun dr inż. Jerzy Józwick), doceniając poziom dopracowania i walory edukacyjne urządzenia.

W kategorii **programowalnego robota** oceniający zgodnie ustalili, iż pierwsze miejsce należy się projektowi „Inspektor 1” Koła Naukowego Zastosowań Mechatroniki ELMECH (opiekun dr inż. Przemysław Filipek), który był najbardziej obszernym projektem o bardzo konkretnym zastosowaniu. Projekt zawierał opis zarówno napędu, jak i manipulatorów, wyczerpujące były też jego projekty wykonawcze.

Wyróżniono też zalety pracy konkursowej „Programowalny robot samojedźny” doświadczonego Koła Naukowego „Dokumentaliści Strefy 505”.

Dodatkowo Prezes Zbigniew Warchocki zaproponował współpracę zwycięskiego zespołu z firmą Wikpol w zakresie doradztwa i wspólnej pracy w ramach projektu nad praktycznymi rozwiązaniami.

14.05.2008 r. Prorektor ds. Nauki prof. Witold Stępniewski (przewodniczący Rady Nadzorującej Inkubatora) wraz z członkiem Rady prof. Wojciechem Jarzyną wręczyli dyplomy dla zwycięskich zespołów oraz pozostałych uczestników konkursu.

Agnieszka Kluska, Radosław Dolecki

Tomasz Cholewa wygrywa konkursy

Konkurs „Co zrobiłeś dla swojej Uczelni?” organizowany pod patronatem Prorektora ds. Studenckich dr hab. inż. Andrzeja Wac-Włodarczyka, prof. PL został rozstrzygnięty 5.05.2008 r.

I miejsce zdobył **Tomasz Cholewa**, student kierunku inżynieria środowiska na Wydziale Inżynierii Środowiska, za projekt pod tytułem „Konsolidacja środowiska studenckiego z Lubelską Okręgową Izbą Inżynierów Budownictwa i firmami branżowymi”.

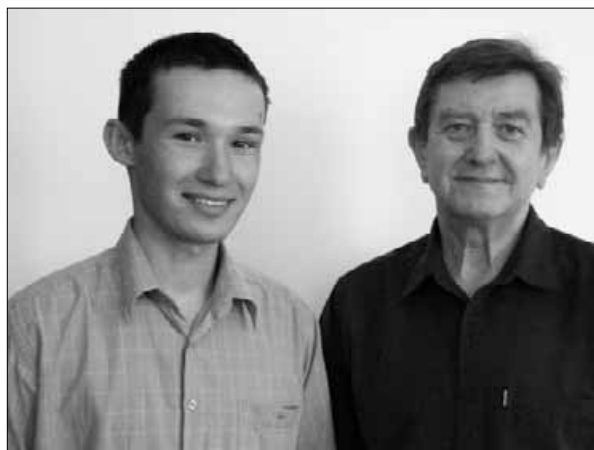
II miejsce – **Paweł Skiba** (WIŚ), temat pracy „Koncepcja selektywnej zbiórki odpadów komunalnych dla Politechniki Lubelskiej”

III miejsce (ex aequo) – **Maciej Korga** (WZ), temat pracy „Wizualizacja, poprawa wizerunku Politechniki” oraz **Monica Kulisz** (WZ), temat pracy „Projekt jakości kształcenia na Wydziale Zarządzania Politechniki Lubelskiej”.

Tomasz Cholewa studiuje na V roku Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej na specjalności ogrzewnictwo, wentylacja i klimatyzacja (średnia ocen – 5,0) oraz na specjalności wodociągi i kanalizacja (średnia ocen – 4,96).

Otrzymuje stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce.

Prowadzi badania systemu decentralnego zaopatrzenia mieszkańców w ciepło i ciepłą wodę użytkową w budynku wielorodzinnym w Lublinie, gdzie wykorzystane są mieszkaniowe indywidualne węzły ciepłownicze, a także badania jednostkowego zużycia wody na mieszkańca i na dobę oraz strat wody między głównym wodomierzem a wodomierzami mieszkaniowymi w budynku wielorodzinnym w Lublinie.

Od lewej: T. Cholewa i A. Wac-Włodarczyk

Pan Tomasz Cholewa zawarł w projekcie konkretne rozwiązanie, które przybliży studentów do przyszłych pracodawców poprzez stworzenie tzw. ambasadorów firm branżowych na Politechnice. Wybrani spośród studentów przedstawiciele będą odpowiedzialni za kontakty z konkretną firmą i jej promocję na Uczelni.

Niezależnie Pan Tomek zawarł pisemne porozumienie z Lubelską Okręgową Izbą Inżynierów Budownictwa (LO-IIB), która poparła realizację tego projektu i zobligowała się do pomocy. Chodzi głównie o przeprowadzanie przez członków Izby szkoleń dla studentów na temat uprawnień budowlanych oraz o stworzenie możliwości uczestnictwa studentów w specjalistycznych szkoleniach organizowanych przez LOIIB.

Projekt jest już w wstępnej fazie realizacji. W pracach będą uczestniczyć oprócz autora projektu koordynatorzy

na poszczególnych wydziałach oraz Biuro Karier Studenckich PL.

*

16.05.2008 r. ogłoszone zostały wyniki konkursu „Primus inter Pares”. Najlepszym studentem województwa lubelskiego został Tomasz Cholewa.

Organizatorem konkursu jest Niezależne Zrzeszenie Studentów przy wsparciu Stowarzyszenia Primus Inter Pares. Konkurs już od wielu lat istnieje w środowisku akademickim i wyłania młodych, ambitnych i utalentowanych studentów. W czasach, gdy coraz więcej osób uzyskuje wyższe wykształcenie, udział w konkursie daje szansę młodeму człowiekowi na wyróżnienie się wśród 2 milionów studentów w Polsce.

– Co oznacza dla Pana uzyskanie tytułu najlepszego studenta województwa lubelskiego?

Jest to dla mnie duże wyróżnienie, które niesie również ze sobą ogromną odpowiedzialność, ponieważ w tym momencie mogę stać się przykładem dla innych osób, które

będą chciały postępować tak, jak ja. Oczywiście uzyskanie takiego tytułu jest również potwierdzeniem zasadności podążania w kierunku, który wcześniej wybrałem.

Andrzej Wac-Włodarczyk

Zmiany w Związku

Niezależny Samorządny Związek Nauczycielstwa Polskiego Politechniki Lubelskiej jest organizacją dobrowolną i niezależną, zrzeszającą pracowników, emerytów i rencistów naszej Uczelni.

Nadrzędnymi zasadami, jakimi kieruje się ZNP, to samodzielność i suwerenność oraz zachowanie stanowiska neutralności politycznej. Celem związku jest obrona praw, godności i interesów pracowników Politechniki Lubelskiej, w tym:

- obrona interesów zawodowych, materialnych i społeczno-bytowych pracowników oraz ich rodzin;

Zebranie nowego Zarządu Związku

- inicjowanie i popieranie działań na rzecz stwarzania pracownikom warunków do podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
- działania na rzecz właściwego, zgodnego z poczuciem sprawiedliwości podziału środków finansowych Zakła-

dowego Funduszu Świadczeń Socjalnych dla wszystkich grup pracowniczych Politechniki Lubelskiej.

Zadania stojące przed Związkiem realizowane są poprzez:

- opiniowanie lub uzgadnianie postanowień, zarządzeń i innych aktów prawnych władz Uczelni dotyczących kluczowych spraw pracowniczych;
- współpracę z innymi związkami działającymi na terenie Uczelni;
- organizowanie wyborów i nadzorowanie działalności społecznych inspektorów pracy;
- inicjatywy wobec władz Uczelni w istotnych sprawach zgłaszanych przez członków Związku i niezrzeszonych pracowników Uczelni.

W dniu 26.06.2008 r. w auli Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej odbyło się Walne Zebranie Sprawozdawczo-Wyborcze przedstawicieli Niezależnego Samorządnego Związku Nauczycielstwa Polskiego Politechniki Lubelskiej na kadencję 2008-2012.

Dr inż. Gabriel Szymaniak, ustępujący Przewodniczący Związku, dokonał otwarcia Walnego Zebrania, przedstawił „Sprawozdanie z działalności Zarządu Niezależnego Samorządnego Związku Nauczycielstwa Polskiego Politechniki Lubelskiej od 21 czerwca 2005 r. do 26 czerwca 2008 r.”

Zgodnie z przyjętym porządkiem obrad Walnego Zebrania dokonano wyboru Prezesa i Zarządu NS ZNP Politechniki Lubelskiej na kadencję 2008-2012.

W wyniku przeprowadzonych wyborów Prezesem Zarządu Niezależnego Samorządnego Związku Nauczycielstwa Polskiego Politechniki Lubelskiej w głosowaniu tajnym został wybrany dr inż. Krzysztof Nalewaj.

Następnie wybrano Zarząd Związku, który ukonstytuował się 3.07.2008 r. w następującym składzie:

Wiceprezes Zarządu – dr inż. Jolanta SŁOMA
Sekretarz Zarządu – dr inż. Jarosław ZUBRZYCKI
Skarbnik Zarządu – mgr Anna MURON
Członek Zarządu – mgr inż. Grażyna BORECKA
Członek Zarządu – dr inż. Gabriel SZYMANIAK.

Elżbieta Gontarz

KRZYSZTOF NALEWAJ

Urodziłem się w 1952 r. w Starachowicach. Po zdaniu matury w II Liceum Ogólnokształcącym im. Jana Zamoyskiego w Lublinie rozpocząłem studia w ówczesnej Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie, które ukończyłem w 1975 r., otrzymując tytuł inżyniera elektryka. W tym samym roku zostałem zatrudniony na stanowisku inżynierjno-technicznym w Zakładzie Podstaw Elektrotechniki. Jednocześnie kontynuowałem naukę, kształcąc się na magisterskich studiach uzupełniających, w trakcie których w 1977 roku zostałem zatrudniony na stanowisku starszego asystenta. W 1985 roku, po obronie pracy doktorskiej przed Radą Naukową Wydziału Elektrycznego, uzyskałem stopień naukowy doktora nauk technicznych i awansowałem na stanowisko adiunkta w Katedrze Podstaw Elektrotechniki. Obecnie pracuję na stanowisku starszego wykładowcy,

Walne zebranie

pełniąc obowiązki Kierownika Zakładu Elektrotechnologii w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii.

Od 1996 roku jestem członkiem Zarządu ZNP w Politechnice Lubelskiej, pełniąc w latach 2002–2005 funkcję Wiceprezesa, a w latach 2005–2008 sekretarza Zarządu. W czerwcu 2008 roku zostałem wybrany prezesem Zarządu ZNP w Politechnice Lubelskiej. Za działalność związkową zostałem wyróżniony Złotą Odznaką ZNP.

Moja praca naukowo-badawcza dotyczyła zagadnień elektrotermicznych, w tym obliczania sprzężonych pól elektromagnetycznych i temperatury. W ostatnich latach zajmuję się wykorzystaniem energii słonecznej w zintegrowanych układach grzejnych. Efektem tej pracy jest między innymi 67 publikacji naukowych, których jestem autorem bądź współautorem.

Jestem członkiem Polskiego Komitetu Elektrotermii, Polskiego Towarzystwa Elektrotechniki Teoretycznej i Stosowanej i Polskiego Towarzystwa Energii Słonecznej.

Zostałem wyróżniony Złotym Krzyżem Zasługi i Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Biblioteka Politechniki Lubelskiej

Gdzie i jak szukać cytowań?

W ostatnich latach pojawia się coraz więcej baz danych, a istniejące wzbogacają o nowe narzędzia do wyszukiwania informacji i przeprowadzania rozmaitych analiz piśmiennictwa naukowego. Pojawiają się też nowe metody oceny publikacji, nowe współczynniki. Zdania na temat ich celowości czy przydatności są w środowisku naukowym podzielone – ale niezależnie od tego, jak ta dyskusja przebiega, my bibliotekarze powinniśmy je znać i umieć wykorzystać w swojej pracy.

W Bibliotece Politechniki Lubelskiej od 1995 roku do analizy publikacji naukowych wykorzystywano bazę Science Citation Index Instytutu Informacji Naukowej w Filadelfii (później Thomson Scientific, od niedawna Thomson Reuters). Była to wówczas jedyna baza notująca cytowania. W 2004 roku pojawiły się dwie konkurencyjne dla SCI

bazy – Scholar Google i SCOPUS. Baza SCOPUS ma ambicje i szanse konkurować z bazą Thomsona, natomiast baza Scholar Google jest produktem zupełnie różnym od dwóch poprzednich, jest przede wszystkim bezpłatna, co czyni ją bardzo popularną, ale w dobie szybkiego upowszechniania serwisów Open Access – również konkurencyjną w pewien sposób dla pozostałych.

Zanim przedstawię wyniki moich badań (wszystkie dane pobrane z baz we wrześniu 2007 r.) i wnioski, kilka informacji o samych bazach, będących przedmiotem porównania.

Porównanie przedstawione w Tab. 1 (patrz str. 52) niewiele nam powie, dopóki nie wykonamy konkretnych wyszukiwań i nie porównamy wyników, a w każdej z baz wygląda to inaczej i wyniki wyszukiwania oraz sposób ich prezentacji

Tab. 1. Porównanie baz SCI, Scopus i Google Scholar

Zawartość	SCI-Ex	Scopus	Scholar Google
	Aktualnie zawiera ponad 20 milionów rekordów. Indeksuje 6687 tytułów czasopism z ponad 160 dyscyplin naukowych (m.in.: Agriculture, Neuroscience, Astronomy, Oncology, Biochemistry, Pediatrics, Biology, Pharmacology, Biotechnology, Physics, Chemistry, Plant Sciences, Computer Science, Psychiatry, Materials Science, Surgery, Mathematics, Veterinary, Science, Medicine, Zoology).	Zawiera 29 milionów abstraktów z ponad 15.000* recenzowanych tytułów (w tym ok. 12.850 czasopism, 700 materiałów konferencyjnych, 600 wydawnictw branżowych, 500 otwartych czasopism i 125 serii książkowych) ponad 4.000 wydawców, 265 milionów cytowań, 265 milionów stron www (Scirus). *dane wydawcy	Nieznana liczba rekordów, źródeł, wydawców. Ponad 30 różnych typów dokumentów.
Zakres	SCI: 1945- Dostęp mamy od 1996 r.	1996-	Nieznany
Zakres tematyczny	164 dyscypliny naukowe	Multidyscyplinarna	Multidyscyplinarna
Opcje wyszukiwania cytowań	Cytowany autor. Cytowana praca (wymaga użycia skrótu czasopisma book, or conference title in which the work appeared). Rok cytowania.	Opcja "Basic Search" pozwala na wyszukiwanie za pomocą słów kluczowych lub frazy, wpisanych w pole "References". Opcja "Advanced Search" umożliwia wyszukiwanie wg: - cytowanego autora (REFAUTH) - tytułu pracy (REFTITLE) - tytułu źródła (REFSRCTITLE) - roku (REFPUBYEAR) - strony (REFPAGE). Pole (REF) jest kombinacją pól REFAUTH, REFTITLE, REFSRCTITLE, REFPUBYEAR i REFPAGE.	Z poziomu wyszukiwarki, za pomocą dowolnych słów kluczowych lub nazwiska autora, możemy wyszukiwanie zawęzić do: "Author" "Publication" "Date" oraz "Subject Areas". Znacznie większe możliwości daje program Publish or Perish [4] – jest to aplikacja zewnętrzna, konieczne jest zainstalowanie programu lokalnie (dostępna na stronie www.harzing.com).
Dostępne narzędzia do analizy	Nie można skorzystać z dostępnych, wbudowanych narzędzi, aby szeregować wyniki wyszukiwania tylko listy publikacji z ilością cytowań.	Szeregowanie wg autora, roku publikacji, źródła, tematu i typu dokumentu. Analiza cytowań w poszczególnych latach, automatyczne wyliczanie współczynnika h, sporządzanie wykresów (przez Citation Tracker).	Publish or Perish: Szeregowanie wg autora, roku publikacji, źródła, tematu i typu dokumentu. Dokładna statystyka publikacji i cytowań z wyliczeniem wszystkich popularnych wskaźników (h, g, A).
Opcje ściągania i eksportowania danych do innych programów bibliograficznych (np. EndNote and RefWorks)	Tak, ale publikacji cytujących, nie cytowanych – cytowane można przekopiować ręcznie do dokumentu tekstowego i zaimportować je do Excela.	Tak	Tak – korzystając z Pop.
Dostęp	płatny	płatny	bezpłatny

są nieco odmienne. Dopiero w trakcie pracy możemy ocenić zarówno sam sposób porozumiewania się z bazą – zadawania pytań i przeglądanie odpowiedzi – jak również jej zawartość, czyli ilość uzyskanych wyników i ich kompletność.

Do przeprowadzenia próby wybrałam dwóch autorów PL – chemika i fizyka. Wyboru dokonałam głównie ze względu na stosunkowo niepowtarzalne w bazach nazwiska bez polskich liter (jeden z nich konsekwentnie używa formy bez polskiej litery) oraz liczbę publikacji autora – nie mniej niż 50 i nie więcej niż 150, aby materiał

porównawczy nie był zbyt obszerny, ale jednocześnie, żeby było widać różnicę, co przy zbyt niskiej liczbie publikacji nie jest wyraźnie zauważalne. Obaj autorzy publikują co najmniej od 15 lat – analiza obejmuje okres od 1996 r. do chwili obecnej.

Porównanie baz pod kątem występowania w nich publikacji konkretnego autora ma na celu tylko i wyłącznie wykonanie pełnej analizy cytowań. Wynik tej analizy również we wszystkich bazach będzie inny – zależy od tego, co i gdzie dany autor najwięcej publikuje. Jeśli w czasopismach

z IF i książkach, to najpełniejsza analiza będzie w bazie SCI (zob. Tab. 2, autor MK). Widać wyraźnie, że liczba publikacji cytowanych i ilości cytowań różni się bardzo. Wynika to ze sposobu przeprowadzenia analizy i z możliwości wyszukiwania, jakie nam oferuje każda z baz. Ich wady i zalety to zagadnienie osobne, skupię się tylko na tych aspektach, które mają bezpośredni wpływ na wynik wyszukiwania cytowań konkretnych autorów.

Wspólna niedoskonałość baz, to oczywiście różna pisownia nazwisk autorów, zwłaszcza nazwisk z polskimi znakami – baza Scopus jest w tym względzie najbliższa ideałowi – można tu zadawać pytanie, używając polskich liter, a otrzymamy wykaz nazwisk pisanych w różnych wersjach. Można wybrać z tej listy nazwisk tylko te, co do których jesteśmy pewni, gdyż obok podane są wszystkie dane pozwalające dokładnie zidentyfikować autora, czyli miejsce zatrudnienia, obszar jego działalności naukowej, a nawet kraj i miasto – nie ma tych opcji w pozostałych dwóch bazach.

Ponieważ obie bazy – Scopus i SCI nie rejestrują książek (z wyjątkiem wydawnictw seryjnych), więc zarówno

w przypadku bazy Scopus, jak i SCI nie wystarczy skorzystać z najprostszego narzędzi, aby zrobić kompletną analizę cytowań danego autora.

W bazie Scopus oprócz “citation tracker” trzeba dodatkowo wykorzystać możliwość wyszukania cytowań w opcji zaawansowanej poprzez pole cytowanego autora (REFAUTH) i cytowanego źródła (REFSRCTITLE) i wyniki te dołączyć do wyników cytowań z “citation tracker”.

W przypadku niektórych publikacji zdarza się, że są one wykazywane kilkakrotnie, mimo że są to te same publikacje. Być może sprawiają to niewielkie różnice w opisie bibliograficznym? Ilustruje to przykład jednej z pozycji książkowych prof. Kosmulskiego: wpisując w pole REFSRCTITLE pełny tytuł książki jego książki “Chemical Properties of Material Surfaces”, otrzymujemy tylko 67 wyników. Widocznie do przeszukania należy inaczej sformułować zapytanie, aby uzyskać pełny wynik, gdyż przy tej pozycji w bibliografii załącznikowej mamy informację, że książka była cytowana 76 razy i klikając na ten link, otrzymujemy pełniejszy wynik cytowań.

37.	☐ REFSRCTITLE("Chemical Properties of Material* Surface*")	0 Scopus	Edit Save Set Alert
36.	☐ REFSRCTITLE("Chemical Properties of Material Surfaces") OR ("chemical properties of materials surfaces") OR ("chemical properties of materials surface")	77 Scopus	Edit Save Set Alert
35.	☐ REFSRCTITLE("Chemical Properties of Material Surfaces")	67 Scopus	Edit Save Set Alert

Pozycja z oznaczoną liczbą cytowań:

2. **Kosmulski, M.**
(2001) *Chemical Properties of Materials Surfaces*. Cited 76 times.
Dekker, New York

Po przejrzaniu wyników okazuje się, że ta sama pozycja jest cytowana tak:

23. **Kosmulski, M.J.**
Surface charging in absence of strongly adsorbing species
(2001) *Chemical Properties of Material Surfaces, Surfactant Science Series*, 102, pp. 65-309.
Edited by A. T. Hubbard. New York: Marcel Dekker

Lub tak

38. **Kosmulski, M.**
(2001) *Chemical Properties of Material Surfaces*, p. 577.
Marcel Dekker Inc, New York, Chapter 5, p

Są to dodatkowe cytowania tej książki, niepojawiające się w tych 76. Takich cytowań jest sporo i trudno je wyszukać. Drobną różnicą w tytule “Chemical Properties of Materials Surfaces” czy “Material Surface”. Wpisując zapytanie jako frazę, nie możemy użyć prefiksów. Po usunięciu cudzysłowu i użyciu prefiksów – Chemical Properties of Material* Surface* i dodaniu dodatkowego pola „Autor” otrzymujemy 85 wyników, więc jest nadzieja, że w wyniku wyszukiwania są również te „niepodwiązane” do tych 76.

To tylko subtelności, niemające może dużego znaczenia, ale niekiedy mogące sprawić, że wpłyną na wielkość

współczynnika h – zwłaszcza jeśli podniosą ilość cytowań publikacji brzegowych.

Drugim ważnym aspektem, mającym wpływ na sposób wyszukiwania, jest zakres chronologiczny baz. Stosując bazę Scopus do analizy autorów, których okres aktywności naukowej przypada również w latach poprzedzających rok 1996, powinniśmy zawsze sprawdzić, czy publikacje tych autorów są cytowane, pomimo że nie wykazuje tych publikacji wyszukiwanie z poziomu “Basic Search” wg autora. Klasyfikacyjny przykład:

Praca profesora Gładyszewskiego:

5. Badawi, K.F., Goudeau, P., Pacaud, J., Jaouen, C., Delafond, J., Naudon, A., Gładyszewski, G. **X-ray diffraction study of residual stresses modification in cu/w superlattices irradiated by light and heavy ions** (1993) *Nuclear Instruments and Methods in Physics Research*, 81 B80, pp. 404-407. Cited 18 times.
[View at Publisher](#)

Jak widać, praca jest cytowana 18 razy, nie widać tego wyniku w analizie wykonanej poprzez "citation tracker" i oczywiście ma to wpływ na wartość współczynnika h.

Natomiast w bazie SCI, jako że publikacja jest z 1993 r., należy jej szukać pod pierwszym autorem. W tym przypadku widać, że jedna pozycja ma dwie wersje zapisu.

☐	1	BADAWI KF	NUCL I METH PHYS R B		404	1993
☐	16	BADAWI KF	NUCL INSTRUM METH 1	80	404	1993

Analiza cytowań tych dwóch autorów, którzy publikują przeważnie w języku angielskim i czasopismach z IF, wy-

konana bez zagłębiania się w powyższe subtelnosci, wygląda następująco: (patrz Tabela 2)

Tab. 2. Autorzy w trzech bazach – wyszukiwanie proste*

Baza	MK			GG		
	ilość publ.	ilość cytowań	h	ilość publ.	ilość cytowań	h
SCI	129	1168	19	34	191	8
Scopus	93	667	17	28	117	7
Scholar Google	70	458	11	16	49	4

* wyszukiwaniem prostym pozwałam sobie w tym przypadku nazwać wyszukiwanie bardzo ogólne – z autocytowaniami (w przypadku wszystkich baz), bez publikacji sprzed 1996 r. i bez książek (w przypadku bazy Scopus) oraz bez publikacji, gdzie „mój” autor nie jest pierwszym autorem (dotyczy to publikacji cytowanych w SCI tych sprzed 1996 r.)

Zupełnie inaczej wygląda ta analiza po wprowadzeniu dodatkowych opcji wyszukiwawczych.

Tab. 3. Wyszukiwanie szczegółowe* dla jednego z autorów

Baza	GG		
	ilość publ.	ilość cytowań	h
SCI	37	233	11
Scopus	31	131	10
Scholar Google	19	59	6

* wyszukiwanie szczegółowe – dodane wartości, wyszukane dodatkowo zadanyim pytaniem – w przypadku bazy SCI jest to pierwszy autor, w przypadku bazy Scopus – wyszukiwanie poprzez pole REFAUTH i zawężanie wyniku poprzez dodatkowych autorów, zakres tematyczny itp. (poprzez dostępne narzędzia)

W przypadku autora GG różnice są znaczne. Po szczegółowym wyszukiwaniu w jego cytowaniach pojawiają się trzy dobrze cytowane prace, co automatycznie podnosi jego wskaźnik h z 8 do 11 w bazie SCI, gdzie wynik był najwyższy. Zakładając hipotetyczną sytuację, że przyznanie tytułu naukowego wymaga wskaźnika $h > 10$, od sposobu przeprowadzenia analizy cytowań zależeć mógłby więc jego awans.

We wszystkich trzech bazach (patrz Rys. 2) powtarza się 10 pozycji tego autora, a unikalnych jest kolejno dla każdej z baz SCI – 12, Scopus – 6, Google – 7. Oznacza to, że ten autor ma 37 (SCI) + 6 (Scopus) + 7 (Google), czyli 50 unikalnych pozycji, a tego nie pokazuje żadna baza.

Samo porównanie baz pod względem zawartości tytułów czasopism jest niekiedy złudne. W obu bazach (SCI i Scopus) wygląda to tak:

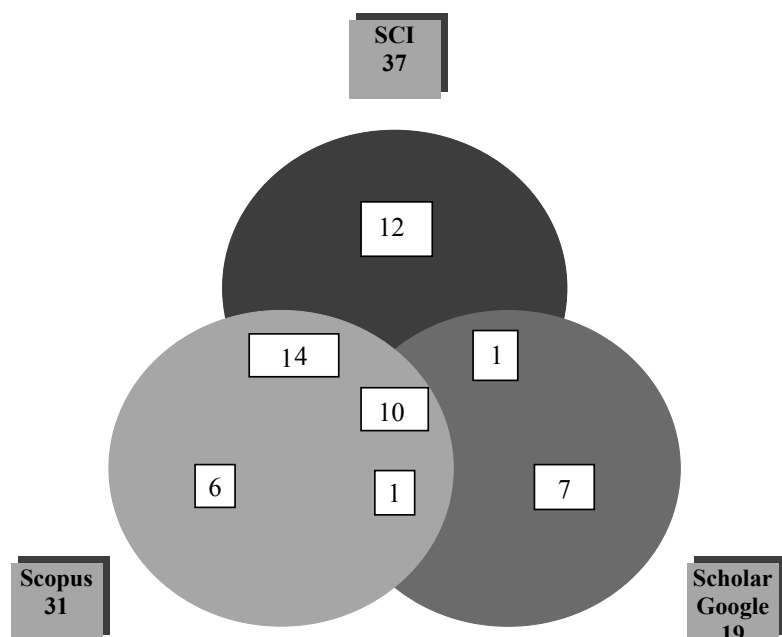
Tab. 4. Porównanie zawartości baz SCI i Scopus – zawartość tytułów czasopism

SCI	Scopus	Wspólne
6687	21684	6330

Wydawać by się mogło, że skoro jedna z baz ma ponad dwukrotnie więcej tytułów, to i cytowań będzie znacznie więcej. Tymczasem w przypadku wybranych przeze mnie autorów tak nie jest (zob. Tab. 2).

Przeprowadzone badania pokazują więc, że do analizy cytowań najlepiej wykorzystać wszystkie trzy bazy. Bazy SCI i Scopus zamiennie, jeśli mamy dostęp do obu, a jeśli musimy zdecydować się na jedną z nich, to musimy wiedzieć, w której z baz dziedziny wiedzy uprawiane na naszej Uczelni oraz nasi autorzy będą pełniej prezentowani. Jeśli publikują w czasopismach z „listy filadelfijskiej” – lepsza

Rys. 2. Prace autora GG we wszystkich bazach

będzie baza SCI, jeśli w ich dorobku przeważają publikacje w czasopismach spoza listy, pełniejszy wykaz będzie w bazie Scopus. Baza Google Scholar we wszystkich porównaniach wypada niekorzystnie. Na pewno nie zastąpi dwóch pozostałych, ale doskonale je uzupełni i wzbogaci analizę o dodatkowe, zupełnie niespodziewane cytowania.

Hanna Celoch

Źródła

- [1] Jacso P., As we may search – Comparison of major features of the Web of Science, Scopus, and Google Scholar citation-based and citation-enhanced databases, *Current Science*, Vol. 89, No. 9, 10 November 2005, s. 1537-1547.
- [2] Meho Lokman I., Yang Kiduk, Impact of Data Sources on Citation Counts and Rankings of LIS Faculty: Web of Science vs. Scopus and Google Scholar <http://www.slis.indiana.edu/faculty/meho/mehoyang-03.pdf> (10.09.2007).
- [3] Publish or Perish, <http://www.harzing.com> (9.09.2007).

Biblioteki cyfrowe w uczelniach technicznych

Rozwój specjalistycznych narzędzi do tworzenia i zarządzania zbiorami dokumentów cyfrowych spowodował w ciągu ostatnich lat dynamiczny wzrost liczby bibliotek cyfrowych. Wiodącą rolę w tej dziedzinie pełnią biblioteki skupione w Federacji Bibliotek Cyfrowych.

Federacja Bibliotek Cyfrowych jest serwisem stanowiącym zbiór zaawansowanych usług sieciowych, opartych

na zasobach dostępnych w polskich bibliotekach cyfrowych, które współpracują w ramach Federacji. Zasoby te współtworzone są przez uczelnie wyższe, biblioteki, archiwa, muzea i ośrodki badawcze. System FBC oparty jest na otwartych protokołach komunikacyjnych i automatycznie współpracuje z bibliotekami cyfrowymi opartymi na różnych platformach programowych i technologicznych.

Tab. 1. Biblioteki cyfrowe tworzone przez uczelnie techniczne, współpracujące w ramach Federacji Bibliotek Cyfrowych.

L.p.	Uczelnia	Biblioteka cyfrowa
1.	Akademia Górniczo-Hutnicza	Akademicka Biblioteka Cyfrowa
2.	Politechnika Białostocka*	Podlaska Biblioteka Cyfrowa
3.	Politechnika Krakowska	Biblioteka Cyfrowa Politechniki Krakowskiej
4.	Politechnika Lubelska**	Kolekcja Cyfrowa Politechniki Lubelskiej BCPW
5.	Politechnika Łódzka	Biblioteka Cyfrowa Politechniki Łódzkiej
6.	Politechnika Poznańska*	Wielkopolska Biblioteka Cyfrowa
7.	Politechnika Rzeszowska*	Podkarpacka Biblioteka Cyfrowa
8.	Politechnika Warszawska	Biblioteka Cyfrowa Politechniki Warszawskiej
9.	Politechnika Wrocławska*	Dolnośląska Biblioteka Cyfrowa

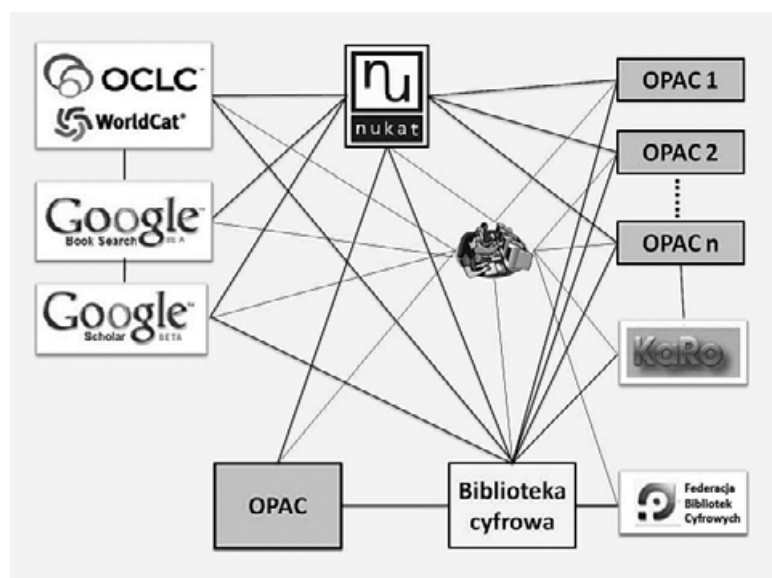
* udział w konsorcjum (Regionalna Biblioteka cyfrowa)

** pilotażowy program „Kolekcja Politechniki Lubelskiej” w ramach Biblioteki Cyfrowej Politechniki Warszawskiej

Na początku lipca 2008 r. indeks Federacji Bibliotek Cyfrowych liczył 20 współpracujących bibliotek cyfrowych. W grupie tej bierze aktywny udział grupa bibliotek z uczelni technicznych (Tab.1).

Na podstawie przedstawionych w tabeli informacji możemy zaobserwować, że cztery biblioteki budują bibliotekę cyfrową samodzielnie, zaś kolejne cztery uczestniczą w lokalnym konsorcjum, tworzącym regionalną bibliotekę cyfrową. Przypadek Kolekcji Politechniki Lubelskiej jest dość interesującym przypadkiem współpracy przy tworzeniu biblioteki cyfrowej. W zamierzeniu twórców był projektem pilotażowym opartym na współpracy z Biblioteką Cyfrową Politechniki Warszawskiej, a został uruchomiony w lipcu 2007 r. Jego celem było zagospodarowanie posiadanych zasobów cyfrowych, zdobycie doświadczeń oraz uzyskanie czasu na uruchomienie własnej biblioteki cyfrowej. W lipcu

Rys. 1. Indeksy, w których możemy znaleźć informację bibliograficzną o dokumentach z biblioteki cyfrowej

- * OPAC – tradycyjny, komputerowy katalog biblioteki
- * NUKAT – Narodowy Uniwersalny Katalog Centralny
- * KaRo – Katalog Rozproszony Bibliotek Polskich

2008 r. zostały zakończone prace wdrożeniowe oraz testy i biblioteka cyfrowa w Politechnice Lubelskiej była gotowa do otwarcia i zapełniania zbiorami.

Nasunąć się może pytanie: czy lepiej tworzyć bibliotekę samemu, czy we współpracy z innymi partnerami?

Doświadczenia bibliotek wskazują, że jeden, jak i drugi sposób jest dobry, a różnicę stanowią tylko zagadnienia techniczne i organizacyjne. Dla dokumentów umieszczonych w bibliotece cyfrowej nie ma to żadnego znaczenia. Znacznie ważniejszy jest sposób opracowania zbiorów i jego konsekwencje powodujące obecność informacji bibliograficznej o zbiorach na krajowych i światowych indeksach wyszukiwawczych (patrz Rys. 1).

Podstawowym celem działalności bibliotek cyfrowych uczelni technicznych jest wspieranie dydaktyki i badań. Na tym polu szczególnie ważne wydaje się gromadzenie cyfrowych wersji prac naukowych i podręczników akademickich. Zbiory te uzupełniają czasopisma, rozprawy akademickie, dokumenty z historii uczelni, historii techniki i inne dokumenty znajdujące się w bibliotekach i archiwach akademickich.

Bardzo ciekawe doświadczenia, związane z gromadzeniem zbiorów posiadają:

- Politechnika Krakowska, gdzie publikowane w bibliotece cyfrowej są wszystkie doktoraty złożone przed obroną,
- Politechnika Wroclawska, gdzie publikowane są w bibliotece cyfrowej praktycznie wszystkie książki wydane przez Oficynę Wydawniczą Politechniki oraz doktoraty obronione na uczelni.

Rosnące zbiory bibliotek cyfrowych uczelni technicznych powodują systematyczny wzrost zainteresowania ze strony pracowników naukowych i studentów. Biblioteka cyfrowa staje się coraz bardziej popularnym narzędziem wykorzystywanym w pracy naukowej i studiowaniu.

Jarosław Gajda

Krajobraz po rankingach

Przeżyliśmy już spadek o kilka miejsc w jednym popularnym rankingu, pierwsze miejsce w innym... Od dawna wiadomo, że rankingom publikowanym w naszym kraju brakuje metodologii, która uczyniłaby z nich poważne źródło informacji o randze poszczególnych uczelni. Dotkliwa jest niejasność kryteriów, powierzchowność analizy, wątpliwy dobór zespołów oceniających.

Choć porównywanie uczelni jest niezbędne dla poprawiania ich jakości i tym samym rankingi działają mobilizująco, wdrożenie jakiegoś wiarygodnego systemu wymagałoby przede wszystkim decyzji, co tak naprawdę jest

przedmiotem oceny. Czy chcemy obliczyć, jaki jest w poszczególnych uczelniach globalny poziom dóbr takich, jak: liczba absolwentów, doktoratów czy praw do ich nadawania, cytowane publikacje, rekordy w bazach danych, miejsca w czytelnich, pieniądze wydane na gromadzenie itp., czy też przeliczamy to wszystko na głowę członka społeczności akademickiej. Jest prawdopodobne, że przyjęcie tej drugiej metody dałoby w skali kraju zupełnie inne wyniki niż to, co otrzymujemy zazwyczaj, trzymając się metody pierwszej. Po prostu inni byliby liderzy! Szkoda, że średnia czy mała uczelnia nie może konkurować z kolosem,

choć zwykle jest sprawniej zarządzana i reprezentuje bardziej wyrównany poziom. Z drugiej strony jest zrozumiałe, że opinia publiczna chce się dowiedzieć, jakie uczelnie mają największy potencjał. U gigantów tak zasadnicze wydarzenia, jak osiągnięcie wysokich wskaźników cytawalności czy zajęcie przez absolwentów znaczących miejsc w gospodarce, myśli technicznej czy kulturze – mają statystycznie większe prawdopodobieństwo wystąpienia. Byłoby truizmem spostrzeżenie, że Nagroda Nobla to na małym i nowym uniwersytecie o wiele większe dziwo niż na dużym i starym.

Bardziej zróżnicowane są też zasoby naukowe i edukacyjne wielkich uczelni. Znaczniejsza jest wartość laboratoriów, a w zbiorach bibliotecznych nierzadko zachowały się rękopisy, stare druki, zbiory ikonograficzne czy dokumenty życia społecznego, które mają przede wszystkim wartość źródłową i materialną. Uczelnie te biorą tym samym na siebie obowiązek odpowiedniego zachowania i utrzymania dóbr kultury, co zwykle jest bardzo kosztowne.

W takich rankingach, jakie mamy, Biblioteka Politechniki Lubelskiej nie może wypaść świetnie i nie ma szans, żeby w ciągu roku znacząco się poprawić. Na gromadzenie zbiorów od lat przeznaczamy niewiele i strach pomyśleć, co by było, gdyby nie techniczne książki i czasopisma (a także normy i aprobaty), nadsyłane do Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej na mocy Ustawy o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych, przez nas przejmowane i archiwizowane. Za komputeryzację od „Rzeczypospolitej” otrzymaliśmy za to pełną setkę i chciałoby się wykrzyknąć, że zasłużenie, gdyby nie to, że zawsze się da znaleźć coś, co inni mają, a czego my – jeszcze nie. Na przykład nie mamy narzędzia do linkowania typu LinkSolver. Tę setkę dostali zresztą prawie wszyscy, zupełnie nie wiadomo dlaczego, komputeryzacja w Polsce jest za płytka jak na tak wysokie oceny.

Dalej prenumerata, nikła i malejąca: wydziały nie chcą kupować papieru, wyższe cyfry byłyby tu w równym stopniu pożądane i – paradoks – niepożądane. Zdalny dostęp do zasobów bibliotecznych – tu też powszechna jest setka, ale co to właściwie znaczy? Bo mogę wymienić uczelnie, które nie dają np. możliwości czytania poza uczelnią czasopism elektronicznych, i które też dostały tę setkę. A katalog online już raz był chyba punktowany, bez względu na to, czy obejmuje całość zbiorów, czy wycinek i jakiej jest jakości. W wielu uczelniach o wiele gorszej, ale tego już nikt nie monitoruje. Dalej, dostępność miejsc do nauki własnej, czyli co: „cichaczem” w akademikach, czy po prostu liczba miejsc w czytelnich, a może pomieszczenia do pracy grupowej, które są dziś w bibliotekach absolutnie nieodzowne? A może hot-spots dla użytkowników laptopów? A gdzie są wydatki na czasopisma elektroniczne i bazy danych? No bo jakieś jednak ponosimy (ponoszą wydziały) i gdyby to przeliczyć na członka społeczności akademickiej, byłby materiał porównawczy. Ale go nie ma. Koniec rankingu.

Poważne, systematycznie zbierane dane o bibliotekach są w rękach... Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, które płaci Uniwersytetowi Adama Mickiewicza w Poznaniu za tzw. Analizę Funkcjonalną Bibliotek Naukowych w Polsce.

To jest duże przedsięwzięcie; przetestowanie wszystkich wskaźników i zestrojenie współpracy wielu uczelni w Polsce zajęło sporo czasu, toteż najświeższe wyniki są za rok 2006, a rok 2007 dopiero się „zbiera” (<http://ssk2.bu.amu.edu.pl/standaryzacja>). Analiza będzie jednak przełomem w ocenie bibliotek akademickich, doprowadzi bowiem do stworzenia wzorów bibliotecznej produktywności i gospodarności. Jeśli tylko Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polski upomni się, by ją faktycznie wykorzystywać. Bowiem nie będzie to materiał, przynoszący takie emocje, jak rankingi; biblioteka może wypadać dobrze w jednej konkurencji i pozostać w tyle w innej. My w każdym razie też tam jesteśmy i możemy przedstawić swoje wyniki przełożonym; prezentację zasad i tabel Analizy widziałbym wręcz jako materiał na pierwsze posiedzenie nowo powołanej Rady Bibliotecznej, jeśli tylko Rada występować ma w statutowej roli ciała doradczego rektora. I jeśli zespół rektorski ma pracować w taki sposób, by Biblioteka krok po kroku pomagała Uczelni w osiągnięciu wyższego statusu naukowego i edukacyjnego, w skali kraju i świata.

Światowe rankingi są warte studiowania. Nie można tam odnaleźć polskich uczelni na wyższych pozycjach, ale można zobaczyć, jak rankingi są tworzone i jak trudno byłoby osiągnąć jakąkolwiek liczącą się pozycję rankingowi publikowanemu przez prywatne wydawnictwo w niebranżowym periodyku, tak jak to niestety ma miejsce w Polsce. Nie sposób poważnie zajmować się rankingami, nie zaczynając choćby od opracowania A. Usher i A. Cervenán, Global Higher Education Rankings 2005 (Toronto 2005, Educational Policy Institute), dostępnego jako dokument elektroniczny: <http://www.educationalpolicy.org/pdf/Global2005.pdf>. Warto też zwrócić uwagę na pojawiający się w niektórych rankingach wątek obecności uczelni w Internecie.

Wśród bibliotekarzy notujemy zainteresowanie serwisem Webometrics Ranking of World Universities (<http://www.webometrics.info>), stworzonym w Hiszpanii przez Cybermetrics Lab – jednostkę badawczą Consejo Superior de Investigaciones Científicas. Ranking ten oparty jest na zliczeniu:

- stron z nazwą uczelni wygenerowanych przez wyszukiwarki: Google, Yahoo, Live Search i Exalead;
- pojedynczych linkowań do strony uczelni (te dane ujawniają tylko wyszukiwarki: Yahoo, Live Search i Exalead);
- opublikowanych przez uczelnię tekstów z rozszerzeniami: pdf, ps, doc, ppt (Acrobat, PostScript, Word, Powerpoint) dostępnych przez wyszukiwarki jak w p. 1;
- wystąpień uczelni w serwisie Google Scholar.

Zasadnicze argumenty za poszczególnymi wielkościami są następujące:

1. Silna obecność w obrębie WWW oznacza szczegółową informację o strukturze i aktywności uczelni, co w obliczu globalizacji rynku usług akademickich generuje większe zainteresowanie potencjalnych studentów i aktywnych badaczy.
2. Linkowania są w dużej części przypadkowe, ale ogólnie stanowią pewnego rodzaju odpowiednik cytowań.

3. Odzwierciedla skuteczność uczelni w dążeniu do utrwalenia i wprowadzenia do obiegu swojego dorobku.
4. Stanowi pewnego rodzaju światowe repozytorium tekstów naukowych z równoczesnym odzwierciedleniem ich poczytności (*cited by...*).

Miary te określone są kolejno jako *Size*, *Visibility*, *Rich Files* i *Scholar*. Nadane im są następujące wagi:

Visibility 50%

Size 20%

Rich Files 15%

Scholar 15%.

To wszystko można jeszcze skomplikować. Na pewno Webometrics znajdzie naśladowców, którzy wysubtelnią pomiar, lub sam pójdzie w kierunku większego zróżnicowania zmiennych, zwłaszcza takiego, by silniej zintegrować procedurę zliczania wydarzeń w Internecie z cytawalnością produkowanych przez uczelnię tekstów naukowych lub np. sukcesem zawodowym absolwentów. Już teraz jednak jest pewne, że produkcja Żywnych Plików i osiągnięcie dobrej Widzialności to dla szkoły wyższej solidne podstawy krajowego i międzynarodowego sukcesu.

Henryk Hollender

Studium Języków Obcych

IV edycja prezentacji multimedialnych w językach obcych

Co może łączyć języki obce, globalizację, biznes i nagrody na Politechnice?

Z inicjatywy Studium Języków Obcych 15.04.2008 r. w Wydziale Zarządzania odbyła się IV już edycja konkursu prezentacji multimedialnych w językach obcych. Tematem przewodnim tym razem były: biznes, zarządzanie i globalizacja, czyli **“Business and Management in the Era of Globalisation”**. Honorowy patronat nad konkursem objął Dziekan Wydziału Zarządzania dr hab. inż. Jerzy Andrzej Lipski, prof. PL.

Celem konkursu było udowodnienie, że propagowanie znajomości języków obcych oraz upowszechnienie wiedzy z zakresu zarządzania może mieć ciekawą oprawę techniczno-artystyczną, przy czym może być połączone z dobrą zabawą. W konkursie uczestniczyli studenci Wydziału Zarządzania, którzy przygotowali prezentacje w formie multimedialnej na różne tematy w języku angielskim, niemieckim i rosyjskim. Każdą z 14 prezentacji oceniało jury w składzie: mgr Bożenna Blaim, pomysłodawczyni konkursu,

Kierownik SJO; dr hab. inż. Jerzy Andrzej Lipski, prof. PL; dr hab. inż. Stanisław Skowron, prof. PL; mgr Andrzej Nikitiuk oraz Dominika Szymoniuk, przewodnicząca Samorządu Studenckiego.

Studenci Samorządu oraz ich przyjaciele aktywnie udzielali się przed i w trakcie trwania konkursu. Przewodnicząca Rady Wydziałowej Samorządu Studenckiego Wydziału Zarządzania Katarzyna Kolbut dzielnie wspierała każdą inicjatywę organizacyjną podczas tego wydarzenia.

Wszyscy uczestnicy otrzymali nagrody ufundowane przez Wydział Zarządzania, Wydawnictwo Longman oraz OUP. Nagrodę główną i jednocześnie nagrodę publiczności zdobył student I roku **Jakub Pizoń** za prezentację pt. “Ebay as an Example of Global Company”. II nagrodę otrzymał **Marcin Ławecki**, student II roku, za “Selected Economic Aspects of Globalisation”, a III nagroda trafiła do rąk **Małgorzaty Kwietniewskiej-Sobstyl** z IV roku za “Product Placement as an Effective Tool that Managers Can Use in Global Marketing”.

Oczekiwanie na werdykt jury i na rozdanie nagród swoim występem wokalnym umiliła Agnieszka Wypchło, studentka kierunku zarządzania, która zdobyła ogromny aplauz publiczności. Po raz kolejny uzyskaliśmy dowód, że nasi studenci są uzdolnieni nie tylko merytorycznie i językowo, lecz również artystycznie. Konkurs potwierdza więc, że to, co najlepsze czy najciekawsze w nas, jest często nie odkryte i czeka tylko na właściwy moment, aby ujrzeć światło dzienne. Gratulujemy wszystkim odkrytym osobowościom i talentom oraz trzymamy kciuki za tych, którzy jeszcze niespodziewane sukcesy mają przed sobą.

Jako koordynator konkursu z ramienia SJO dziękuję wszystkim uczestnikom, honorowym gościom, publiczności i wszystkim osobom zaangażowanym w prace na rzecz konkursu za udział, okazaną przychylność dla tej inicjatywy, pomoc organizacyjną i zwykłą, ale najcenniejszą przecież ludzką życzliwość.

Izabella Flis

V edycja prezentacji multimedialnych w językach obcych

24.04.2008 r. odbyła się V edycja konkursu prezentacji multimedialnych w języku angielskim, niemieckim i rosyjskim w Wydziale Mechanicznym pt. **“Revolutionary Materials and Technologies In Engineering of the XXI Century”**. Honorowy patronat nad konkursem objął Dziekan Wydziału prof. dr hab. inż. Henryk Komsta.

Konkurs został zorganizowany przez Studium Języków Obcych Politechniki Lubelskiej oraz prężnie działający Samorząd Studencki w ramach obchodów 55-lecia Wydziału Mechanicznego. Jego celem było upowszechnianie wiedzy z zakresu nowoczesnych materiałów i technologii stosowanych w inżynierii XXI wieku oraz podnoszenie umiejętności językowych wśród studentów Politechniki Lubelskiej. Była to również wspaniała okazja dla tych wszystkich, którzy chcieli podjąć wyzwanie i zmierzyć się z temą i spróbować porwać swoim wystąpieniem uwagę słuchaczy.

Uczestnikami konkursu byli studenci II, III i IV roku różnych specjalności Wydziału Mechanicznego. Ta różnorodność była również zauważalna w tematyce prezentacji oraz w sposobie jej wygłaszania. Ogółem w konkursie zaprezentowano 15 prac, w tym wiele z nich to prace zespołowe. Studenci bardzo ambitnie podjęli wyzwanie i starali się urozmaicić swoje prace nie tylko ciekawymi formami multimedialnymi, ale przede wszystkim niebanalną treścią merytoryczną, która była rzetelnie oceniana przez grono jury w składzie: mgr Bożenna Blaim; dr hab. inż. Krzysztof Łukasik, prof. PL; dr inż. Mieczysław Dziubiński; dr hab. Tadeusz Hejwowski, prof. PL; mgr Andrzej Nikitiuk oraz przedstawiciel Samorządu Studenckiego Małgorzata Leńczuk.

Tego dnia aula im. Stanisława Podkowy cieszyła się szczególnym zainteresowaniem. Do południa odbywały się w niej wybory, a po południu tętniła życiem i niezapomnianą atmosferą tworzoną przez brać studencką.

Wyróżnienie 3 najlepszych prezentacji było dla jury niezmiernie trudnym zadaniem ze względu na ich wyrównany dobry poziom zarówno językowy, jak i merytoryczny.

Oto wyniki:

I miejsce zajął **Radosław Flisiński** za prezentację pt. “Spare Parts of Human Body”, II miejsce przypadło **Jakubowi Poniędzy** za prezentację pt. “Ferrofluids”, III miejsce

zdobyła praca zespołowa w składzie: **Piotr Wach, Michał Michalak, Marcin Piotrowski** pt. “Electronic Novelties In Modern Cars”.

Publiczność także miała swojego faworyta, którym okazał się **Maciej Gruszczyński**, prezentujący swoją pracę pt. „Novaja ruka dla rabota” w języku rosyjskim.

Spośród wszystkich biorących udział w głosowaniu na grodzie publiczności zostały rozlosowane drobne gadżety konkursowe, które urozmaiciły tę edycję. Jednakże występy par tanecznych Formacji Tańca Towarzyskiego GAMZA stały się prawdziwą perełką oprawy artystycznej tej imprezy.

Na szczególną uwagę zasługuje także kreatywność i wielkie zaangażowanie oraz profesjonalizm Kseni Siadkowskiej, jak i Pawła Pikury w organizacji i prowadzeniu tego konkursu. Dzięki Studenckiej Agencji Fotograficznej PL będziemy mogli odtworzyć niezapomniane chwile konkursu ze zdjęć oraz filmu video. Podziękowania należą się również sponsorom naszej imprezy: Dziekanowi Wydziału Mechanicznego, prezesom firm **Multivac, Galerii Olimp** oraz **Perły**, a także Wydawnictwom **Oxford, McMillan** i **Longman**.

W dzisiejszych komercyjnych czasach trudno jest znaleźć wsparcie finansowe promujące tego typu przedsięwzięcia, tym bardziej jesteśmy wdzięczni sponsorom za okazane zrozumienie i hojność.

Mamy również nadzieję, że zgłębianie tajników skutecznej prezentacji jako umiejętności efektywnego komunikowania się i prezentowania rozmaitych zagadnień zaowocuje w przyszłości i stanie się kluczem do sukcesu w biznesie młodych absolwentów Politechniki Lubelskiej.

Irmina Krzyżanowska-Stelmach, Leszek Radomski

Biuro Karier Studenckich

Bliższa współpraca ze szkołami

Dnia 13.03.2008 r. Politechnika Lubelska we współpracy z Kuratorium Oświaty w Lublinie zorganizowała konferencję dla dyrektorów i nauczycieli przedmiotów ścisłych ze szkół ponadgimnazjalnych województwa lubelskiego. Spotkanie odbyło się w Wydziale Elektrotechniki i Informatyki PL.

Celem konferencji było nawiązanie przez naszą Uczelnię bliższej współpracy ze szkołami ponadgimnazjalnymi Lubelszczyzny oraz nawiązanie dialogu z nauczycielami. Wymiana informacji posłuży lepszemu, bardziej ukierunkowanemu przygotowaniu uczniów do kolejnego etapu edukacji – studiów wyższych na uczelni technicznej.

Zaproszenie na konferencję przyjęło prawie 60 osób, z których znaczna liczba ukończyła studia na naszej Uczelni. Wszystkim przekazano komplety materiałów informacyjnych na temat Politechniki, warunków rekrutacji i zasad studiowania.

Konferencję zainicjowała prezentacja filmu o Uczelni, po której nastąpiły wystąpienia Rektora Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Józefa Kuczmazewskiego i pomysłodawcy spotkania – Prorektora ds. Studenckich PL dr hab. inż. Andrzeja Wac-Włodarczyka, prof. PL. Następnym punktem spotkania było przedstawienie zasad rekrutacji na studia przez dr Jolantę Słomę – Sekretarz Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej. Dziekani lub Prodziekani ds. Studenckich poszczególnych wydziałów Uczelni zaprezentowali swoje jednostki.

Kolejny punkt programu stanowiły krótkie wykłady na temat „Matematyka i fizyka na uczelni technicznej” wygłoszone przez dr Janusza Szustera i dr hab. inż. Jana Olchowika, prof. PL. Następnie głos zabrał dr Henryk Hollender, Dyrektor Biblioteki PL, który przedstawił ofertę jednostki skierowaną do uczniów i nauczycieli.

Przedstawicielka Biura Karier Studenckich Pani Anna Mazur zaprezentowała aktualne trendy na rynku pracy,

wskazując możliwości zatrudnienia inżynierów w regionie i kraju. Pani Katarzyna Marek przedstawicielka Rady Uczelnianej Samorządu Studenckiego PL pokazała, jak wyglądają studia widziane okiem studentów.

Ostatnim punktem programu była dyskusja, w której czynny udział brali zarówno zaproszeni goście, jak i przedstawiciele PL. Najbardziej nurtującymi kwestiami, pojawiającymi się w większości wypowiedzi, była reforma oświaty wprowadzająca 3-letnie szkoły gimnazjalne, brak obowiązkowej matury z matematyki i zmniejszający się wymiar przedmiotów ścisłych w programach szkół.

Konferencja oceniona była przez uczestników jako bardzo interesująca i przydatna inicjatywa. Wyrazili oni zainteresowanie udziałem w tego typu przedsięwzięciach w przyszłości, jest więc bardzo prawdopodobne, że będzie to cykliczne spotkanie, organizowane w naszej Uczelni corocznie.

Monika Jakubiak

Konkurs zakończony

Dnia 21.04.2008 r. w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej odbyło się uroczyste zakończenie I Lubelskiego Międzyszkolnego Konkursu Zawodowego „Rok przed dyplomem” – 2007.

Konkurs organizowany jest przez zespół doradców metodycznych przedmiotów zawodowych miasta Lublin. Jego ideą jest wstępne przygotowanie uczniów do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje w zawodach: technik budownictwa, technik elektronik, technik elektryk, technik mechanik, technik informatyk. W konkursie biorą udział uczniowie klas III techników w wymienionych zawodach oraz nauczyciele przedmiotów zawodowych szkół ponadgimnazjalnych.

Prodziekan WEiI dr inż. M. Wancierz wręcza dyplom laureatowi konkursu

W 2007 r. do konkursu przystąpiło ponad 300 uczniów z 9 szkół województwa lubelskiego. Jury wyłoniło 42 laureatów. W czasie wizyty w Politechnice Lubelskiej uczniowie otrzymali wyróżnienia i nagrody oraz zwiedzali Uczelnię, uczestnicząc w pokazach i prezentacjach przygotowanych na wydziałach.

Honorowy patronat nad konkursem objęła Politechnika Lubelska.

Na spotkaniu obecni byli: Rektor-Elekt prof. Marek Opiełak, reprezentanci poszczególnych wydziałów Uczelni, Kierownik Działu Nauczania i Toku Studiów oraz nauczyciele i uczniowie lubelskich szkół zawodowych.

Organizatorem spotkania było Biuro Karier Studenckich Politechniki Lubelskiej.

Prorektor ds. Studenckich prof. A. Włodarczyk gratuluje laureatowi konkursu

Prof. Cz. Karwat oraz laureat konkursu

*

Tegoroczna edycja konkursu „Rok przed dyplomem” – 2008, także miała swój finał w murach naszej Uczelni. Dnia 6.06.2008 r. w auli Wydziału Elektrotechniki i Informatyki zgromadzili się uczniowie szkół średnich zawodowych z regionu, nauczyciele-opiekunowie, organizatorzy konkursu, Z-ca Kuratora Oświaty, reprezentant Urzędu Marszałkowskiego oraz władze Uczelni. O współczesnych zastosowaniach matematyki mówił dr Janusz Szuster, a o zasadach rekrutacji Kierownik Działu Nauczania i Toku Studiów Elżbieta Flisiak.

Uczniom-laureatom oraz nauczycielom (członkom komisji konkursowej i finalistom konkursu dla nauczycieli) zostały wręczone nagrody i dyplomy.

Spotkaniu towarzyszył występ uczniów ze Szkoły Muzycznej im. K. Lipińskiego w Lublinie.

Edyta Prządka

Politechnika na targach

Biuro Karier Studenckich Politechniki Lubelskiej wraz z wolontariuszami uczestniczyło w V Ogólnopolskich Targach Szkół Wyższych 13.03.2008 r. w Radomiu. Na targach zaprezentowały się szkoły z regionu i uczelnie wyższe z całej Polski. Wysokiej frekwencji odwiedzających sprzyjał wybór

najpopularniejszego klubu młodzieżowego – Strefa Rozrywki G2, jako miejsce spotkania. Organizatorem Targów Szkół Wyższych była firma szkoleniowa TiM oraz Szkolny Ośrodek Kariery przy Zespole Szkół Technicznych w Radomiu. Honorowy patronat nad Targami objął Prezydent Miasta Radomia i Mazowiecki Kurator Oświaty.

Odwiedzający Targi mogli uczestniczyć w kilkunastu wykładach dotyczących planowania kariery zawodowej, budowania własnego potencjału zawodowego. Na targach spotkało się ponad 20 wystawców. Spośród uczelni technicznych na targach obecne były Politechniki: Radomska, Łódzka, Warszawska, Świętokrzyska.

Reprezentanci naszej Uczelni, oprócz aktualnej oferty, promowali nowe kierunki w roku akademickim 2008/2009 takie, jak: fizyka techniczna oraz matematyka.

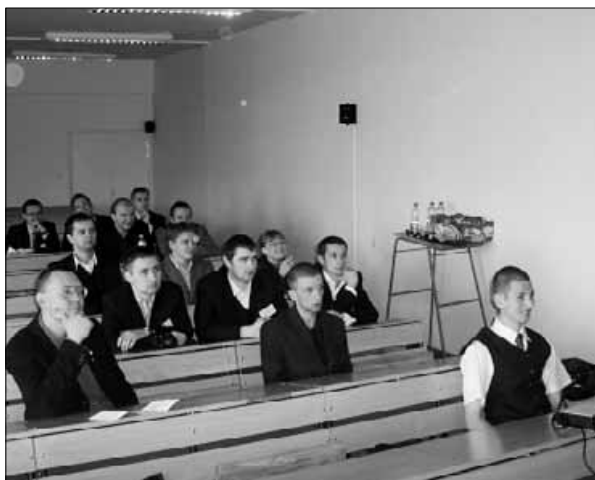
Stoisko Biura Karier Studenckich PL cieszyło się ogromnym zainteresowaniem młodzieży mazowieckich szkół średnich.

Anna Mazur, Jakub Poniedziałki

Z życia kół naukowych

IX MIĘDZYNARODOWE SYMPOZJUM STUDENCKICH KÓŁ NAUKOWYCH „INŻYNIEROWIE NOWEJ ERY”

12-13.05.2008 r. w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej odbyło się IX Międzynarodowe Sympozjum Studenckich Kół Naukowych „Inżynierowie nowej ery”. Organizatorami były: Studenckie Koło Naukowe Samochodiarzy i Studenckie Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej. Komitet organizacyjny Sympozjum stanowili opiekunowie kół: dr inż. Zbigniew Kiernicki (przewodniczący) i dr inż. Leszek Gardyński (sekretarz) oraz studenci (członkowie): Łukasz Wyszyński, Jacek Caban, Marek Kosiński, Grzegorz Brzostowski, Paweł Banach, Piotr Kołodziej.

Obrady Sympozjum

W Sympozjum wzięło udział blisko 50 osób, które przygotowały 35 referatów. Wśród zgłoszonych i przyjętych referatów znalazło się:

- 5 referatów zagranicznych (3 – Państwowy Uniwersytet Rolniczy w Kijowie (Ukraina), 1 – Uniwersytet w Selcuk (Turcja), 1 – Uniwersytet w Las Palmas de Gran Canaria (Hiszpania));
- 18 referatów z uczelni krajowych (Politechnika Poznańska, Politechnika Śląska, Politechnika Wrocławska, Politechnika Białostocka, Politechnika Warszawska, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie);
- 12 referatów z Politechniki Lubelskiej.

Patronat nad Sympozjum objęli: Dziekan Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Henryk Komsta oraz Stowarzyszenie Inżynierów Mechaników Polskich Oddział Wojewódzki w Lublinie.

Podczas obrad nawiązano do obchodów 55-lecia Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej, co znalazło też wyraz w umieszczeniu na okładce wydawnictwa pokonferencyjnego napisu „55 lat Wydziału Mechanicznego PL”.

Tematyka Sympozjum była związana z technicznymi aspektami działalności człowieka i obejmowała następujące zagadnienia:

- budowa, eksploatacja, badania pojazdów samochodowych i silników spalinowych,
- inżynieria materiałowa, materiały i technologia wytwarzania,
- postęp w technologii maszyn,
- wspomaganie komputerowe konstrukcji w technice.

Referat wygłasza Tolga Altinisik z Uniwersytetu w Selcuk (Turcja)

Celem Sympozjum było stworzenie forum wymiany informacji i doświadczeń w zakresie tematyki, którą zajmują się studenci przede wszystkim podczas pisania prac dyplomowych. Uczestnikami byli głównie studenci ostatnich lat studiów i doktoranci. Dużą grupę stanowili studenci lat młodszych, którzy zaprezentowali własne zainteresowania naukowe, niekoniecznie związane z dyplomem. W Sympozjum wzięło udział kilku pracowników naukowych, co niewątpliwie wpłynęło na podniesienie poziomu prezentowanych referatów. Podkreślić należy w pełni międzynarodowy charakter spotkania, gdyż 1/7 referatów to referaty zagraniczne.

Sympozjum Studenckich Kół Naukowych miało przebieg obrad typowy dla większości konferencji naukowych. Program IX MSSKN zawierał: uroczyste otwarcie, cztery sesje plenarne oraz imprezy towarzyszące, jak spotkanie integracyjne i zwiedzanie Lublina. Sympozjum rozpoczęło się 12.05.2008 r. rejestracją uczestników. Oficjalnego otwarcia Sympozjum o godz. 12.00 dokonali Prodziekani Wydziału Mechanicznego PL: dr hab. inż. Krzysztof Łukasik, prof. PL i dr inż. Mieczysław Dziubiński wraz z Przewodniczącym Komitetu Organizacyjnego.

W ciągu dwóch dni obrad odbyły się 4 sesje plenarne, podczas których wygłoszono 35 referatów. Wygłaszający referaty mieli do dyspozycji projektor multimedialny oraz rzutnik folii. Dyskusja odbywała się po każdym referacie i często przybierała dociekliwy charakter.

Wieczorem 12.05.2008 r. odbyło się spotkanie integracyjne uczestników w pubie Mních. Spotkanie to przedłużyło się do późnych godzin nocnych, a niektórzy uczestnicy Sympozjum zwiedzili też kilka dyskotek. Część gości

zagranicznych zwiedzała Lublin w niedzielę 11.05.2008 r. pod opieką Wiceprezesa Koła Naukowego Samochodziarzy M. Kosińskiego.

Dyplom uczestnictwa w IX MSSKN otrzymuje Siergiej Zazulia z Państwowego Uniwersytetu Rolniczego Ukrainy w Kijowie

Symposium zakończyło się 13.05.2008 r. o godz. 12.30. Uczestnicy otrzymali dyplomy potwierdzające udział i wygłoszenie referatów.

Liczba referatów zgłaszanych na Symposium utrzymuje się na stałym poziomie. Rośnie liczba uczelni reprezentowanych przez uczestników konferencji. Świadczyć to może o tym, że Symposium „Inżynierowie nowej ery” na trwałe znalazło swoją pozycję na polu studenckiej działalności naukowej. Organizatorzy jak zwykle dbają o wysoki poziom merytoryczny przyjmowanych referatów. Wszystkie zostały poddane recenzjom i dopiero po uzyskaniu pozytywnej opinii zostały dopuszczone do druku w materiałach konferencyjnych.

Organizatorzy Symposium

Informacje o Symposium oraz zaproszenia do wzięcia w nim udziału zostały rozesłane do wydziałów mechanicznych wszystkich polskich uczelni technicznych, a także umieszczone w Internecie. Symposium posiada swoją stronę internetową o adresie: www.symp-inz.pollub.pl, strona ta jest także dostępna z oficjalnej strony internetowej Politechniki Lubelskiej. Należy także podkreślić tradycyjnie już, znaczne zaangażowanie licznej grupy studentów, członków

koła naukowych w przygotowanie i realizację obrad Symposium.

Symposium było dofinansowane przez Rektora Politechniki Lubelskiej, Dziekana Wydziału Mechanicznego oraz przez firmy: CEMEX POLSKA Sp. z o.o., POL-TECH, TECHSAM w Lublinie, Diesel Motor Service, Limuzyna – Salon usług motoryzacyjnych w Lublinie, za co wdzięczni są im zarówno organizatorzy, jak i uczestnicy.

Zbigniew Kiernicki

KOŁO NAUKOWE WSPOMAGANIA PRAC PROJEKTOWYCH

Koło posiada dwie sekcje: **projektowania przestrzennego** (opiekun dr inż. M. Ferdynus) oraz **obliczeń wytrzymałościowych MES** (opiekun dr inż. H. Dębski).

Studenci Koła nabywają umiejętności obsługi nowoczesnych systemów wspomaganie prac inżynierskich **CATIA V5** oraz **ABAQUS** i wykorzystują to oprogramowanie w projektowaniu części maszyn. Oba systemy posiadają ugruntowaną, czołową pozycję w wielu gałęziach przemysłu. W przemyśle lotniczym, motoryzacyjnym, maszynowym są narzędziem wręcz niezastąpionym.

W ramach działalności sekcji modelowania przestrzennego studenci doskonalą swoje umiejętności modelowania bryłowego oraz powierzchniowego. Wykonują kompletne projekty urządzeń, prowadzą symulacje kinematyczne zaprojektowanych maszyn.

Sekcja obliczeń wytrzymałościowych MES koncentruje swoją działalność na dobrym opanowaniu narzędzia, jakim jest system ABAQUS. Studenci w trakcie spotkań uczą się modelowania oraz importu geometrii, poznają rodzaje elementów skończonych używanych w obliczeniach, techniki generowania siatki, nadawania warunków brzegowych, obciążeń i wyprowadzania wyników analiz. Wykonywane są ponadto analizy wytrzymałościowe konkretnych części maszyn.

Irmina Pater

STUDENCKIE KOŁO NAUKOWE ZASTOSOWAŃ MECHATRONIKI „ELMECH”

Koło rozpoczęło swoją działalność w styczniu 2008 r. w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn Wydziału Mechanicznego. Opiekunem Koła jest dr inż. Przemysław Filipek. Internetowa strona Koła: www.elmech.pollub.pl.

Celem Koła jest rozwijanie umiejętności i realizacja własnych pomysłów jego członków. Uczestnictwo w pracach Koła to okazja do zdobywania cennych doświadczeń w projektowaniu, budowie i uruchamianiu urządzeń mechatroniki. Koło preferuje zastosowania wiedzy swoich członków do tworzenia urządzeń mechanicznych, będących wizytówką ich możliwości i zdolności.

W swoich szeregach zrzesza zarówno mechaników, jak i elektroników, informatyków oraz studentów niemających

dużej praktyki w konstruowaniu urządzeń. Liczą się: chęć działania, ciekawość i otwartość na nowe wyzwania.

Zakres działania Koła:

- zdobywanie doświadczeń w projektowaniu i budowie ciekawych układów mechatroniki i elektroniki,
- badanie i wykorzystywanie czujników i elementów wykonawczych,
- systemy pomiarowe wielkości elektrycznych i mechanicznych,
- obsługa i programowanie systemów mikroprocesorowych,
- sterowanie i elektryczne napędy w urządzeniach mechatroniki,
- wykonywanie własnych projektów w ramach prac przejściowych i dyplomowych,
- organizowanie wyjazdów edukacyjnych w celu poszerzenia wiedzy i doświadczenia,
- uczestnictwo w konkursach i wystawach technicznych,
- samokształcenie członków Koła.

W maju 2008 r. członkowie Koła wygrali konkurs na „programowalnego robota”, zorganizowany przez Prorektora ds. Nauki prof. Witolda Stępniewskiego oraz Lubelski Inkubator Przedsiębiorczości. Otrzymali grant w wysokości 15 tys. zł na pokrycie kosztów związanych z wykonaniem prototypu robota „Inspektor 1”, który będzie nadzorował i czyścił kanały wentylacyjne. Ten bezprzewodowy, mobilny robot wyposażony będzie w kolorową kamerę, ruchome ramię z trzema końcówkami (łyżka, chwytak i szczotki czyszczące), czujniki: gazu, temperatury, przepływu i kierunku ciągu oraz wspomagające koło pionowe. Obecnie trwają prace konstrukcyjne.

Irina Pater

KOŁO NAUKOWE INFORMATYK

Po raz kolejny, w połowie maja, grupa studentów-członków Koła osobiście zaprezentowała swoje prace naukowe na Międzynarodowej Naukowo-Technicznej Konferencji Studentów, Doktorantów i Młodych Naukowców w Sewastopolu na Ukrainie. W Konferencji na dalekim Krymie uczestniczyli, poza gospodarzami, goście z takich państw, jak: Rosja, Białoruś i Polska. Nasze referaty od lat cieszą się dużym zainteresowaniem i – co warto podkreślić – zawsze wyróżniane są dyplomami I, II oraz III stopnia. W tym roku nasi studenci otrzymali za swoje prace 4 dyplomy I stopnia, 2 – II i 7 – III stopnia. Przy okazji wyjazdu, trzyosobowa grupa odbyła szkolenie i uzyskała certyfikaty ukończenia kursu z zakresu programowania sterowników PLC renomowanej firmy Festo.

Jakub Szabelski

KOŁO NAUKOWE PODSTAW INŻYNIERII PRODUKCJI

Od lewej: mgr inż. Jakub Matuszak, dr inż. Jerzy Józwik w czasie obrad

5-7.05.2008 r. studenci oraz opiekunowie Koła uczestniczyli w 9th International Scientific Conference for PhD students – Automation in production planning and manufacturing. Konferencja odbyła się w malowniczo położonej miejscowości Turčianske Teplice (ok. 60 km od Žiliny) na Słowacji. Organizatorem konferencji był University of Zilina, Faculty of Mechanical Engineering, Slovak Republic. Podczas Konferencji zostały wygłoszone referaty naukowe współautorskie opiekunów oraz studentów Koła Naukowego PIP, a wśród nich:

- J. Józwik, Ł. Marek: *Chip fracture assisted by high pressure cutting-tool lubricant during the process of turning;*

Od lewej: dr inż. Jerzy Józwik, mgr inż. Mariusz Kłonica w czasie obrad

- M. Kłonica, J. Józwik: *Analiza mikronierówności powierzchni ścianek pochyłych po obróbce trzpieniowym frezem kulistym na obrabiarce CNC;*

- J. Matuszak, J. Józwik: *Ocena stanu geometrycznego powierzchni po obróbce tokarskiej utwardzonej stali węglowej konstrukcyjnej.*

Jerzy Józwik

*

9-19.05.2008 r. studenci oraz opiekunowie Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji uczestniczyli w Международная научно-техническая конференция молодых ученых, аспирантов и студентов *Прогрессивные направления развития машино-приборостроительных отраслей и транспорта 2008* w Sewastopolu na Krymie (Ukraina).

Organizatorem Konferencji był Narodowy Uniwersytet Techniczny w Sewastopolu. Podczas Konferencji zostały wygłoszone referaty naukowe współautorskie opiekunów oraz studentów Koła Naukowego PIP, a wśród nich:

- P. Sydor, J. Józwik: *Ocena niepewności standardowej i rozszerzonej pomiaru laserową sondą narzędziową obrabiarki CNC;*
- P. Smyk, J. Józwik: *Wybrane zastosowania techniki termograficznej w diagnostyce maszyn;*
- M. Kłonica, J. Józwik: *Wpływ kąta pochYLENIA powierzchni obrabianej trzpieniowym frezem kulistym na chropowatość powierzchni po obróbce.*

Jerzy Józwik

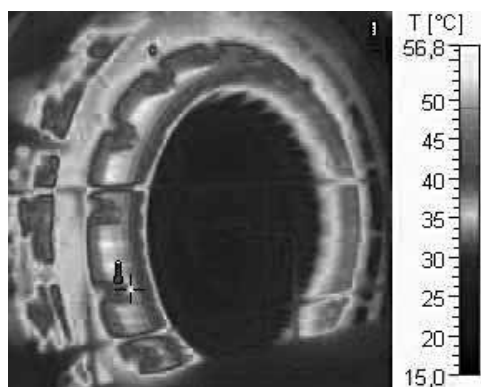
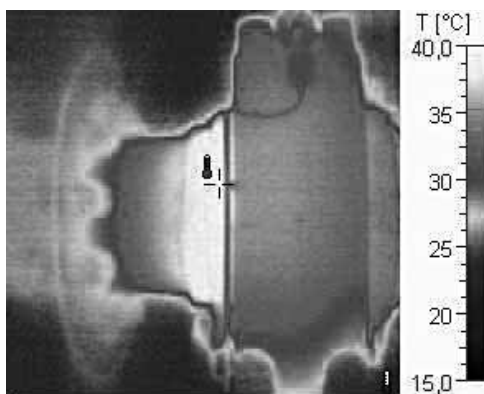
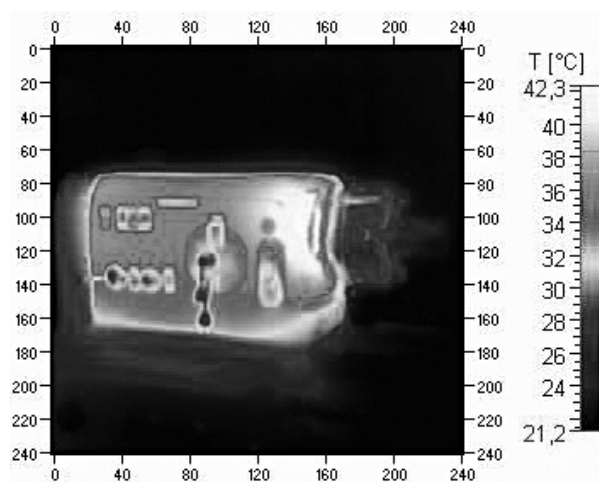
KOŁO NAUKOWE INŻYNIERII OCHRONY ŚRODOWISKA ORAZ KOŁO NAUKOWE INFORMATYKI W INŻYNIERII ŚRODOWISKA

29.11.2007 r., już po raz piąty, odbyło się zorganizowane przez koła naukowe Wydziału Inżynierii Środowiska „Symposium Zastosowań Nowoczesnych Technic w Inżynierii Ochrony Środowiska”. Symposium cieszyło się dużym zainteresowaniem ze strony słuchaczy. Wśród obecnych na sali znaleźli się przedstawiciele najwyższych władz Uczelni, jak również biorący udział w Symposium przedstawiciele Uniwersytetu Gospodarki Wodnej i Gospodarowania Zasobami Przyrodniczymi w Rivne na Ukrainie oraz Stowarzyszenia Biobudownictwa.

Członkowie naszych kół naukowych reprezentowali Politechnikę Lubelską na organizowanych przez inne uczelnie sympozjach i konferencjach oraz brali udział w wymianach międzynarodowych, szkoleniach i wyjazdach terenowych tematycznie związanych z inżynierią środowiska.

- Udział w międzynarodowej wymianie studentów w ramach programu Erasmus (Czechy, Dania, Niemcy).
 - Udział w międzynarodowej konferencji EcoOpole'07 (Duszniki Zdrój, 17-19.11.2007 r.). Prezentacja na Forum of Young Scientists przez Agnieszkę Jedut posteru *Water content measurement in building barriers and materials using surface TDR probe*, który został oceniony jako najlepiej zaprezentowany poster i wyróżniony dyplomem oraz nagrodą.
 - Uczestnictwo, już po raz piąty, w Międzynarodowym Symposium im. Bolesława Krzysztofika „AQUA” – Problemy Inżynierii Środowiska, Płock (12-13.06.2008 r.), gdzie zostały wygłoszone następujące referaty:
 - Katarzyna Jaromin, Tomasz Borkowski, Grzegorz Łągód: *Analiza metod udrażniania nieprzetłazowych przewodów kanalizacyjnych.*
 - Tomasz Cholewa: *Analiza eksploatacyjna systemu grzewczego z mieszkaniowymi węzłami cieplnymi w sezonie letnim.*
 - Jakub Klech, Tomasz Cholewa, Grzegorz Łągód: *Jednostkowe zużycie wody w budynku wielorodzinnym.*
 - Grzegorz Drabik, Janusz Ozoniek: *Dezodoryzacja gazów odlotowych metodą ozonową w komunalnej oczyszczalni ścieków.*
 - Bartłomiej Deneka, Zbigniew Suchorab: *Możliwość wykorzystania techniki TDR do pomiarów zasolenia materiałów budowlanych – kalibracja metody.*
- Tomasz Cholewa otrzymał dyplom i nagrodę w konkursie na najlepszy referat. Wszyscy pozostali uczestnicy

Rys. Wyniki badań z zakresu termograficznej diagnostyki maszyn roboczych

Konferencji otrzymali dyplomy za udział. Teksty referatów zostały opublikowane w materiałach konferencyjnych.

Laureaci konkursu na najlepszą pracę prezentowaną na Sympozjum AQUA 2008 oraz organizatorzy konferencji

- Wizyta studentów w firmie „Polmos” i zapoznanie z technikami produkcyjnymi oraz gospodarką wodno-ściekową zakładu (19.11.2007 r.).
- Udział w cyklu szkoleń w ramach „Fabryki Inspiracji II” piątki naszych studentów: Agnieszki Gryglickiej, Katarzyny Wróbel, Łukasza Cieślaka, Agnieszki Jedut i Tomasza Cholewy, którego efektem było zorganizowanie happeningów pod hasłami „Odpicijmy Lublin”, „Start z Lublinem” oraz spotkania informacyjnego „Z indeksem w świat”.
- Udział w szkoleniu prowadzonym przez mgr Mariolę Błajet, głównego przedstawiciela handlowego firmy Vawin. Szkolenie dotyczyło między innymi metod układania przewodów z tworzyw sztucznych w gruncie oraz obliczania wytrzymałości rur z PVC ułożonych w gruncie (Lublin, 12.04.2008 r.).
- Katarzyna Jaromin oraz Jakub Klech wzięli udział w kursie obsługi programu AutoCad organizowanym przez przedstawicieli firmy Autodesk, zakończonym uznawanym na całym świecie certyfikatem „CERTIFICATE OF COMPLETION Autodesk” (18.04.2008 r.).
- Wyjazd członków naszych kół naukowych do spalarni odpadów w Warszawie w celu zapoznania się z urządzeniami i organizacją pracy tej nowoczesnej placówki (16.05.2008 r.).
- W szkoleniu organizowanym przez Akademickie Inkubatory Przedsiębiorczości na temat tworzenia innowacyjnych strategii dla firm wzięły udział Katarzyna Jaromin i Alia Weronika Jilati (Lublin, 23.06.2008 r.).
- Członkowie dbali o promocję i reklamę naszych kół naukowych np. prezentując swoją działalność i osiągnięcia w czasie akcji „Dziewczyny na politechniki!”, która odbyła się 10.04.2008 r. Uczestniczyli także w ubiegłorocznej edycji Lubelskiego Festiwalu Nauki, prezentując między innymi wykorzystanie metod termowizyjnych w ogrzewnictwie i wentylacji oraz metody bioindykacyjne i ich zastosowanie w gospodarce wodno-ściekowej. Najnowszymi projektami realizowanymi przez studentów naszych kół naukowych jest cykl wyjść terenowych do zakładów produkcyjnych na terenie miasta Lublina

oraz badania bioindykacyjne i fizykochemiczne rzeki Bystrzyca i wód do niej odprowadzanych.

Działalność członków kół jest doceniana przez władze Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej. Agnieszka Jedut, Tomasz Cholewa, Kamil Salitabaka, Katarzyna Jaromin, Jakub Klech, Grzegorz Drabik oraz Bartłomiej Deneka zostali wyróżnieni listami gratulacyjnymi oraz dyplomami za osiągnięcia naukowe i organizacyjne oraz wzorową reprezentację Wydziału Inżynierii Środowiska na konferencjach oraz wyjazdach zagranicznych. Wyróżnienia te przyznane zostały przez Dziekana Wydziału Inżynierii Środowiska prof. dr. hab. Lucjana Pawłowskiego.

Grzegorz Łagód

KOŁO NAUKOWE ZARZĄDZANIA PRZEDSIĘBIORSTWEM

Krym – półwysep różnorodności... Relacja z konferencji

12-16.05.2008 r. siedem osób z wzięło udział w Międzynarodowej Konferencji Studentów, Asystentów i Młodych Pracowników Nauki pt. „Progresywne kierunki rozwoju w budowie maszyn i transporcie”, Sewastopol (Ukraina). Organizatorami były Techniczny Uniwersytet w Sewastopolu oraz Politechnika Lubelska. W trakcie Konferencji członkowie Koła wygłosili następujące referaty przygotowywane pod okiem opiekuna Koła mgr inż. Arkadiusza Goli:

- Katarzyna Marek: *Single minute Exchange of die (SMED) I.E. How to shorten time of from Exchange*
- Hubert Górecki: *Fuel of tomorrow in engine of the cars;*
- Agnieszka Matraszek: *Lean manufacturing as nowadays method of production improvement in tenets of Kaizen;*
- Justyna Lewandowska: *Perspective of intermodal transport processes in time of international logistics development;*
- Magdalena Markiewicz, Piotr Fil: *Nature and methods of implementation of 5-S;*
- Ilona Kolanowska: *Three-dimensional digital maps as updating;*
- Bartłomiej Gęca: *Modern systems supporting transport – planning.*

Pobyt był bardzo udany. Oprócz wymiany informacji zaowocował nowymi znajomościami ze studentami z Doniecka, Sewastopola oraz innych uczelni technicznych Ukrainy i Rosji.

Oprócz samego uczestnictwa w obradach nie zabrakło również okazji na wypoczynek i zwiedzanie różnych zakątków Krymu – miejsc antycznych, bogatych w bajkowe krajobrazy i ważnych z historycznego punktu widzenia. Były to m.in.: port w Sewastopolu, Bakczysaraj – stolica Chanatu Krymskiego, skalne miasto Czufut-Kale, klasztor Monastyr Uspieński, Jałta, przylądek Fiolent, starożytne miasto Chersones, Pałac Liwadyjski, Pałac Woroncowski (Alupkowski). W trakcie zwiedzania nie mogliśmy odmówić sobie również okazji spróbowania kuchni krymskiej. Próbowaliśmy m.in. takie dania, jak: czebureki z mięsem i serem, szaszłyki baranie czy zupa tatarska.

Wszyscy wrócili pięknie opaleni, z mnóstwem wspomnień i opowieści, bogatsi o nowe doznania naukowe i kulturowe.

Ilona Kolanowska, Arkadiusz Gola

KOŁO NAUKOWE INŻYNIERII MATERIAŁOWEJ

Pierwsza połowa 2008 roku to dla członków Koła intensywny okres:

- 12-13 maja współorganizacja kolejnego Międzynarodowego Sympozjum Studenckich Kół Naukowych „Inżynierowie Nowej Ery” – konferencji odbywającej się cyklicznie od wielu lat. Członkowie naszego Koła „pożytkali” głównego sponsora konferencji – firmę CEMEX, której jeszcze raz bardzo dziękujemy.
- Prezentacja kosiarki gąsienicowej na Targach Ogrodniczych EDEN 2008 (18-20.04) i rolniczych AGRO PARK 2008 (6-8.06), na specjalne zaproszenie organizatorów MTL. W czasie obu prezentacji oprócz samego pojazdu i jego technicznych walorów studenci zachęcali do studiowania w naszej Uczelni. Rozdano wiele ulotek, informatorów, gadżetów i czasopism wydawanych przez Politechnikę. Dysponowaliśmy multimedialną prezentacją Koła, odtwarzany był film obrazujący możliwości trakcyjne i zachowanie kosiarki w czasie pracy w trudnym terenie, możliwość pokonywania wzniesień i pozostałe walory techniczne. Ponadto zwiedzający mogli obejrzeć filmy o Wydziale Mechanicznym, o naszym kierunku studiów oraz organizowanej przez nas imprezie OFF-roadowej

Zapoznanie z aktualnie stosowanym przez lubelską policję robotem saperskim i jego skomplikowaną obsługą

Rozstrzygnięcie konkursu na budowę robota

TRIAL 4x4 Politechnika Lubelska. Stoisko bardzo dobrze komponowało się wśród kwiatów i maszyn rolniczych, i – co najważniejsze – było bardzo zauważalne.

- W dniach 17.03-18.04 zorganizowany został Kurs Kontroli Prac Spawalniczych przeprowadzony przez Instytut Łączenia Metali z Krakowa. Kurs zakończył się egzaminem na AGH, w rezultacie ponad 20 członków Koła oraz studentów kierunku inżynieria materiałowa uzyskało certyfikaty ukończenia kursu. O poziomie trudności kursu niech świadczy fakt, że certyfikatu nie udało się uzyskać opiekunowi jednego z zaprzyjaźnionych z nami kół. W ramach kursu uczestnicy odbyli 81 godzin zajęć obejmujących zarówno część teoretyczną, jak i praktyczną. Kurs dla studentów był bezpłatny, w zamian za to Politechnika udostępniła pomieszczenia dydaktyczne, także dla innych kursantów, którzy wnosili opłatę 2900 zł.

Ekspozycja PL na Targach AGRO 2008

- Członkowie Koła aktywnie uczestniczyli w organizacji i obsłudze zorganizowanego przez Automobilklub Lubelski Rajdu Pojazdów Zabytkowych, który odbył się 29.05–1.06.
- Przy współudziale Koła wykonano ekspozycję dotyczącą uszkodzeń silników na stoisku Firmy Auto Szlif Janowice na targach Motoryzacyjnych Auto Salon 2008 (12–13.04).

Sympozjum Studenckich Kół Naukowych

Kosiarka na Targach EDEN 2008

- Prezes Koła, jako aktywny członek klubu internetowego miłośników samochodów Volvo, zorganizował kolejny już w tym roku Lubelski Spot Samochodów Volvo na Placu Zamkowym i terenach Politechniki.
- Zajęliśmy zaszczytne, niestety niekwalifikujące do finansowania, II miejsce w konkursie Prorektora ds. Nauki na zbudowanie programowalnego robota. W konkursie brały udział 4 projekty. Nie wykluczamy, że mimo wszystko robot zostanie zbudowany. Mamy ambicję, aby stworzyć robota saperskiego o pewniejszym, bardziej „intuicyjnym” sterowaniu, niż stosowany przez lubelską policję, z którym zawarliśmy zresztą bliższą znajomość.

W związku z sukcesami „oglądalności” zbudowanego przez nas niekonwencjonalnego pojazdu, który umożliwi nam promowanie Politechniki przy różnych okazjach, apelujemy z tego miejsca do Władz Uczelni i innych kompetentnych i zainteresowanych osób oraz instytucji o stworzenie w naszej Politechnice warunków, aby młodzi konstruktorzy-zapaleni mieli miejsce i środki umożliwiające im rozwijanie swoich pasji. Wzorem niech będzie Politechnika Białostocka, gdzie studenci dysponują narzędziami, fragmentem hali, w której powstają bardzo ciekawe konstrukcje różnego rodzaju pojazdów (karty, dragstery, monstertrucky, a nawet

„Flagowy” pojazd zbudowany przez studentów Politechniki Białostockiej

poduszkiowiec) oraz terenami, na których mogą one być testowane. Podzespoły do tych pojazdów białostocki studenci pozyskują między innymi z przeznaczonych do kasacji wraków samochodów, przekazywanych im nieodpłatnie przez firmy ubezpieczeniowe. Budowane przez nich pojazdy są najpierw kompleksowo projektowane, następnie budowane, testowane i udoskonalane. Taka procedura jest znakomitym uzupełnieniem konwencjonalnego procesu dydaktycznego, z tą zaletą, że projektowane konstrukcje są faktycznie weryfikowane w praktyce, ponadto studenci zdobywają także doświadczenia organizacyjne i menedżerskie, w tym związane z pozyskiwaniem sponsorów.

Jacek Caban, Leszek Gardyński

Studenckie Koło Naukowe Konstrukcji Mostowych i Drogowych PL

KOŁO NAUKOWE KONSTRUKCJI MOSTOWYCH I DROGOWYCH

27-29.05.2008 r. odbyła się Międzynarodowa Konferencja Naukowa Studentów zorganizowana przez Koło pod opieką dr inż. Sławomira Karasia. Tematem Konferencji były współczesne drogi i mosty. Komitet organizacyjny

Sesja naukowa pt. „Współczesne drogi i mosty”

stanowili: Karolina Członka, Przemysław Kuna, Paweł Chaba, Łukasz Płoński pod przewodnictwem Krzysztofa Śledziewskiego. Sponsorami wydarzenia były: DrogMost Lubelski Sp. z o.o., Biuro Usług Projektowych Drogprojekt Sp. z o.o., Związek Mostowców Rzeczypospolitej Polskiej Oddział Rzeszowsko-Lubelski, Mota-Engil SA, SITK Oddział w Lublinie. W ramach Konferencji zorganizowano: odczyty i wykłady w Ratuszu miasta Lublin, wyjazd na plac budowy obwodnicy Puław i mostu przez Wisłę oraz sesję naukową. W trakcie sesji referaty wygłosili studenci z WIBiS PL oraz zaproszeni goście z Turcji i Portugalii. Niestety zaproszeni goście z Ukrainy, tj. prof. Josip Łuczko wraz ze studentami, nie mogli przybyć na Konferencję, ponieważ nie otrzymali na czas wiz uprawniających do pobytu w Polsce. Referaty przygotowane przez nich zostały wygłoszone przez dra inż. Sławomira Karasia.

Tomasz Nowicki

KOŁO NAUKOWE MALARSTWA I RYSUNKU

7-9.04.2008 r. członkowie Koła udali się na wycieczkę naukowo-dydaktyczną do Krakowa. Podczas wyjazdu studenci zwiedzili pracownię architektoniczną Ingarden & Ewy Architektki, gdzie pracownicy przedstawili aktualnie opracowywane zagadnienia projektowe oraz opowiedzieli o zasadach funkcjonowania biura. Wieczorem studenci uczestniczyli w wykładzie profesora Wang Lu pt.: „Dziś i wczoraj – współczesna architektura w Chinach” w Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha.

Studenci wraz z opiekunem mgr inż. arch. N. Przesmycką w Krakowie

Następnego dnia, w trakcie całodziennego zwiedzania Starego Miasta i Kazimierza, studenci obejrzeli między innymi wystawy prac dyplomowych studentów grafiki w Gallerii Sztuki Współczesnej Bunkier Sztuki oraz wystawę plakatu japońskiego w Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha.

Ostatniego dnia odbył się kolejny interesujący wykład w Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha brytyjskiego architekta Sir Petera Cooka, który wzbudził ogromne zainteresowanie studentów.

Elżbieta Przesmycka

Wydział Mechaniczny

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2008-2012

Dziekan
Prof. dr hab. inż.
Henryk Komsta

Prodziekan ds. Nauki
Dr hab. inż.
Andrzej Gontarz, prof. PL

Prodziekan
ds. Ogólnych i Kształcenia
Niestacjonarnego
Dr inż. **Paweł Drożdziel**

Prodziekan ds. Studenckich
Dr hab. inż.
Krzysztof Łukasik,
prof. PL

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Dr inż. Paweł Drożdziel, adiunkt Wydziału Mechanicznego PL, przed Radą Naukową Wydziału Eksploatacji oraz Ekonomiki Transportu i Komunikacji Uniwersytetu w Żylinie (Słowacja) przedstawił swoją rozprawę habilitacyjną. 12.06.2008 r. wspomniana Rada Naukowa, podjęła uchwałę o nadaniu tytułu naukowo-pedagogicznego „docent”, który jest równoważny polskiemu stopniowi naukowemu doktora habilitowanego, w dyscyplinie transport. Tytuł rozprawy habilitacyjnej: *Widmo rozruchu silnika o zapłonie samoczynnym jako kryterium oceny warunków użytkowania samochodu.*

Irina Pater

*

Stopnie doktora nauk technicznych w dyscyplinie naukowej *budowa i eksploatacja maszyn* uzyskali:

- **mgr inż. Jakub Gajewski** (temat rozprawy: *Ocena stanu ostrzy noży głowicy wielonarzędziowej do urabiania węgla*, promotor: prof. dr hab. inż. Józef Jonak);

- **mgr inż. Sadi Majdalawi** (temat rozprawy: *Metoda kwalifikacji elastycznych systemów produkcyjnych do wytwarzania części osiowosymetrycznych*, promotor: dr hab. inż. Antoni Świć, prof. PL);
- **mgr inż. Arkadiusz Tofil** (temat rozprawy: *Badania procesu mechanicznego dzielenia bezwiotrowego metalowych prętów okrągłych*, promotor: dr hab. inż. Zbigniew Pater, prof. PL);
- **mgr inż. Janusz Tomczak** (temat rozprawy: *Badania teoretyczno-doświadczalne procesu walcowania poprzeczno-klinowego wałków ze stopniami kształtowymi*, promotor: dr hab. inż. Zbigniew Pater, prof. PL).

*

Otwarte przewody doktorskie:

- **mgr inż. Grzegorz Barański** (temat rozprawy: *Model wtrysku gazu ziemnego w silniku o zapłonie iskrowym*, promotor: prof. dr hab. inż. Mirosław Wendeker);
- **mgr inż. Stefan Sobkowski** (temat rozprawy: *Dynamika układów napędowych i konstrukcji nośnych dźwignów budowlanych*, promotor: prof. dr hab. inż. Yevhen Kharchenko);
- **mgr inż. Konrad Kowalik** (temat rozprawy: *Wpływ technologii cięcia wybranych produktów spożywczych na energochłonność procesu*, promotor: prof. dr hab. inż. Marek Opielak);
- **mgr inż. Dariusz Wołos** (temat rozprawy: *Zwiększenie niezawodności technologicznej obróbki toczeniem wałków o małej sztywności*, promotor: dr hab. inż. Antoni Świć, prof. PL);
- **mgr inż. Daniel Pieniak** (temat rozprawy: *Wpływ degradacji powierzchni kompozytów polimerowych obciążonych cyklicznie na trwałość systemu mechanicznego*, promotor: prof. dr hab. inż. Andrzej Niewczas);
- **mgr inż. Aneta Tor** (temat rozprawy: *Badania przebiegu i efektów procesu wytłaczania mikroporującego modyfikowanego polichlorku winylu*, promotor: prof. dr hab. inż. Robert Sikora);
- **mgr inż. Witold Hałas** (temat rozprawy: *Badanie wpływu naprężeń szczątkowych na dokładność wytwarzania wałów*, promotor: prof. dr hab. inż. Wiktor Taranenko);
- **mgr inż. Lech Mazurek** (temat rozprawy: *Zwiększenie efektywności pracy obrabiarek wielozadaniowych w elastycznych systemach dynamicznych*, promotor: dr hab. inż. Antoni Świć, prof. PL);
- **mgr inż. Anna Łabacz-Kęćik** (temat rozprawy: *Wpływ mikrostruktury powłok natryskiwanych metodą gazowo-proszkową na wybrane właściwości mechaniczne*, promotor: dr hab. inż. Tadeusz Hejrowski, prof. PL);
- **mgr inż. Arkadiusz Syta** (temat rozprawy: *Drgania układów dynamicznych z nieciągłościami*, promotor: dr hab. inż. Grzegorz Litak, prof. PL).

WYDARZENIA

W październiku 2007 została powołana Katedra Termodynamiki i Mechaniki Płynów, przemianowana w maju 2008 r.

w Katedrę Termodynamiki, Mechaniki Płynów i Napędów Lotniczych. Kierownikiem Katedry został prof. dr hab. inż. Mirosław Wendeker.

W czerwcu 2008 r. w Wydziale Mechanicznym utworzono specjalność napędy lotnicze, a Katedra uzyskała możliwość dyplomowania w zakresie tej specjalności.

W ciągu ostatniego roku pracownicy Katedry opublikowali 2 prace wyróżnione z listy filadelfijskiej. Na przełomie roku ukazała się monografia z serii Komitetu Inżynierii Środowiska PAN pt.: „Energetyczne i procesowe aspekty produkcji i zastosowań ozonu w technice”, której współautorem jest dr inż. S. Fijałkowski.

Dr inż. S. Fijałkowski uzyskał 1 patent, dr inż. S. Laskowski i dr inż. K. Nakonieczny uzyskali 3 patenty. Na przełomie roku Katedra uzyskała z MNiSzW fundusze na grant aparaturowy związany z realizacją badań w zakresie podczerwieni przez śmigłowiec w locie oraz badań nad efektem Coandy prowadzonych przez dr inż. S. Fijałkowskiego.

W czerwcu 2008 r. dr inż. S. Fijałkowski uczestniczył w VII Krajowym Forum Wiroplatawym 2008 jako członek Rady Programowej Forum.

Piotr Kamiński

*

Pracownicy Katedry Automatykacji w ostatnim okresie prowadzili następujące prace badawczo-rozwojowe dla przemysłu (wdrożone w latach 2005-2008):

- opracowanie układu automatycznej regulacji temperatury w procesie uplastyczniania preform rozdmuchanych PET;
- optymalizacja konstrukcji i sterowania zespołu uplastyczniającego preformy PET pod kątem zwiększenia sprawności energetycznej;
- optymalizacja konstrukcji i sterowania układów napędowych podzespołów maszyn do produkcji opakowań z PET;
- opracowanie technologii wytwarzania opakowań z PET do napełniania płynami pasteryzowanymi – HotFill – w trakcie realizacji.

Tematyka pracy naukowo-dydaktycznej Katedry Automatykacji obejmuje następujące zagadnienia: automatyzację procesów przemysłowych (analiza i synteza układów sterowania, programowanie sterowników PLC), zastosowania metod statystycznych i doświadczalnych w nadzorowaniu i optymalizacji procesów technologicznych (planowanie, analiza i interpretacja wyników doświadczeń, redukcja zmienności charakterystyk jakości procesów), programowanie maszyn CNC, techniki wizyjne.

Katedra Automatykacji prowadzi **Kursy dla operatorów CNC**. Celem kursu jest przygotowanie uczestnika do obsługi frezarki sterowanej numerycznie i nabycie przez niego umiejętności pisania prostych programów dla maszyn CNC. W kursach biorą udział pracownicy firm, osoby bezrobotne oraz studenci lubelskich uczelni. Po ukończeniu części szkoleniowej zalecamy podjęcie zatrudnienia we wskazanych przez nas firmach. W okresie styczeń–czerwiec 2008, w trakcie 4 edycji kursu przeszklono ponad 50 osób. Obecnie przygotowujemy jest **Kurs planowania technologii – CAM frezowanie/toczenie**.

Katedra Automatykacji organizuje staże zawodowe w zakładach w Kanadzie, USA oraz w Polsce. W trakcie stażu gwarantowana jest praca na odpowiednio wyposażonym stanowisku oraz zakres obowiązków związany z tematyką kursu operatora CNC. Innymi słowy praktyki nie będą polegały na zwiedzaniu i sprzątaniu, lecz na odpowiedzialnej pracy inżynierskiej. W ramach współpracy z firmami w Polsce i Kanadzie staż zawodowy (4-12 miesięcy) odbyło ponad 40 osób.

Władysław Wójcik

*

Dr inż. Leszek Gardyński z Katedry Inżynierii Materiałowej był w czerwcu jednym z członków delegacji z naszej Uczelni do firmy Impact Automotive Technologies mającej siedzibę w Pruszkowie. Firma ta zajmuje się projektowaniem i produkcją małych pojazdów miejskich z napędem elektrycznym, na bazie konstrukcji szwajcarskiej. Na miejscu nawiązano postawy współpracy naukowo-dydaktycznej. Zaangażowanie naszej Uczelni w to przedsięwzięcie będzie polegać na wspomaganie projektowania elementów, programowaniu modułów elektronicznych oraz odbywaniu praktyk przez studentów Politechniki Lubelskiej.

Kazimierz Drozd

*

Stoisko na Targach AgroPark w Lublinie, 6-8.06.2008 r.

Już dwukrotnie w ostatnim półroczu, ostatnio na Targach AgroPark, dr inż. Leszek Gardyński był zaangażowany w promocję naszej Uczelni, ze szczególnym uwzględnieniem nowego kierunku studiów – inżynieria materiałowa, na imprezach masowych. Podstawą prezentacji była unikalna, wielofunkcyjna kosiarka do trawników, w całości wykonana przez studentów w ramach prac Koła Naukowego Inżynierii Materiałowej. Szerzej osiągnięcia Koła Naukowego Inżynierii Materiałowej, prowadzonego przez dra inż. Leszka Gardyńskiego, zostały opisane w osobnym artykule w tym wydaniu „Biuletynu”.

Kazimierz Drozd

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

21-24.05.2008 r. odbyła się międzynarodowa konferencja naukowa pt.: “Euromech Colloquium 498: Nonlinear Dynamics of Composite and Smart Structures (NDCS)”. Konferencja ta została zorganizowana przez Katedrę Mechaniki Stosowanej pod patronatem Europejskiego Towarzystwa Mechaniki (Euromech). W konferencji walny udział

wzięli pracownicy Katedry, którzy zaprezentowali swoje dokonania naukowe na forum międzynarodowym. Ponadto brali oni aktywny udział w wielu innych polskich i zagranicznych konferencjach naukowych: "Nonlinear Dynamics and Control of Structure and Mechanical Systems (SI-CON TC2)", (Wiedeń), XVI Francusko-Polskie Seminarium Mechaniki (Warszawa), 7th Youth Symposium on Experimental Solid Mechanics (Wojcieszyce), VII Konferencja „Nowe kierunki rozwoju mechaniki” (Rogów), 2nd International Congress on Ceramics (ICC2), (Werona).

Aktywność pracowników Katedry przejawia się też w stażach naukowych. W okresie 5.02-14.03.2008 r. dr inż. Rafał Rusinek pracował w University of Aberdeen w Wielkiej Brytanii nad zagadnieniem "Experimental Investigations and Signal Analysis of Experimental Results in Cutting Process of Modern Composite Materials".

Sylwester Samborski

Katedra Pojazdów Samochodowych zorganizowała XI Międzynarodową Konferencję Naukową nt.: „Badania symulacyjne w technice samochodowej”, która odbyła się w dniach 26-28.05.2008 r. w Sułcu.

Ogółem zgłoszonych zostało 66 referatów, do druku zakwalifikowano 64 referaty z ośrodków naukowych z kraju i z zagranicy takich, jak: Politechnika Krakowska, Warszawska, Poznańska, Radomska, Szczecińska, Opolska, Lubelska, Łódzka, Śląska, Świętokrzyska, Wrocławska, Rzeszowska, Częstochowska, PIMOT Warszawa, Akademia Marynarki Wojennej w Gdyni, Wojskowa Akademia Techniczna, OBR BOSMAL Bielsko-Biała, Akademia Techniczno-Humanistyczna Bielsko-Biała, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski, Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, WITPiS – Sulejówkę, Uniwersytet w Żylinie na Słowacji.

Uroczystego otwarcia Konferencji dokonali: prof. dr hab. inż. Piotr Tarkowski – Przewodniczący Komitetu Naukowego oraz prof. dr hab. inż. Bolesław Stolarski – współorganizator Konferencji z Komisji Motoryzacji Krakowskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk. W imieniu zaproszonych gości głos zabrał Rektor-Elekt Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Marek Opielak.

Obrady odbywały się w 2 sekcjach tematycznych: pojazdy samochodowe oraz silniki spalinowe. W obradach wzięło udział 65 uczestników z kraju i zagranicy. Prowadzona dyskusja umożliwiła uczestnikom Konferencji wymianę poglądów i doświadczeń w tematyce badawczej prowadzonej przez poszczególne ośrodki naukowe krajowe i zagraniczne. Podczas obrad obecni byli przedstawiciele Polskiej Akademii Nauk Krakowskiego Oddziału i Komitetu Badań Naukowych.

Przedstawicielstwa FIATA oraz OPLA w Lublinie zaprezentowały najnowsze modele samochodów oferowanych na rynku krajowym, wzbudzając duże zainteresowanie uczestników Konferencji.

Konferencja organizowana jest cyklicznie co dwa lata przez Katedrę Pojazdów Samochodowych Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej i Komisję Motoryzacji Krakowskiego Oddziału Polskiej Akademii Nauk. Tematyka Konferencji weszła na stałe do kalendarza spotkań osób reprezentujących specjalności samochodowe. Osobiste

kontakty uczestników umożliwiają bezpośrednią wymianę doświadczeń i informacji.

Tegoroczne spotkanie w Sułcu przebiegało w twórczej atmosferze i dostarczyło wszystkim uczestnikom wielu intelektualnych doznań. Poza tym można było zwiedzić przepiękne szczyty nad Tanwią.

Materiały konferencyjne zostały wydane w zeszycie nr 33-34 Teki Komisji Naukowo-Problemovej Motoryzacji PAN O/Kraków oraz w Wydawnictwie „Polskie Towarzystwo Silników Spalinowych”.

Zbigniew Kiernicki

*

24-27.04.2008 r. dr inż. Paweł Drożdziel oraz dr inż. Leszek Krzywonos w ramach programu ERASMUS wygłosili 5 godzinne wykłady dla studentów Department of Road and City Transport, Faculty of Operation and Economics of Transport and Communications University of Žilina. Z kolei dr inż. Hubert Dębski oraz dr inż. Andrzej Zniszczyński skierowali swoje wystąpienia do studentów Faculty of Mechanical Engineering, University of Žilina, Žilina, Słowacja.

Od lewej: dr inż. Andrzej Zniszczyński, dr inż. Hubert Dębski, prof. Štefan Liščák (University of Žilina), dr inż. Paweł Drożdziel oraz dr inż. Leszek Krzywonos na Uniwersytecie w Żylinie

*

28.04-01.05.2008 r. w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn gościł w ramach programu ERASMUS prof. Štefan Liščák z Uniwersytetu w Żylinie.

Od lewej: dr inż. Grzegorz Ponieważ, prof. Štefan Liščák, dr inż. Andrzej Zniszczyński, dr inż. Leszek Kušnierz, dr inż. Paweł Drożdziel w Katedrze PKM

10-13.05.2008 r. prof. Józef Jonak w ramach programu ERASMUS wygłosił 5-godzinne wykłady dla doktorantów Faculty of Operation and Economics of Transport and

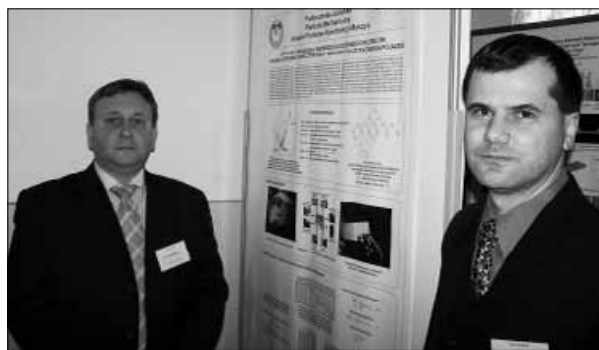
Communications University of Žilina. Tematy wykładów prof. J. Jonaka:

1. New trends in materials transport using belt conveyor.
2. New solutions of supportive transport devices drive developed in Mining Mechanization Centre Komag.

26-29.03.2008 r. prof. Józef Jonak, dr inż. Paweł Drożdziel, dr inż. Leszek Krzywonos oraz mgr inż. Łukasz Jedliński uczestniczyli w VII Międzynarodowym Seminarium *Degradacji Systemów Technicznych* w Liptowskim Mikulaszu na Słowacji. Seminarium współorganizowały:

- Polskie Towarzystwo Diagnostyki Technicznej,
- Polskie Towarzystwo Tribologiczne,
- Polskie Naukowo-Techniczne Towarzystwo Eksploatacyjne,
- Sekcja Podstaw Eksploatacji Komitetu Budowy Maszyn PAN,
- SDS Slovenská dopravná spoločnosť pri Slov. akademii vied Žilina,
- Žyliński Uniwersytet w Żylinie (Žilinská Univerzita v Žiline),
- Wydział Samochodów i Maszyn Roboczych Politechniki Warszawskiej,
- Wydział Mechaniczny Politechniki Lubelskiej.

Mgr inż. Ł. Jedliński, dr inż. Janusz Kisiel oraz prof. J. Jonak wygłosili podczas wspomnianego seminarium, referat pt.: *Diagnosing the condition of gear transmissions on the basis of periodic and residual components of the signal spectrum*. Z kolei dr inż. P. Drożdziel oraz dr inż. Leszek Krzywonos zaprezentowali plakat naukowy pt.: *Ocena niezawodności pierwszego dziennego rozruchu silnika o zapłonie samoczynnym w warunkach użytkowania pojazdu*.

Od lewej: dr inż. Paweł Drożdziel oraz dr inż. Leszek Krzywonos podczas prezentacji plakatu

27-28.05.2008 r. dr inż. Paweł Drożdziel oraz dr inż. Leszek Krzywonos uczestniczyli w *Medzinárodná Odborná Konferencia Národné Fórum Údržby'2008*, na Słowacji, w miejscowości Vysoké Tatry, Štrbské Pleso, w hotelu PATRIA. Konferencję zorganizowała *Slovenská spoločnosť údržby*, gdzie wygłosili referat naukowy pt.: *The estimation of the technical state of the diesel engine using analysis of the start-up process*.

Irmína Pater

*

Katedra Automatykacji, będąc częścią sieci Enterprise Europe Network (EEN), bierze czynny udział w pracach grupy

„Energia ze źródeł odnawialnych”. Grupa tematyczna „Energia ze źródeł odnawialnych” jest forum służącym do wymiany poglądów oraz przygotowania wspólnych działań w ramach sieci EEN. Praca w grupie pozwala jej członkom skoordynować swoje działania i zaoferować wysokiej klasy usługi dla klientów sieci. Celem grupy jest zintensyfikowanie przepływu informacji i transferu technologii z zakresu wykorzystania odnawialnych źródeł energii. Klientami grupy są przede wszystkim małe i średnie przedsiębiorstwa zainteresowane podniesieniem poziomu technicznego, efektywnym wykorzystaniem zasobów i surowców energetycznych oraz produkcją lub wykorzystaniem energii ze źródeł odnawialnych. Od kwietnia 2004 roku do 31 marca 2008 roku na Politechnice Lubelskiej przy Katedrze Automatykacji, pod kierownictwem prof. dr hab. inż. Stanisława Płaski, działał ośrodek Innovation Relay Centres (IRC). Sieć IRC została powołana przez Komisję Europejską w 1995 r. w ramach programu „Innowacje”, będącego częścią Europejskiego Programu Badań i Rozwoju Technologicznego. Jej zadaniem było wspieranie międzynarodowego transferu technologii. Ośrodki IRC pomagały lokalnym firmom i organizacjom zajmującym się technologiami (jak uczelnie czy instytuty badawcze) w dostępie do europejskiego rynku technologii poprzez promowanie ich możliwości i osiągnięć technologicznych w Europie oraz identyfikowanie i pomoc w pozyskiwaniu potrzebnych im rozwiązań technicznych i organizacyjnych.

W ramach tej grupy tematycznej podróże służbowe odbywał dr Radosław Cechwoicz, m.in. do Francji, Włoch i Hiszpanii.

Politechnika Lubelska jest partnerem w konsorcjum Business and Innovation Support for North-East Poland (BISNEP), w skład którego wchodzi poniższe instytucje:

- Uniwersytet Warszawski – koordynator
- Podlaska Fundacja Rozwoju Regionalnego
- Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie
- Warmińsko-Mazurska Agencja Rozwoju Regionalnego
- Lubelska Fundacja Rozwoju.

Konsorcjum BISNEP działa na obszarze trzech województw: warmińsko-mazurskiego, podlaskiego i lubelskiego. Koordynatorem projektu na Politechnice Lubelskiej jest prof. dr hab. inż. Stanisław Płaska. W ramach projektu planujemy nawiązać współpracę z ponad 1000 firm i jednostek naukowo-badawczych z Lubelszczyzny, przeprowadzić około 120 audytów technologicznych, wprowadzić do ogólnoeuropejskiej bazy danych ponad 90 profili technologicznych najbardziej innowacyjnych firm w naszym regionie, a w ostatecznym rezultacie doprowadzić do sfinalizowania co najmniej 10 transgranicznych transferów technologii.

*

02-28.03.2008 dr inż. Anna Rudawska oraz dr inż. Jerzy Józwick w ramach programu ERASMUS wygłosili 5-godzinne wykłady dla studentów Faculty of Mechanical Engineering, University of Žilina, w Žylinie na Słowacji. Tematyka wykładów dr inż. Jerzego Józwicka obejmowała następujące zagadnienia: “Select problems of machining mechanics with high speed cutting”; “Machining process monitoring with use direct contact method”; “Physical phenomenon used during state of cutting wedge evaluation on

Dr inż. Anna Rudawska podczas wykładów

CNC machine”; “Geometric accuracy (precision) of products which are forming during turning process”; “Computer aided manufacturing (CAM) of machining for CNC machine”. Tematyka wykładów dr inż. Anny Rudawskiej związana była

Dr inż. Jerzy Józwick podczas wykładów

z następującymi zagadnieniami: “Adhesive joints in aircraft industry – alternative method to classical methods of joining materials”; “Adhesion – select problems”; “Surface free energy of joining materials and methods of determine

Polscy studenci studiujący na Uniwersytecie w Żylinie w ramach programu Socrates wraz z dr inż. Anną Rudawską oraz dr inż. Jerzy Józwickiem na wycieczce w fabryce opon Continental

surface free energy (SFE)”; “Select aspect of adhesive joining test”; “Mechanical properties evaluation of adhesive joints and methods of determine these properties”.

Anna Rudawska

KONFERENCJE, WARSZTATY, SEMINARIA, SZOLENIA

XIII Profesorskie Warsztaty Naukowe „Przetwórstwo tworzyw polimerowych”

8-11.06.2008 r. w Lublinie odbyły się kolejne XIII Profesorskie Warsztaty Naukowe pod tytułem „Przetwórstwo tworzyw polimerowych”, organizowane cyklicznie od 1980 roku. Ich głównym organizatorem w tym roku była Katedra Procesów Polimerowych Politechniki Lubelskiej pod patronatem Polskiej Akademii Nauk Oddział w Lublinie i przy finansowym wsparciu Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej. Warsztatom tradycyjnie przewodniczył prof. dr hab. inż. Robert Sikora, Kierownik Katedry Procesów Polimerowych Politechniki Lubelskiej, który jednocześnie obchodził jubileusz 45-lecia pracy naukowej i dydaktycznej. Komitetowi naukowemu przewodniczył prof. dr hab. inż. Marian Żenkiewicz, reprezentujący Instytut Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników w Toruniu, natomiast komitetem organizacyjnym kierował dr inż. Bronisław Samuły z Politechniki Lubelskiej.

Wykład prowadzi prof. Robert Sikora

Warsztaty mają na celu tworzenie i rozwój metodologicznej szkoły przetwórstwa tworzyw polimerowych, kształtowanie osobowości twórców, wskazywanie obszarów rozwoju, kierunków integracyjnych i ekologicznych procesów polimerowych, rozwój i metodykę rozpraw doktorskich oraz habilitacyjnych, a także wymianę poglądów na wiodące i bieżące problemy gospodarcze związane z przetwórstwem tworzyw polimerowych. Do głównych zagadnień problemowych Warsztatów należą: podstawy przetwórstwa tworzyw polimerowych, nowe materiały polimerowe, napelniacze, środki pomocnicze oraz ich zastosowania, rozwój maszyn, narzędzi i oprzyrządowania technologicznego przetwórstwa, problemy teoretyczne i aplikacyjne nowych technologii wtórnego wykorzystania tworzyw, metodologia inżynierii przetwórstwa, uzupełnianie wiedzy o nowe i dotąd nieznanne lub mało rozpoznane zagadnienia, jakość, efektywność i ekologiczność działań w przetwórstwie, prowadzenie oraz ocena

rozpraw doktorskich i habilitacyjnych, problemy edukacji na studiach inżynierskich, magisterskich i doktoranckich, jak również projekty naukowo-badawcze i wydawnictwa naukowo-techniczne.

Gratulacje prof. Robertowi Sikorze składają prof. Jarosław Diakun oraz dr inż. Tomasz Rydzkowski z Politechniki Koszalińskiej

Gośćmi honorowymi Warsztatów byli: Rektor Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski, Rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Zamościu prof. dr hab. Waldemar Martyn, Rektor-Elekt Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Marek Opielak, Prezes Polskiej Akademii Nauk Oddział w Lublinie prof. dr hab. Jan Gliński, członek rzeczywisty Polskiej Akademii Nauk, Prezes Lubelskiego Towarzystwa Naukowego prof. dr hab. Artur Korobowicz, Dyrektor Instytutu Chemii Przemysłowej im. prof. Ignacego Mościckiego w Warszawie mgr inż. Józef Menes, Dyrektor Naczelny Instytutu Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników w Toruniu dr inż. Stefan Kubica, Dziekan Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej prof. dr hab. inż. Henryk Komsta, Redaktor Naczelny czasopisma „Polimery” mgr inż. Barbara Witowska-Mocek. Pisma okolicznościowe przesłali: profesor Stanisław Mazurkiewicz z Politechniki Krakowskiej, profesor Oleg Suberlak z Politechniki Lwowskiej, Dyrektor Firmy Anwis we Włocławku dr inż. Jan Gołębiowski oraz Prezes Firmy NKT Cables w Warszowicach mgr inż. Aleksander Gadka.

Grupa uczestników warsztatów na Rynku Wielkim w Zamościu

W pierwszej sesji okolicznościowej, która odbyła się w siedzibie Lubelskiego Towarzystwa Naukowego w Lublinie 24 osoby wygłosiły przemówienia okolicznościowe,

w których między innymi podkreślano istotną rolę, jaką odegrał prof. Robert Sikora w rozwoju środowisk akademickich wydziałów mechanicznych: Politechniki Lubelskiej, Uniwersytetu Technologiczno-Przyrodniczego w Bydgoszczy, Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, Politechnik: Częstochowskiej, Koszalińskiej, Poznańskiej, Rzeszowskiej oraz w rozwoju Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie, jak również Instytutu Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników w Toruniu. Mówiono również o istotnym wpływie, jaki wywarł na pozycję krajową i międzynarodową czasopisma „Polimery” i na pozycję krajową czasopisma „Przetwórstwo Tworzyw”. Przedstawiciele przemysłu zaś stwierdzili, że prace prof. Roberta Sikory mają trwałe miejsce w praktyce przemysłowej i istotnie zmieniły polski przemysł przetwórstwa tworzyw polimerowych. Wiele osób wręczyło prof. Robertowi Sikorze okolicznościowe pamiątki i upominki, głównie w postaci pucharów, obrazów, albumów i pism. Prof. Robert Sikora odwzajemnił się serdecznymi podziękowaniami i wręczył każdemu specjalnie wydany medal pamiątkowy.

Wykład prowadzi prof. Władysław Rzymski z Politechniki Łódzkiej, natomiast sesji przewodniczy Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski

Druga sesja naukowa Warsztatów odbyła się w gościnnych progach Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Zamościu, reprezentowanej przez Rektora prof. dr hab. Waldemara Martyna oraz Kanclerza mgr Jerzego Korniluka. Miejscem obrad była sala Consulat w Ratuszu Miejskim, gdzie po wystąpieniach gospodarzy tej części Warsztatów: Prezydenta Miasta Zamość Marcina Zamoyskiego oraz Rektora PWSZ w Zamościu prof. Waldemara Martyna, zostały przedstawione dwa wykłady: „Tworzywa polimerowe. To jest to” wygłoszony przez prof. Roberta Sikorę oraz „Niekonwencjonalne metody wtryskiwania” wygłoszony przez dr hab. inż. Elżbietę Bociągę, profesora Politechniki Częstochowskiej.

W związku z tradycyjnie dużą liczbą (38) zgłoszonych prac, do prezentacji w ramach siedmiu sesji, w trzech kolejnych dniach, zostały zakwalifikowane tylko najciekawsze z nich (16). Rozwojowi maszyn, narzędzi i oprzyrządowania technologicznego przetwórstwa poświęcono 7 prac, zagadnieniom związanym z procesem wytłaczania 8, natomiast procesowi wtryskiwania 3 prezentacje. Nowe lub modyfikowane tworzywa były tematem przewodnim 3 prac, tworzywa biodegradowalne 2, natomiast kompozyty oraz nanokompozyty polimerowe 5 opracowań. Badania różnorodnych

właściwości tworzyw oraz wytworów z tworzyw były przedmiotem 8 prac, przy czym jedna dotyczyła metod numerycznych – symulacji i modelowania. Były też referaty dotyczące ogólnych zagadnień rozwoju produkcji i przetwórstwa tworzyw oraz relacji nauka-przemysł.

Zostały również zaprezentowane, zakończone w ostatnim okresie, rozprawy habilitacyjne oraz doktorskie, związane z szeroko rozumianym przetwórstwem tworzyw. Tematykę swoich rozpraw habilitacyjnych przedstawiły dr hab. inż. Beta Kowalska, prof. PL oraz dr hab. inż. Regina Jeziórska, IChP Warszawa. Rozprawy doktorskie zreferowali dr inż. Tomasz Jaruga, Politechnika Częstochowska oraz dr inż. Karol Pepliński, UTP Bydgoszcz. Wykłady plenarne wzbudziły duże zainteresowanie uczestników Warsztatów, wywołując ożywioną dyskusję, która jednak przebiegała w duchu wzajemnego zrozumienia i sprowadzała się często do koleżeńskich podpowiedzi, podsumowań i ustaleń metodycznych.

Prezentacja rozpraw habilitacyjnych – tematykę swojej rozprawy przedstawia dr hab. inż. Regina Jeziórska z Instytutu Chemii Przemysłowej w Warszawie

Zgłoszone prace, po recenzji, zostały wydane w postaci Teki Komisji Budowy i Eksploatacji Maszyn, Elektrotechniki, Budownictwa Polskiej Akademii Nauk Oddział w Lublinie, której redaktorem był prof. dr hab. inż. Piotr Tarkowski. Autorami lub współautorami 11 spośród opublikowanych prac byli pracownicy Politechniki Lubelskiej, głównie Katedry Procesów Polimerowych. Były to następujące artykuły naukowe: Garbacz Tomasz „Wybrane aspekty wytwarzania powłok w porującym współwytłaczaniu powlekającym”; Paulina Jakubowska, Tomasz Sterzyński, Bronisław Samujło „Badania reologiczne intensywnie napełnionych kompozytów poliolefin z uwzględnieniem charakterystyk pVT”; Tomasz Jachowicz, Marcin Iwanicki „Charakterystyka wtryskarek elektrycznych”; Tomasz Klepka „Badania cech konstrukcyjnych wytworów z tworzyw polimerowych metodą ultradźwiękową”; Tomasz Klepka, Mirosław Ferdynus „Modelowanie elementów głowicy wytłaczarskiej z wykorzystaniem oprogramowania CAD/CAM”; Beata Kowalska, Bronisław Samujło „Wykorzystanie zależności pomiędzy ciśnieniem, objętością właściwą i temperaturą do sterowania procesem wtryskiwania”; Aneta Krzyżak, Tomasz Jachowicz „Metody wyznaczania właściwości przetwórczych tworzyw utwardzalnych”; Bronisław Samujło, Anna Rudawska „Wpływ modyfikacji polietylenu wodorotlenkiem glinu

na wartość swobodnej energii powierzchniowej wytworów”; Emil Sasimowski „Ujednorodnianie tworzywa w procesie wytłaczania”; Janusz Wojciech Sikora „Głowice do wytłaczania z rozdmuchiwaniem pojemników”; Aneta Tor „Właściwości i struktura powłok trójwarstwowych z PVC modyfikowanego środkiem porującym”.

Profesor Robert Sikora wręcza pamiątkowe medale Prezydentowi Miasta Zamość Marcinowi Zamoyskiemu, Rektorowi PWSZ w Zamościu prof. dr hab. Waldemarowi Martynowi oraz Kanclerzowi PWSZ Zamość mgr Jerzemu Kornilukowi

Udział w Warsztatach zgłosiło 78 osób, spośród których było trzynastu profesorów i dziewięciu doktorów habilitowanych, w przeważającej mierze zajmujących stanowiska profesorów uczelnianych oraz trzydzieści cztery osoby ze stopniem doktora. Były reprezentowane liczne ośrodki naukowe i dydaktyczne, między innymi Politechniki: Częstochowska, Koszalińska, Lubelska, Łódzka, Poznańska, Rzeszowska, Szczecińska, Wrocławska, a także Uniwersytet Techniczno-Przyrodniczy w Bydgoszczy, Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Zamościu, Instytut Inżynierii Materiałów Polimerowych i Barwników w Toruniu, Instytut Chemii Przemysłowej w Warszawie, Główny Instytut Górnictwa w Katowicach, Polska Akademia Nauk Oddział w Lublinie oraz Lubelskie Towarzystwo Naukowe. W Warsztatach wzięli również udział redaktorzy naczelni czasopism „Polimery” oraz „Przetwórstwo Tworzyw”, a także wysokiej rangi przedstawiciele przemysłu: PKN Orlen Płock, Quadrant EPP Kaproplan z Poznania, PZL Inwest ze Świdnika, Polfa – Lublin oraz Inergy Automotive Systems Poland z Lublina.

Obradom naukowym towarzyszyły także imprezy turystyczne, w czasie których uczestnicy Warsztatów mogli zapoznać się z historią i zabytkami Lubelskiego Starego Miasta oraz Zamojskiej Starówki, jak również z Legendą o Szwedzkim Stole, zaprezentowaną w salach Zamojskiego Arsenału. Należy podkreślić, że obradom oprócz słonecznej pogody towarzyszyła wspaniała atmosfera, sprzyjająca realizacji celów Warsztatów oraz nawiązywaniu i rozwijaniu kontaktów między przedstawicielami poszczególnych ośrodków naukowych oraz jednostek przemysłowych. Ustalono, że kolejne Warsztaty odbędą się w 2009 r. w Politechnice Rzeszowskiej.

Bronisław Samujło

Warsztaty naukowe

Na przełomie stycznia i lutego 2008 r. w Centrum Badawczym Fiata w Orbassano koło Turynu odbyły się trzecie warsztaty z serii Industrial Workshop. Warsztaty były organizowane w ramach działań Sieci Doskonałości w obszarze Knowledge-based Multicomponent Materials for Durable and Safe Performance. Katedrę Inżynierii Materiałowej, która jest członkiem External Research Network tej Sieci, reprezentował prof. Tadeusz Hejwowski.

W czerwcu 2008 r., w Katedrze Inżynierii Materiałowej Politechniki Lubelskiej, przy współudziale firmy Olympus Polska, zorganizowano dwudniowe warsztaty na temat „Nowa jakość w badaniach nanotechnologicznych i nieniszczących” połączone z wykładami oraz prezentacją laserowego skaningowego mikroskopu konfokalnego Olympus LEXT OLS3100. Wykłady dotyczyły w szczególności analizy obiektów w nano-skali oraz trójwymiarowej wizualizacji wyników badań mikroskopowych.

Uczestnicy warsztatów na własnych próbkach mieli możliwość sprawdzenia przydatności mikroskopu konfokalnego do interesujących ich rodzajów badań. Zachętą do korzystania z tego mikroskopu był fakt, że jego wykorzystanie nie wiąże się z koniecznością dodatkowej preparatyki próbek. Struktury można było oglądać również przy użyciu „tradycyjnych” mikroskopów optycznych, które wchodziły w skład najnowszej oferty sprzętu firmy Olympus do badań metalograficznych mikroskopowych. Niezależnie od tego jakie szczegółowe badania były prowadzone, każdy z uczestników otrzymał zdjęcia obrazów (również trójwymiarowych) swoich próbek oraz tabele wyników pomiarów.

Kazimierz Drozd

Szkolenia zorganizowane przez firmę Siemens PLM Software w Warszawie

Szkolenia odbyły się 21-25.04.2008 r. oraz 5-9.05.2008 r. Uczestniczyli w nich: dr inż. Leszek Kuśmierz oraz dr inż. Grzegorz Ponieważ z Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn. Szkolenia obejmowały modelowanie geometrii 3D, modelowanie powierzchniowe, tworzenie złożeń oraz dokumentacji płaskiej w systemie NX5. System CAD/CAM/CAE NX5 firmy Siemens PLM Software (dawniej UGS) jest jednym z wiodących na świecie systemów komputerowego wspomaganie procesu projektowania. Szkolenia zakończyły się uzyskaniem certyfikatów przez pracowników naszej Katedry.

Irina Pater

Seminarium na temat nowych stali spawalnych

Z myślą o podnoszeniu kwalifikacji naszych absolwentów, jak również mając na uwadze konieczność ustawicznego kształcenia kadry, 24.04.2008 r. zorganizowano seminarium na temat nowych stali spawalnych. Seminarium było połączone z prezentacją własności wytrzymałościowych stali z grup Docol i Domex, których producentem jest firma SSAB Swedish Steel.

Błacha wykonana ze stali Docol Hard, pomimo wysokiej wytrzymałości daje się kształtować jak na Rys. 1. Stale z tej grupy nadają się również do spawania i mogą być stosowane na ramy i szkielety konstrukcji nośnych, kontenery o małej masie oraz zabudowy samochodów ciężarowych. Domex

jest nazwą grupy stali o wysokiej wytrzymałości, walcowanych na gorąco (w procesie termomechanicznym), przeznaczonych do dalszego kształtowania na zimno przy wytwarzaniu elementów maszyn, urządzeń i pojazdów. Istotne korzyści można uzyskać zastępując dotychczas używane „stale miękkie” nowymi stalami o wysokiej wytrzymałości. W zastosowaniach, w których blacha stalowa nie jest maksymalnie wyężona, lecz tworzy elementy pokrywające (poszycie zewnętrzne), można zmniejszyć masę produktu (do 50%), jak również koszt jego wytwarzania (do 25%).

Rys. 1 Półka ze stali Docol o minimalnej granicy plastyczności $Re=1000\text{MPa}$ zginana na zimno. Promień zginania jest co najwyżej dwukrotnie większy od grubości blachy

4.06.2008 r. odbyło się seminarium naukowe dotyczące badań jednej z grup powłok natryskiwanych, które aktualnie uzyskuje się w Laboratorium Spawalnictwa Katedry Inżynierii Materiałowej. Przyczynkiem do dyskusji była prezentacja mgr inż. Anny Łabacz-Kęcik pt. „Wpływ mikrostruktury powłok natryskiwanych metodą gazowo-proszkową na ich właściwości mechaniczne”. W seminarium uczestniczyło kilkanaście osób, wśród których byli członkowie Komisji ds. wszczęcia przewodu doktorskiego Pani Magister. Uczestnicy seminarium szczególną uwagę zwrócili na problematykę wytwarzania powłok natryskiwanych, konieczność wykorzystania zaawansowanych metod badań strukturalnych do realizacji założonych celów oraz znaczenie użyteczne poszukiwanych wyników korelacji, które zostały zaproponowane w temacie prezentacji.

Kazimierz Drozd

PUBLIKACJE

Pracownicy Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn byli współautorami podręcznika akademickiego: J. Banaszek, J. Jonak: *Podstawy konstrukcji maszyn. Wprowadzenie do projektowania przekładni zębatych i doboru sprzęgieł mechanicznych*, Wydawnictwa Uczelniane PL 2008, 173 str.

*

W ciągu pierwszego półrocza 2008 r. pracownicy Katedry uzyskali 1 publikację w czasopiśmie z listy filadelfijskiej (dr inż. R. Longwic: Analysis of cycle-to-cycle pressure oscillations in a diesel engine – “Mechanical Systems and Signal Processing” 22 (2008) 362–373) oraz 14 publikacji w innych czasopismach, także w wydawnictwach PAN, m.in. 2 publikacje w „Silnikach Spalinowych” (dr inż. J. Pytka i dr inż. Z. Kiernicki).

Irina Pater

Wydział Elektrotechniki i Informatyki

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI
2008-2012

Dziekan
Dr hab. inż.
Waldemar Wójcik,
prof. PL

Prodziekan ds. Nauki
Prof. dr hab. inż.
Piotr Kacejko

Prodziekan ds. Studenckich
na kierunku informatyka
Dr inż. **Wojciech Surtel**

Prodziekan ds. Studenckich
na kierunku elektrotechnika
Dr inż. **Marek Wancerz**

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Stopień doktora nauk technicznych uzyskali:

- **mgr inż. Piotr Warda** z Katedry Automatyki i Metrologii WEiI, data obrony: 19.03.2008 r., tytuł rozprawy: *Programowe odtwarzanie dynamicznych wielkości wejściowych czujników z wyjściem częstotliwościowym*, promotor: dr hab. inż. Jan Ryszard Jasik, prof. PL;
- **mgr inż. Danuta Proszak** z Politechniki Rzeszowskiej, data obrony: 19.03.2008 r., temat rozprawy: *Mikroelektroniczne czujniki wilgotności z wykorzystaniem materiałów kompozytowych*, promotor: dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL;
- **mgr inż. Mariusz Duk** z Katedry Elektroniki WEiI, data obrony: 19.03.2008 r., temat rozprawy: *Zastosowanie transformaty falkowej do kompresji sygnałów optycznego systemu monitorowania płomienia*, promotor: dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL.

*

Rada Wydziału wszczęła następujące przewody doktorskie:

- **mgr inż. Janusz Buchoski**, absolwent studiów doktorskich WEiI – data wszczęcia przewodu 20.02.2008 r., temat rozprawy: *Wykorzystanie energii odnawialnej w wybranych układach hybrydowych małej mocy*, promotor: dr hab. Henryk Kaproń, prof. PL;
- **mgr inż. Piotr Bednarczuk**, student studiów doktorskich WEiI – data wszczęcia przewodu 20.02.2008 r., temat rozprawy: *Zastosowanie metody dekompozycji według wartości osobliwych w metrologii jakości*, promotor: prof. dr hab. inż. Marek Stabrowski;
- **mgr inż. Tomasz Szymczyk**, pracownik Instytutu Informatyki WEiI – data wszczęcia przewodu 16.04.2008 r., temat rozprawy: *Nowa metoda rozpoznawania cech w obrazie przemysłowym bazująca na modelowej identyfikacji tekstury*, promotor: prof. dr hab. inż. Marek Stabrowski.

Jeden przewód doktorski otwarty został poza Politechniką Lubelską:

- **mgr inż. Maria Skublewska-Paszkowska**, pracownica Instytutu Informatyki – data wszczęcia przewodu 27.05.2008 r., temat rozprawy: *Percepcyjna miara jakości w adaptacyjnej falkowej kompresji obrazu*, promotor: prof. dr hab. inż. Konrad Wojciechowski.

Alicja Kwiatkowska

WYDARZENIA

W tym roku Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii obchodzi swoje 40-lecie. Główne uroczystości odbyły się 24 czerwca 2008 r. W ramach jubileuszu przewidziano otwarte zebranie Instytutu oraz zwiedzanie laboratoriów: Zastosowań Nadprzewodników, Technologii Plazmowych i Kompatybilności Elektromagnetycznej w budynku ASPPECT.

Szczegółowa relacja z uroczystości na str. 35

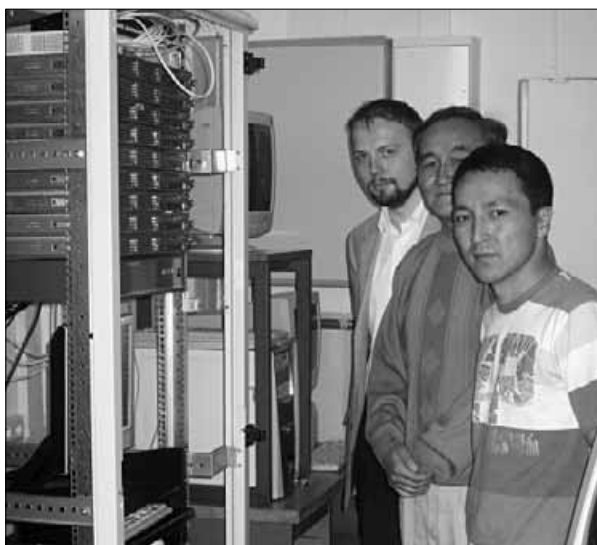
*

Gościem na wydziale był prof. Tadeusz Kaczorek, który zaprezentował 16.06.2008 r. wykład na temat: „Dodatknie układy ułamkowego rzędu”. W referacie przedstawiono podstawy matematyczne rachunku ułamkowego rzędu. Podano równania stanu oraz ich rozwiązania dla układów ciągłych i dyskretnych ułamkowego rzędu. Sformułowano warunki konieczne i wystarczające dodatności wewnętrznej i zewnętrznej liniowych układów ciągłych i dyskretnych ułamkowego rzędu. Podano przykłady obwodów elektrycznych, które są układami dodatnimi ułamkowego rzędu. Podano również możliwości uogólnień tych rozważań na układy dodatnie dwuwymiarowe, układy hybrydowe, układy Lapunowa i układy z opóźnieniami oraz listę problemów otwartych.

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

Instytut Informatyki

Instytut Informatyki kontynuuje realizację projektu TEMPUS CD_JEP-26235-2005 pod nazwą „Informatyczne studia wyższe drugiego stopnia jako drugi zawód”. Konsorcjum uczelni wyższych z Unii Europejskiej (Uniwersytet im. P. Mendesa w Grenoble (Francja) – koordynator programu; Państwowy Uniwersytet w Biszkeku (Kirgistan); Uniwersytet Genueński (Włochy); Uniwersytet Alikante (Hiszpania). wdraża w ramach tego projektu nowy program informatycznych studiów wyższych w Kirgiskim Państwowym Uniwersytecie w Biszkeku. W Instytucie Informatyki dwutygodniowy staż w dniach 8-23.06.2008 r. odbyli pracownicy naukowo-dydaktyczni: dr Kadyraliev Kadyrbek i mgr Kerimkulov Belek. Staż dotyczył dyscyplin: inżynieria oprogramowania, zespołowy projekt informatyczny, grafika komputerowa i programowanie równoległe. W trakcie zajęć z dyscypliny programowanie równoległe wykorzystywano klastry komputerowe Instytutu Informatyki (4 komputery z dwurdzeniowymi procesorami Intel Xeon 3 GHz i jeden z dwoma procesorami 4-rdzeniowymi Intel Xeon 2,3 GHz pracujące w środowisku systemu operacyjnego Linux).

Goście Instytutu Informatyki podczas prac naukowych w trakcie stażu

Dyrektor Programu KEMISS prof. Batyguł Bayachorova wzięła udział w XII LAFL, wygłaszając referaty pt. “Independent computer presentation of a natural language” i “Control system of archives of documents for a problem electronic document circulation”.

Pracownicy Instytutu Informatyki prof. Stanisław Grzegórski i dr inż. Marek Miłoś wzięli udział w seminarium naukowo-dydaktycznym w Uniwersytecie Genueńskim (Włochy).

Stanisław Grzegórski, Marek Miłoś

Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii

W ramach programu Socrates w Uniwersytecie Cambridge, pod opieką profesora Bartłomieja Głowackiego, od kwietnia do czerwca 2008 r. przebywało dwoje studentów-

dypłomantów Instytutu: Agnieszka Łękawa oraz Mariusz Woźniak. Odbywali oni staż w Applied Superconductivity Cryosience Group.

Zainteresowanie badaniami w dziedzinie kriogeniki i zastosowań plazmy niskotemperaturowej wykazują studenci z Hiszpanii i Niemiec. Dwóch z nich odbędzie staże w Instytucie.

Renata Jaroszyńska

KONFERENCJE

VI Międzynarodowa Konferencja ELMECO 2008

Częścią obchodów 40-lecia Instytutu była odbywająca się cyklicznie Międzynarodowa Konferencja ELMECO (Electromagnetic Devices And Processes in Environment Protection), organizowana po raz szósty, w tym roku wraz z Seminarium Zastosowań Nadprzewodników w Nałęczowie. Konferencja odbyła się 24-27.06.2008 r. W Konferencji wzięło udział około 50 osób prezentujących swe prace na sesjach, którym przewodniczyli pracownicy współpracujących z Instytutem jednostek naukowych. Do komitetu naukowego Konferencji należą:

- Kazimierz Adamiak (University of Western Ontario, Canada),
- Krystyna Cedzyńska (Technical University of Łódź, Poland),
- Antoni Cieśla (AGH University of Science and Technology, Cracow, Poland),

- Marian Ciszek (Polish Academy of Science, Wrocław, Poland),
- Vladimir Datskov (Joint Institute for Nuclear Research, Dubna, Russia),
- Gordon B. Donaldson (University of Strathclyde, Glasgow, UK),
- Kenji Ebihara (Kumamoto University, Japan),
- Bartłomiej A. Głowacki (University of Cambridge, UK),
- Bogusław Grzesik (Silesian University of Technology, Gliwice, Poland),
- Jan Janca (Technical University of Brno, Czech Republic),
- Tadeusz Janowski (Lublin University of Technology, Poland),
- Ulrich Kogelschatz (ABB, Switzerland),
- Zbigniew Kołaciński (Technical University of Łódź, Poland),

- Jan Leszczyński (Technical University of Łódź, Poland),
- Bolesław Mazurek (Electrotechnical Institute, Wrocław, Poland),

- Jerzy Mizeraczyk (Institute of Fluid Flow Machinery, PAS, Gdańsk, Poland),
- Anthony J. Moses (Wolfson Centre for Magnetics Techn., Cardiff Univ., UK),
- Andrzej Nafalski (University of South Australia, Adelaide),
- Ryszard Pałka (Szczecin University of Technology, Poland),
- Krzysztof Schmidt-Szałowski (Warsaw University of Technology, Poland),
- Andrzej Siemko (CERN, Geneva, Switzerland),
- Jacek Sosnowski (Electrotechnical Institute, Warsaw, Poland),
- Petro G. Stakhiv (Technical University of Lviv, Ukraine),
- Henryka D. Stryczewska (Lublin University of Technology, Poland),
- Bronisław Susła (Poznań University of Technology, Poland),
- Jan Sykulski (University of Southampton, UK),
- Andrzej Wac-Włodarczyk (Lublin University of Technology, Poland),
- Hans Erich Wagner (Ernst-Moritz-Arndt-University, Greifswald, Germany),
- Chobei Yamabe (Saga University, Japan),
- Sotoshi Yamada (Kanazawa University, Japan),
- Kazimierz Zakrzewski (Technical University of Łódź, Poland),
- Andrzej Zaleski (Polish Academy of Science, Wrocław, Poland).

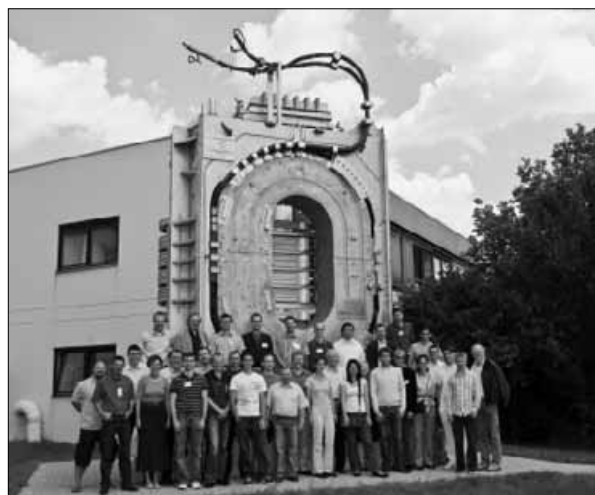
Skład komitetu organizacyjnego: Tadeusz Janowski – przewodniczący, Henryka Danuta Stryczewska, Andrzej Wac-Włodarczyk, Paweł Surdacki, Sławomir Kozak, Beata Kondratowicz-Kucewicz, Agata Troniewicz-Świątek, Renata Jaroszyńska – sekretarz.

Renata Jaroszyńska

Międzynarodowa Szkoła Zastosowań Nadprzewodnictwa w Karlsruhe

Szkolenie zostało zorganizowane przez Instytut Fizyki Technicznej Centrum Badawczego w Karlsruhe nad Renem

(Niemcy). Centrum Badawcze (Forschungszentrum) znajduje się obok miejscowości Eggenstein-Leopoldshafen położonej ok. 12 km na północ od miasta uniwersyteckiego Karlsruhe. Centrum rozłożone jest na obszarze o rozmiarach 1,5 km x 1,5 km, obejmując kilkadziesiąt budynków zawierających laboratoria badawcze. Zostało założone w 1956 roku jako centrum badań jądrowych (Kernforschungszentrum). Od początku lat 80. obszar aktywności centrum znacznie się rozszerzył, obejmując złożone i długoterminowe projekty, wymagające interdyscyplinarnej współpracy. Obecnie Forschungszentrum Karlsruhe (FZK), finansowane wspólnie przez rząd RFN i rząd kraju Badenia-Wirtembergia, stanowi jedno z największych naukowych i inżynierskich centrów badawczych w Europie. Zatrudnia w 22 instytutach badawczych ok. 3 500 pracowników, w tym ok. 60 profesorów, 2 100 naukowców niemieckich, 230 zagranicznych, 300 stażystów. O wielkości i liczebności prowadzonych projektów świadczy budżet centrum, który w roku 2006 wyniósł ok. 300 mln euro. Tematyka projektów badawczych zawarta jest m.in. w następujących obszarach interdyscyplinarnych: struktura materii, środowisko, atmosfera i klimat, badania biomedyczne, nano- i mikrosystemy, naukowe obliczenia komputerowe oraz synteza i bezpieczeństwo jądrowe i wydajna konwersja energii.

Uczestnicy Letniej Szkoły Zastosowań Nadprzewodnictwa w FZ Karlsruhe na tle eksperymentalnego modelu cewki nadprzewodnikowej do wytwarzania pola toroidalnego w projekcie reaktora termojądrowego ITER

Ostatnie dwa obszary tematyczne realizowane są głównie w Instytucie Fizyki Technicznej, kierowanym do 2006 roku przez prof. Petera Komarka, wybitnego specjalisty z zakresu technologii magnesów nadprzewodnikowych, a obecnie przez prof. Matthiasa Noe, zajmującego się nadprzewodnikami ogranicznikami prądu zwarcia. Tematyka badawcza Instytutu obejmuje konstrukcje i badania magnesów w programach HOMER, TOSKA i ITER do przyszłościowego uzyskiwania energii na drodze syntezy jądrowej deuteru i trytu, jak też do magnetycznego rezonansu jądrowego (NMR), badania silnopiędowych materiałów nadprzewodnikowych do zastosowań energetycznych (nadprzewodnikowe zasobniki energii i ograniczniki prądu zwarcia) oraz technologie kriogeniczne i próżniowe.

Ostatnio podjęto decyzję o formalnym połączeniu FZK z Uniwersytetem w Karlsruhe, z którym od lat istniała ścisła współpraca osobowa, w jeden potężny Instytut Technologiczny KIT (Karlsruhe Institute of Technology) na wzór amerykańskiego MIT (Massachusetts Institute of Technology). KIT stał się tym samym jednym z trzech elitarnych niemieckich centrów uniwersyteckich, łączących wysoko zaawansowane technologie badawcze z kształceniem technicznym na najwyższym poziomie.

Instytut Fizyki Technicznej FZK był gospodarzem Międzynarodowej Letniej Szkoły Materiałów i Zastosowań Nadprzewodnictwa zorganizowanej wraz z Europejskim Towarzystwem Zastosowań Nadprzewodnictwa (ESAS). Tematyka szkolenia obejmowała fizyczne wprowadzenie do nadprzewodnictwa, technologię i właściwości wybranych materiałów nadprzewodnikowych nisko- i wysokotemperaturowych, które przy przewodzeniu silnych prądów elektrycznych mogą pracować w wysokich polach magnetycznych, tzn. Nb-Ti, Nb₃Sn, BSCCO, YBCO i MgB₂, problematykę strat przemiennoprądowych w materiałach monolitycznych i przewodach oraz stabilności i utraty nadprzewodzenia. Dalsza część wykładów dotyczyła konkretnych urządzeń energetycznych, takich jak: elektromagnesy nadprzewodnikowe, nadprzewodnikowe kable, ograniczniki prądu zwarcia, transformatory, zasobniki energii, jak też urządzeń elektroniki i metrologii nadprzewodnikowej. W ostatniej części wykładów omówiono problematykę izolacji urządzeń nadprzewodnikowych, przepustów prądowych oraz zagadnienia kriogeniki, tzn. skraplania cieczy kriogenicznych i chłodzenia urządzeń nadprzewodnikowych. Ostatniego dnia zajęć odbyło się zwiedzanie doskonale wyposażonych laboratoriów Instytutu, uzupełnione szczegółowymi objaśnieniami pracowników oraz praktycznymi pokazami.

Dr inż. Paweł Surdacki (w środku) podczas wykładów Szkoły Zastosowań Nadprzewodnictwa w FZ Karlsruhe

Wykłady w języku angielskim prowadzone były przez wybitnych naukowców uniwersyteckich i specjalistów z firm przemysłowych badających i produkujących urządzenia nadprzewodnikowe: Uniwersytet i Forschungszentrum Karlsruhe, TU Monachium, IFW Drezno, EAS Hanau, CERN Genewa, Nexans Hanower, Siemens Erlangen, CNRS Grenoble, SAS Bratislava. Podczas przerw w wykładach odbywała się sesja posterowa, w czasie której były prezentowane i dyskutowane aktualne zagadnienia, nad którymi pracują uczestnicy szkolenia. Należy podkreślić bardzo wysoki

poziom merytoryczny i dydaktyczny przeprowadzonych wykładów, jak też wzorową organizację zajęć: znakomite przygotowanie materiałów ilustracyjnych w wersji drukowanej i elektronicznej, precyzyjny program i punktualną jego realizację. Organizatorzy pod kierunkiem prof. Matthiasa Noe dołożyli również wszelkich starań, aby panowała koleżeńska atmosfera i uczestnicy z różnych ośrodków naukowych wzajemnie się poznali.

W szkole zastosowań nadprzewodnictwa wzięło udział 25 osób reprezentujących europejskie uczelnie i firmy zainteresowane problematyką urządzeń nadprzewodnikowych: uniwersytety w Jenie (RFN), Turku i Tampere (Finlandia), Barcelonie (Hiszpania), Manchester (Wielka Brytania), Wiedniu (Austria), FZ Karlsruhe, Trithor Reinbach, IFW Drezno (RFN), ESA Leiden (Holandia) i CERN Genewa (Szwajcaria). Polskę reprezentowało dwóch naukowców z Politechniki Śląskiej oraz dr inż. Paweł Surdacki z Politechniki Lubelskiej i Centrum ASPPECT.

Widok Centrum Badawczego Karlsruhe (FZK)

Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce ASPPECT, powstałe w Politechnice Lubelskiej w roku 2003 w wyniku realizacji programu ramowego Unii Europejskiej, zajmuje się również problematyką przedstawioną podczas Letniej Szkoły w FZ Karlsruhe. Zdobyte doświadczenia i nawiązana współpraca będą mogły zaowocować w dalszym rozwoju i ukierunkowaniu problematyki prowadzonych w Centrum ASPPECT badań nad zastosowaniami nadprzewodnictwa, jak też bardziej nowoczesnym i aktualnym kształceniem studentów i dyplomantów w tej dziedzinie.

Paweł Surdacki

19th Annual International Conference of the European Association for Education in Electrical and Information Engineering (EAEEIE 2008)

W dniach od 29.06-2.07.2008 r., w Tallinie – stolicy Estonii, odbyła się coroczna Konferencja poświęcona edukacji w zakresie inżynierii elektrycznej i informacyjnej. Dziewiętnaście raz przedstawiciele niemalże siedemdziesięciu europejskich uczelni spotkali się, aby wspólnie prezentować i analizować nowe kierunki rozwoju we współczesnym procesie kształcenia inżynierów elektryków i informatyków.

Konferencja była zorganizowana przez Katedrę Inżynierii Komputerowej Politechniki Tallińskiej pod patronatem

międzynarodowej organizacji EAEEIE (European Association for Education in Electrical and Information Engineering) – Europejskiego Stowarzyszenia ds. Edukacji w Inżynierii Elektrycznej i Informatycznej. Wsparcia technicznego i finansowego udzielili również inni współorganizatorzy: estoński oddział IEEE (Institute of Electrical and Electronics Engineers) oraz Estońska Fundacja ds. Technologii Informatycznych.

Komitetowi Naukowemu przewodniczył Denis Genon-Catalot z Uniwersytetu Pierre Mendes w Grenoble, natomiast jego zastępcami byli: Michael Hoffmann (University of Ulm, Niemcy), Gert Jervan (Politechnika Tallińska, Estonia), Jan Ligus (Politechnika Koszycka, Słowacja) oraz Anthony E. Ward (University of York, Wielka Brytania). W skład Komitetu Naukowego weszli profesorowie z wielu europejskich uczelni (m.in. Technical University of Valencia, University of Rennes, Telemark University College, University of Craiova, Akademia Górniczo-Hutnicza, Université Joseph Fourier), w tym dr hab. inż. Andrzej Włodarczyk, prof. PL.

Celem Konferencji było przedstawienie sposobów i środków służących poprawieniu funkcjonowania systemu edukacji w zakresie inżynierii elektrycznej i informatycznej. W szczególności omawiano nowatorskie przedmioty specjalistyczne, wprowadzane programy nauczania oraz nowe metody i formy prowadzenia zajęć dydaktycznych na różnych poziomach kształcenia. Podjęto również w szerokim zakresie problematykę współpracy instytucji przemysłowych ze środowiskiem naukowym oraz ich udział w procesie kształcenia, a także definiowania profilu dobrze wykwalifikowanego inżyniera, atrakcyjnego z perspektywy europejskiego rynku pracy. Omówiono także uczestnictwo zakładów przemysłowych w nowoczesnych projektach badawczych. Innym ważnym zagadnieniem, poruszonym podczas Konferencji była integracja uczelni europejskich z systemem bolońskim, szczególnie w aspekcie wymian studenckich oraz wzajemnej odpowiedzialności i uznawalności przedmiotów oraz kierunków kształcenia pomiędzy uczelniami wyższymi. Podczas Konferencji dużo uwagi poświęcono również problemom związanym z oceną jakości kształcenia.

Program obrad przewidywał 4 referaty plenarne, 8 regularnych sesji prezentacyjnych (odbywających się równolegle po dwie sesje jednocześnie), podczas których autorzy wybranych artykułów prezentowali swoje prace. Dodatkowo zaplanowano dwie sesje posterowe oraz wieczorny panel dyskusyjny z udziałem Ministra Szkolnictwa Wyższego Estonii. Wszystkie prezentowane prace przeszły rygorystyczny proces oceny, przeprowadzony przez 4 recenzentów, przypadających na każdy artykuł. Na tej podstawie wybrano 48 artykułów do zaprezentowania podczas sesji regularnych oraz 8 prac do prezentacji w formie plakatowej. Najlepsze prace zostaną umieszczone w publikacjach wydawanych przez IEEE w formie papierowej lub elektronicznej.

Politechnika Lubelska była reprezentowana na Konferencji przez Prorektora ds. Studenckich dr hab. inż. Andrzeja Wac-Włodarczyka, prof. PL; dr hab. inż. Marka Jakubowskiego, prof. PL z Wydziału Podstaw Techniki oraz Piotra Billewicza, studenta Wydziału Elektrotechniki i Informatyki. Zaprezentowany przez nich artykuł pod tytułem

„Lublin University of Technology as a Partner of EIE-Surveyor Project. Report on Fulfilment of Task 1.1 – Tuning Questionnaires” został uhonorowany nagrodą im. Jean Peperstraete, przyznawaną najlepszej pracy przedstawionej na Konferencji.

Mamy nadzieję, że odniesiony sukces stanie się czynnikiem doskonale motywującym do podjęcia nowych, trudnych wyzwań, osiągnięcia rzetelnych i obiektywnych rezultatów przyszłych przedsięwzięć oraz sformułowania pouczających wniosków, umożliwiających wyznaczenie nowych kierunków rozwoju procesu kształcenia nie tylko na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki, ale również – poprzez międzynarodową wymianę doświadczeń – także na płaszczyźnie europejskiej.

Andrzej Wac-Włodarczyk, Piotr Billewicz

BADANIA NAUKOWE I DYDAKTYKA

Grant badawczy

Na podstawie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 13.03.2008 r. podpisano umowę o dofinansowanie projektu rozwojowego pt.: „Urządzenie do ozonowania powietrza, wody i gleby zasilane energią słoneczną”. Kierownikiem projektu jest dr hab. inż. Henryka Danuta Stryczewska, prof. PL. Praca ma być zrealizowana w ciągu 30 miesięcy przez zespół 13 pracowników Instytutu. Koszt projektu to około 700 tys. złotych. Planowanym efektem końcowym realizacji badań jest opracowanie urządzenia do ozonowania powietrza, wody i gleby zasilanego z ogniw fotowoltaicznych.

Głównymi celami projektu rozwojowego są:

- opracowanie, budowa, demonstracja i przeprowadzenie testów prototypowych instalacji do ozonowania zasilanych z baterii fotowoltaicznych oraz przygotowanie do wdrożenia ich do produkcji;
- dobór i optymalizacja parametrów pracy systemu dla różnych warunków nasłonecznienia i zastosowań do:
 - obróbki wody w przydomowych basenach kąpielowych;
 - dezynfekcji i dezodoryzacji pomieszczeń i magazynów;
 - sterylizacji gleby.

Efektem końcowym prac rozwojowych jest wdrożenie wolnostojących instalacji dla indywidualnych małych odbiorców energii elektrycznej, takich jak: szklarnie, małe fabryki przetwórstwa rolniczego, magazyny i chłodnie o kontrolowanej atmosferze do przechowywania produktów spożywczych, domy jednorodzinne i gospodarstwa rolne.

Elżbieta Ratajewicz-Mikołajczak

Grant aparaturowy

Na przełomie roku 2007/2008 Instytut IPEiE otrzymał grant aparaturowy z zakresu kompatybilności elektromagnetycznej i tym samym dotację w wysokości 343.000 zł na zakup wyposażenia laboratoryjnego. Planowana inwestycja obejmuje najnowszą aparaturę wymaganą do badań kompatybilności elektromagnetycznej w zakresie emisji.

Laboratorium EMC wzbogaci się o sześć nowoczesnych stanowisk umożliwiających m.in. przeprowadzanie analiz

systemów przeciwzakłóceń (układów filtrujących z nowoczesnymi magnetykami oraz układów ekranujących), badanie wpływu zaburzeń elektromagnetycznych na obwody zasilania urządzeń plazmowych, badanie wpływu zaburzeń przewodzonych w urządzeniach z przekształtnikami energoelektronicznymi, określanie wielkości emisji pól elektromagnetycznych od urządzeń pracujących na częstotliwościach w.cz. w polu bliskim i dalekim. Wszystkie stanowiska docelowo projektowane i budowane są w Laboratorium Kompatybilności Elektromagnetycznej Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w zaekranowanym klatką Faradaya pomieszczeniu budynku ASPPECT.

Elżbieta Ratajewicz-Mikołajczak

Klaster obliczeniowy

W Instytucie Informatyki został zainstalowany i skonfigurowany niewielki klaster obliczeniowy. Klaster składa się z pięciu węzłów nazwanych: jowisz, io, kallisto, ganimedes i europa. Jowisz jest głównym komputerem klastra. Posiada dwa czterordzeniowe procesory Intel Xeon pracujące z częstotliwością 2,3GHz. Został wyposażony w 8GB pamięci operacyjnej. Pozostałe węzły posiadają procesory dwurdzeniowe taktowane zegarem 3GHz oraz 2GB pamięci RAM. Komputery zostały połączone za pomocą standardowej sieci ethernet 100Mbit. Wszystkie komputery pracują pod kontrolą 64-bitowej wersji systemu operacyjnego Cen-

Goście Instytutu Informatyki podczas prac z wykorzystaniem klastra obliczeniowego

tOS 5.1. Dostępny jest standardowy kompilator gcc w wersji 4.1.2 oraz zestaw popularnych bibliotek umożliwiających programowanie równoległe. Wśród nich znajdują się biblioteki: OpenMP, boost, PVM oraz openMPI. Dodatkowo dostępne jest środowisko Octave (otwarta implementacja środowiska Matlab) wraz z MPI Toolbox.

Jakub Smolka

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2008-2012

Dziekan
Dr hab. inż.
Bogusław Szmygin, prof. PL

Prodziekan ds. Ogólnych i Nauki
Dr inż. **Jerzy Podgórski**

Prodziekan ds. Kształcenia
Dr inż. **Anna Życzyńska**

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Zakończony przewód habilitacyjny

19.03.2008 r. **dr inż. Anna Halicka** uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo. Stopień nadany został uchwałą Rady Wydziału

Budownictwa Politechniki Śląskiej na podstawie oceny ogólnego dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjnej pt. *Stadium stanu naprężeń i odkształceń w płaszczyźnie styku i strefie przypodporowej elementów zespolonych z udziałem*

betonów skurczowych i ekspansywnych. Recenzentami w przewodzie habilitacyjnym byli: prof. Tadeusz Biliński, prof. Kazimierz Flaga, prof. Stanisław Kuś, prof. Włodzisław Starosolski.

Promocja dr hab. inż. Anny Halickiej na Politechnice Śląskiej

*

Zakończony przewód doktorski

Mgr inż. Danuta Barnat-Hunek z Zakładu Budownictwa Ogólnego Instytutu Budownictwa 8.05.2008 r. obroniła pracę doktorską pt. *Ocena skuteczności hydrofobizacji murów z opoki wapińskiej na podstawie parametrów wilgotnościowych*. Promotorem pracy był dr hab. inż. Bogusław Szmygin, prof. PL, zaś recenzentami dr hab. inż. Stanisław Fic, prof. PL oraz dr hab. inż. Jerzy Jasieńko. Celem naukowym pracy było określenie możliwości technologicznych i konserwatorskich zastosowania związków krzemorganicznych w remontach budynków z kazimierskiej opoki wapińskiej, mających doprowadzić do znaczącej odporności tej skały na działanie wody. Materiał badawczy stanowiła opoka wapińska, która była wykorzystywana do budowy zabytkowych XVI-wiecznych obiektów Lubelszczyzny oraz kamień z kamieniołomu w Kazimierzu Dolnym. Prace badawcze skupiały się na mechanizmach oddziaływania silikonowych środków hydrofobowych na parametry wilgotnościowe wapienia. Uzyskane wyniki badań pozwoliły na sformułowanie wniosków na temat celowości i skuteczności zabezpieczeń hydrofobowych zarówno nowych, jak i rekonstruowanych murów z opoki wapińskiej szeroko stosowanej w budownictwie na obszarze Lubelszczyzny.

Promocja dr inż. Danuty Barnat-Hunek na Politechnice Lubelskiej

ROZWÓJ INFRASTRUKTURY

Trwają prace nad *Projektem Rozbudowy i Modernizacji Potencjału Edukacyjnego i Badawczego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej*. W dniu 31.03.2008 r. została podpisana preumowa z Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości, która jest instytucją pośredniczącą w Programie Operacyjnym Rozwój Polski Wschodniej 2007-2013. Preumowa dotyczy przygotowania projektu indywidualnego i obejmuje m.in. określenie zasad postępowania stron w celu prawidłowego i terminowego przygotowania projektu do realizacji, włączenie projektu do monitoringu i zarządzania projektów kluczowych. Kolejnym etapem będzie złożenie wniosku i podpisanie umowy o dofinansowanie projektu.

Kierownik projektu Pani Katarzyna Choroś przy pracy

OFERTA DYDAKTYCZNA

W roku akademickim 2008/2009 planowane jest rozpoczęcie studiów stacjonarnych II stopnia na kierunku *architektura i urbanistyka*.

*

W roku akademickim 2008/2009 po raz pierwszy rozpoczyna się kształcenie na studiach podyplomowych *Audyty energetyczne na potrzeby termomodernizacji oraz ocena energetyczna budynków*. Studia trwają dwa semestry i mają na celu zapoznanie słuchaczy z problematyką racjonalnego użytkowania energii w budownictwie, przygotowanie słuchaczy do wykonywania audytów energetycznych budynków oraz do sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej budynków i lokali mieszkalnych. Ukończenie studiów z wynikiem pozytywnym pozwoli na uzyskanie uprawnień zawodowych do sporządzania świadectw charakterystyki energetycznej budynków i lokali mieszkalnych. Kierownikiem studiów jest dr inż. Wiesława Banachewicz.

NOMINACJE, WYRÓŻNIENIA, AWANSE

Dnia 12.05.2008 r. na wniosek Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej Polskiej Akademii Nauk zostały przyznane dwie nagrody Ministra Infrastruktury dla **dr inż. Sławomira Biruka** oraz dla **dr inż. Piotra Jaśkowskiego**. Obaj panowie pracują w Zakładzie Procesów Budowlanych

i Inwestycyjnych Instytutu Budownictwa. Nagrody przyznano za współautorstwo monografii pt. *Metody i modele badań w inżynierii przedsięwzięć budowlanych*. Publikacja powstała pod redakcją **prof. dr hab. inż. Olega Kaplińskiego** i przedstawia najnowsze osiągnięcia, uniwersalne podejścia i metody rozwiązań w zakresie badań, organizacji i planowania szeroko rozumianych procesów i przedsięwzięć budowlanych. Piotr Jaśkowski jest autorem rozdziału pt.: „Zastosowanie metod ewolucyjnych w harmonogramowaniu przedsięwzięć budowlanych”, zaś Sławomir Biruk jest współautorem rozdziału pt.: „Modele organizacji wirtualnej przedsięwzięcia budowlanego”.

WSPÓŁPRACA Z PRZEMYSŁEM

W ramach współpracy z przemysłem Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej w styczniu 2008 r. zawarł umowę z **Emax S.A.** na badania i opracowanie ekspertyzy technicznej obiektów zlokalizowanych na terenie Cementowni Chełm. Przedmiotem prac mają być: fundamenty pod piece obrotowe, słupy żelbetowe hali węgla i surowców oraz żelbetowe silosy na cement i popioły lotne. Cementownia należy do największych zakładów produkcyjnych Lubelszczyzny. W związku z rosnącym popytem na cement firma ma plany zwiększenia produkcji.

Opinie dotyczące fundamentów pod piece oraz hal węgla i surowców zostały przygotowane i przekazane Zleceniodawcy. Ostatni etap prac obejmujący opinię na temat silosów jest aktualnie finalizowany. Wykonawcami ekspertyzy są pracownicy Zakładu Budownictwa Ogólnego Instytutu Budownictwa. W skład zespołu realizującego umowę wchodzi: dr hab. inż. Tadeusz Ciężak, prof. PL, dr inż. Wojciech Adamczyk, dr inż. Waldemar Budzyński, dr inż. Jacek Góra i tech. Urszula Piechnik. Planowane jest zawarcie stałej umowy pomiędzy WIBiS i Cementownią Chełm dotyczącej długofalowej współpracy, obejmującej oprócz prac eksperckich również podejmowanie wspólnych projektów badawczych w zakresie tematyki związanej z produkcją i wykorzystaniem spoiwa cementowego w budownictwie ogólnym i drogowym.

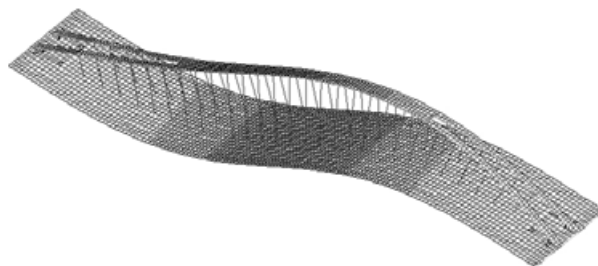

Piece obrotowe w cementowni Chełm II

*

Na przełomie stycznia i lutego 2008 r. w Katedrze Mechaniki Budowli na zlecenie Instytutu Badawczego Dróg i Mostów

współpracującego z Konsorcjum SYSTRA została wykonana praca badawcza pt. *Analiza dynamiczna konstrukcji mostu Krasińskiego w Warszawie*. Zlecenie zostało wykonane w zespole badawczym: prof. dr hab. inż. Andrzej Flaga, dr inż. Jerzy Podgórski oraz mgr inż. Tomasz Nowicki. Celem pracy było wyznaczenie charakterystyk dynamicznych projektowanego mostu łukowego w ciągu Trasy Krasińskiego w Warszawie.

Wizualizacja pierwszej postaci drgań własnych projektowanego mostu na Trasie Krasińskiego w Warszawie (0,426Hz) – wyniki analizy MES

PUBLIKACJE

Andrzej Flaga
Inżynieria wiatrowa.
Podstawy i zastosowania.
Arkady 2008

Książka jest pierwszą w Polsce monografią z dziedziny inżynierii wiatrowej. Przedstawiono w niej zagadnienia związane m.in. z wpływami wiatru na środowisko naturalne i ludzi oraz na budowlę i konstrukcje inżynierskie. Omówiono wykorzystanie wiatru jako źródła energii, pojęto tematykę klęsk żywiołowych spowodowanych wiatrami ekstremalnymi. Wiele uwagi poświęcono problematyce bezpieczeństwa i niezawodności konstrukcji poddanych działaniu wiatru. Autor książki prof. dr hab. inż. Andrzej Flaga jest Kierownikiem Katedry Mechaniki Budowli.

Zeszyty „Budownictwo i Architektura”

Na przełomie lat 2007 i 2008 ukazały się pierwsze numery zeszytów naukowych redagowanych i wydawanych przez Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Zeszyty noszą tytuł: *Budownictwo i Architektura* i wydawane są przez Wydawnictwo Uczelniane Lublin. Radę redakcyjną pisma stanowi zespół profesorów w składzie: Mykola Bevz, Tadeusz Ciężak, Stanisław Fic, Andrzej Flaga, Mieczysław Król, Zdzisław Krzowski, Jan Kukiełka, Marek Łagoda, Huu Viem Nguyen, Tomasz Sadowski, Anna Sobotka, Bogusław Szmygin. Radzie redakcyjnej przewodniczy prof. Anna Halicka.

W pierwszym inauguracyjnym numerze ukazały się artykuły: Grzegorza Ludwika Golewskiego: *Analiza wpływu Dmax na parametry mechaniki pęknięcia betonów wapiennych określane przy trójpunktowym zginaniu*; Magdaleny Grudzińskiej: *Warstwa powierzchniowa przegrody*

Budownictwo i Architektura – dwa pierwsze numery zeszytów naukowych Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

budowlanej o szczególnych właściwościach absorpcyjnych i transmisyjnych promieniowania; Jerzego Kukielki: Trwałość podbudów z mieszanek mineralno-cementowo-emulsyjnych (MMCE); Marzeny Bajak: Właściwości mechaniczne podbudów z betonów asfaltowo-cementowych (BAC); Ewy Błazik-Borowej: Drgania typu galopowania interferencyjnego dwóch walców o przekroju kołowym o tej samej średnicy; Jarosława Bęca: Aerodynamika masztów z odciągami oraz Tomasz Lipeckiego: Wzbudzenie wirowe budowli wieżowych o kołowych przekrojach poprzecznych.

PRACE NAUKOWE

Aktualnie realizowane granty naukowe:

- *Współczesne materiały kompozytowe stosowane w lotnictwie, budownictwie, inżynierii mechanicznej: teoretyczne modelowanie i weryfikacja eksperymentalna (PR UE/2005/7).* Prace realizowane są w zespole badawczym kierowanym przez **dr hab. inż. Tomasza Sadowskiego, prof. PL.**
- *Analiza numeryczna stanu strefy skrawania skał o losowo ukształtowanej strukturze (4 T12A 051 30).* Grant realizowany w zespole: **dr inż. Jerzy Podgórski, prof. dr hab. inż. Józef Jonak, mgr inż. Tomasz Nowicki.**

Tomasz Nowicki

KATEDRA ARCHITEKTURY, URBANISTYKI I PLANOWANIA PRZESTRZENNEGO

Pierwsi absolwenci studiów inżynierskich kierunku architektura i urbanistyka na Politechnice Lubelskiej

W czerwcu 2008 r. do obrony prac dyplomowych przystąpiła większość studentów IV roku kierunku architektura i urbanistyka. Był to czas wyjątkowej pracy projektowej, bowiem przed studentami stała alternatywa dostania się na uruchamiane właśnie studia II stopnia (magisterskie), a rekrutacja na nie odbywa się w lipcu.

Tematy prac inżynierskich związane były w większości z Lublinem i Lubelszczyzną, ale były też prace nawiązujące do miejsc zamieszkania dyplomantów, jak na przykład

M. Jurkowska i A. Burta

J. Łata w trakcie obrony projektu

okolice Soliny, czy Nowego Sącza. Dodatkową trudność sprawiało to, iż dyplomanci nie mogli wzorować się na poprzednich pracach, bowiem takich jeszcze w Politechnice Lubelskiej nie było. Z konieczności w Katedrze Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego opracowano „Instrukcję pisania i opracowania prac inżynierskich”, co ujedynoliciło i znacznie ułatwiło proces technicznego przygotowania prac dyplomowych.

Pierwsi absolwenci kierunku architektura i urbanistyka Politechniki Lubelskiej oraz członkowie komisji egzaminacyjnych

23-24.06.2008 r. odbyła się obrona prac dyplomowych. Wszyscy dyplomanci zdali egzamin, uzyskując tytuł inżyniera architekta. Kilka prac zostało wyróżnionych.

Dr hab. inż. arch. E. Przesmycka, prof. PL i dr inż. arch. A. Kłopotowska z absolwentami

Pierwsze obrony prac w dziedzinie architektury spotkały się z dużym zainteresowaniem mediów, co zaowocowało zaproszeniem najlepszych absolwentów do urządzenia wystawy swoich prac w siedzibie „Gazety Wyborczej” w Lublinie.

Wystawa projektów dyplomowych w siedzibie „Gazety Wyborczej” Lublin

M. Bielecka-Hołda, redaktor naczelna „Gazety Wyborczej” Lublin i redaktor W. Spasiewicz w rozmowie z dr hab. inż. arch. E. Przesmycką, prof. PL

Wśród zaproszonych gości byli: architekt miejski J. Gurbiel, Prezes PAN Oddział Lublin prof. dr hab. J. Gliński oraz dr M. Rozmus

Studenci z zagranicy

W semestrze letnim roku akademickiego 2007/2008 na kierunku architektura i urbanistyka studiowało dwoje studentów z Uniwersytetu Selcuk w Konyi (Turcja): Eren Gökçeoğlu i Murat Ferit Altun, zaś czworo naszych studentów odbyło w ramach programu Erasmus studia (jeden semestr) w Turcji. Wszyscy byli bardzo zadowoleni z nowego doświadczenia dydaktycznego i kulturalnego.

Prof. E. Przesmycka z absolwentką kierunku architektura i urbanistyka M. Więckowską oraz E. Gökçeoğlu

W przyszłym semestrze ponad 20 naszych studentów w ramach programu Erasmus odbędzie studia w Danii, Hiszpanii, Italii, Turcji i Niemczech, jednocześnie do nas przyjedzie kilkunastu studentów z Hiszpanii, Turcji i Ukrainy.

Nasi studenci w Berlinie

23-25.04.2008 r. grupa studentów kierunku architektura i urbanistyka wzięła udział w seminarium naukowym organizowanym przez Biuro Happold w Berlinie. Studenci zostali zaproszeni na jeden z serii wykładów organizowanych od kilku lat między innymi w Braunschweig, Cottbus, Hannoverze.

Wykład pt. "Regenerating London's East End" dotyczył problemu rewitalizacji zabudowy średniejskiej Londynu, związanej z organizacją Olimpiady w 2012 roku. Oprócz zagadnień związanych z tworzeniem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla tej części Londynu, poruszono również problematykę roli wielkich wydarzeń sportowych i medialnych jako „katalizatorów” dla procesu regeneracji urbanistycznej. Po wykładzie odbyła się interesująca dyskusja z udziałem zaproszonych projektantów, ekspertów, naukowców i studentów. Szczególnie ciekawym problemem okazało się zintegrowane projektowanie urbanistyczne, opierające się na publicznej debacie i współudziale mieszkańców.

Polscy studenci w Berlinie

Studenci wykorzystali krótki czas pobytu w Berlinie na zwiedzanie: śródmieścia, centrum rządowego i rejonu stadionu olimpijskiego, a także mieli okazję oglądać

współczesne realizacje architektoniczne i dzielnice mieszkaniowe tego miasta.

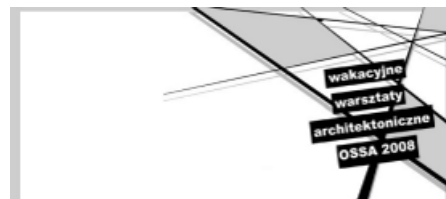
Studenckie warsztaty w Radio Lublin SA

Na zaproszenie Prezesa Zarządu Radia Lublin SA w pierwszych dniach lipca odbyły się Międzyuczelniane Warsztaty Projektowe, w których brali udział studenci Uniwersytetu Przyrodniczego (architektura krajobrazu i ogrodnictwo) i Politechniki Lubelskiej (architektura i urbanistyka) pod kierunkiem mgr inż. arch. N. Przesmyckiej i mgr inż. arch. M. Sosnowskiej. Zadaniem było przeprojektowanie terenu zieleni wokół budynków Radia. Wynikiem warsztatów są trzy projekty zagospodarowania przestrzeni wokół budynków wraz z propozycją korekty elewacji, wytworzenia nowych przestrzeni rekreacyjnych, zadbania o istniejącą zieleń i doprojektowania małej architektury. Projekty po prezentacji w siedzibie Radia zostaną dopracowane i planowana jest ich realizacja.

Studenci architektury przed siedzibą Radia Lublin SA i w trakcie prezentacji wyników pracy w siedzibie Radia

Warsztaty OSSA

7-14.07.2008 r. w ramach działalności Katedry Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego zorganizowane zostały przez studentów kierunku architektura i urbanistyka, Ogólnopolskie Warsztaty Architektoniczne OSSA. W warsztatach wzięło udział 50 studentów ze wszystkich

kierunków architektonicznych w kraju. Uczestnicy warsztatów pod okiem zaproszonych wybitnych architektów pracowali nad nową architektoniczną wizją kampusu Uczelni. Organizacja warsztatów na naszej Uczelni spotkała się z bardzo dużym zainteresowaniem studentów w Polsce tak, że niestety zabrakło miejsc dla wszystkich chętnych. Patronat nad warsztatami objął Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski. Gościnnie z wykładami wystąpili: mgr inż. arch. Małgorzata Domicz i mgr inż. arch. Antoni Domicz (*M. A. Domicz*), Katarzyna Jackowska (*Zurich*), Gosia Kuciewicz (*Centrala*), mgr inż. arch. Michał Leszczyński (*Grupa5*), mgr inż. arch. Marek Szcześniak (*Szcześniak i Denier Architekci*).

Projekt WICA

W Katedrze Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego kontynuowane są prace związane z projektem unijnym Wschodniego Innowacyjnego Centrum Architektury,

który ma w przyszłości stać się docelowym miejscem dla planowanego Wydziału Architektury Politechniki Lubelskiej. Prace przebiegają zgodnie z założonym harmonogramem. Obecnie na ukończeniu jest architektoniczny projekt koncepcyjny przebudowy zespołu pałacowego przy ulicy Bernardyńskiej 13 wraz z budową auli i parkingu podziemnego. Autorami projektu są następujący pracownicy Katedry: dr hab. inż. arch. Elżbieta Przesmycka, prof. PL (przewodnicząca zespołu koordynującego), dr inż. arch. Jan Wrana (kierownik zespołu projektowego), dr inż. arch. Bartłomiej Kwiatkowski, mgr inż. arch. Elżbieta Pytlarz, mgr inż. arch. Natalia Przesmycka, mgr inż. arch. Renata Janusz. Inwentaryzację całego zespołu pałacowego wykonali: mgr inż. Krzysztof Janus i mgr inż. Michał Mysiak.

Mam nadzieję, iż w niedługim czasie przedstawimy koncepcję projektu uzgodnioną z Wojewódzkim Konserwato-rem Zabytków.

Autorzy projektu: inż. arch. Bartosz Świąch, mgr inż. arch. Natalia Przesmycka, dr inż. arch. Bartłomiej Kwiatkowski

Zapowiedzi

Letnia szkoła IFHP w Sabaudi (Italia)

W pierwszej połowie września odbędzie się Letnia Szkoła Planowania Przestrzennego i Urbanistyki organizowana przez Uniwersytet La Sapienza w Rzymie. Pięciu naszych studentów architektury zostało zaproszonych do udziału w dwutygodniowej szkole. Będą to międzynarodowe warsztaty, których tematem będzie rewitalizacja modernistycznego miasta Mussoliniego.

Plener rysunkowy w Chorwacji

Studenci I roku studiów odbędą w tym roku IV już zagraniczny plener rysunkowy organizowany przez Katedrę Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego. Po Lazurowym Wybrzeżu, Krymie, teraz plener odbędzie się na Bałkanach, w Chorwacji. Zakończenie pleneru przewidziano w Šebeniku, gdzie na zaproszenie profesora Davorina Kerekovića odbędzie się poplenerowa wystawa prac malarskich naszych studentów.

Elżbieta Przesmycka

**Zdjęcia pochodzą z archiwum Katedry.*

Wydział Inżynierii Środowiska

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2008-2012

Dziekan
Prof. dr hab. **Lucjan Pawłowski**

Prodziekan ds. Ogólnych
Dr hab. inż. **Janusz Ozonek**, prof. PL

Prodziekan ds. Studenckich
Dr inż. **Kazimierz Bonetyński**

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

13.05.2008 r. podczas obchodów Jubileuszu 55-lecia Politechniki Lubelskiej odbyła się uroczysta promocja doktorska osób, które w roku akademickim 2007/2008 obroniły rozprawy habilitacyjne i doktorskie.

Od lewej: dr hab. inż. Beata Kowalska oraz dr hab. inż. Regina Jeziórska

Dr inż. Beata Kowalska uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie budowa i eksploatacja maszyn oraz specjalności przetwórstwo i stosowanie tworzyw wielkocząsteczkowych. Temat rozprawy brzmiał: *Przetwórcze aspekty termodynamicznych właściwości polimerów termoplastycznych*. Recenzentami pracy byli: prof. dr hab. Andrzej Ziabicki z Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie, prof. dr hab. inż. Andrzej Tylikowski z Wydziału Mechanicznego Politechniki Warszawskiej, prof. dr hab. inż. Zbigniew Rostaniec

z Instytutu Inżynierii Materiałowej Politechniki Szczecińskiej oraz prof. dr hab. inż. Józef Kuczmaszewski z Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej.

W pracy została przedstawiona analiza teoretyczna możliwości wykorzystania zależności pomiędzy ciśnieniem, objętością właściwą a temperaturą (p-v-T) w zmiennych i złożonych warunkach wtryskiwania, przy szczególnym wyróżnieniu fazy docisku, a także ochładzania wyprasek. Zwrócono szczególną uwagę na te fazy, gdyż zachodzą w nich największe zmiany stanu termodynamicznego polimeru, co związane jest bezpośrednio ze skurczem przetwórczym oraz odkształceniem wyprasek.

Pani Beata Kowalska w roku 1984 r. ukończyła studia na Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej, uzyskując tytuł magistra inżyniera. W 1985 r. rozpoczęła pracę w Katedrze Ogrzewnictwa i Wentylacji na stanowisku asystenta. W roku 1992 odbyła staż naukowy w Katedrze Procesów Polimerowych na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej. W 1995 r. uzyskała stopień doktora nauk technicznych na podstawie, obronionej przed Radą Wydziału Mechanicznego Akademii Techniczno-Rolniczej w Bydgoszczy, rozprawy doktorskiej pt. *Badania wybranych właściwości cieplnych polietylenu małej gęstości*. Od 1995 r. jest zatrudniona na stanowisku adiunkta, początkowo na Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej, następnie na Wydziale Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej, gdzie obecnie zajmuje stanowisko profesora PL, nadal pracując naukowo w Katedrze Procesów Polimerowych. W roku 2007 uzyskała stopień doktora habilitowanego na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej.

Jest autorką monografii i rozdziału w książce, jest też autorką lub współautorką 63 publikacji, z czego 9 w czasopismach z listy filadelfijskiej. Znaczna część Jej dorobku naukowego (19 pozycji) została opublikowana w języku angielskim. Jest współtwórczynią 10 zgłoszeń patentowych

oraz współautorką 6 opracowań naukowo-badawczych zastosowanych w praktyce. Uczestniczyła lub uczestniczy w realizacji 8 projektów badawczych finansowanych przez KBN (MNiSzW). Nowa konstrukcja głowicy wytaczarskiej opracowana z udziałem dr inż. Beaty Kowalskiej uzyskała w 2006 r. Złoty Medal na 55th World Exhibition of Innovation, Research and New Technology, Brussels Eureka.

*

Przed Radą Wydziału Inżynierii Środowiska w bieżącym roku akademickim, stopień doktora nauk technicznych uzyskali: **mgr inż. Aneta Duda** oraz **mgr inż. Grzegorz Łągód**.

Doktoranci podczas uroczystej promocji. Od lewej: G. Łągód, A. Duda

Praca doktorska pani Anety Dudy nosi tytuł: *Ocena zmienności okresowej stężeń wybranych zanieczyszczeń powietrza na obszarze miasta Lublin na przestrzeni lat 2002–2005*. Promotorem była dr hab. Krystyna Pomorska, prof. PL, zaś recenzentami prof. dr hab. Jan Koniecznyński oraz dr hab. inż. Janusz Ozonek, prof. PL. Celem pracy była ocena poziomu głównych zanieczyszczeń powietrza atmosferycznego miasta Lublin na przestrzeni lat 2002-2005, analiza występowania stężeń wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych (WWA), polichlorowanych dibenzo(p)dioksyn (PCDD) i dibenzofuranów (PCDF) w powietrzu atmosferycznym Lublina, a także ocena zmienności sezonowej stężeń zanieczyszczeń powietrza w naszym mieście.

Praca swoim zakresem objęła oprócz badań literaturowych, również zgromadzenie i analizę wyników pomiarów monitoringu głównych zanieczyszczeń powietrza na obszarze miasta Lublina za lata 2002-2005. Najważniejsze z nich to: pomiary natężenia i struktury ruchu komunikacyjnego uwzględniające kataster emisji zanieczyszczeń powietrza; wykonanie pomiarów i analiz pyłu zawieszonego PM10 na zawartość WWA i dioksyn; analiza porównawcza stężeń zanieczyszczeń (NO_2 , SO_2 , pył PM10) i zanieczyszczeń organicznych w poszczególnych sezonach badanych lat.

Opracowaną podczas pisania pracy metodykę badań można traktować jako przykład dla podobnych badań dla aglomeracji miejskich, w szczególności dla badań zawartości WWA i dioksyn.

*

Praca doktorska Grzegorza Łągóda zatytułowana jest *Modelowanie procesów biodegradacji ścieków w kolektorach kanalizacji grawitacyjnej*. Dotyczy ona procesów fizycznych i biochemicznych przebiegających w kanalizacji grawitacyjnej i wpływu, jaki mogą wywierać na oczyszczalnię ścieków. Promotorem był prof. dr hab. Henryk Sobczuk, zaś recenzentami prof. dr hab. Ewa Klimiuk oraz prof. dr hab. Kazimierz Szymański.

Celem naukowym pracy był opis jakościowy i ilościowy procesów tlenowych powodujących biodegradację ścieków podczas ich przepływu w kolektorach kanalizacji grawitacyjnej. Realizacja tak sformułowanego celu pozwoliła na budowę deterministycznego modelu numerycznego opisującego wzrost biomasy heterotroficznej zarówno w postaci zawieszanej, jak i w postaci błony biologicznej, powodującej zmiany jakości ścieków dopływających systemem kanalizacyjnym do oczyszczalni.

Najważniejszym wkładem własnym autora jest przede wszystkim opracowanie modelu koncepcyjnego transportu i biodegradacji ścieków w kolektorach grawitacyjnych oraz budowa na tej podstawie modelu numerycznego opisującego zmiany stężeń i wskaźników zanieczyszczeń w strumieniu ścieków. Zaproponowany model autorski powstał przy założeniu, iż grawitacyjny kolektor ścieków komunalnych powinien być traktowany jako hybrydowy reaktor biologiczny z ciągłym napływem, przyrostem i wymywaniem biomasy, bez jej recyrkulacji, w którym zachodzą głównie procesy tlenowe. Proces biodegradacji ścieków opisano za pomocą modelu matematycznego wzrostu i rozwoju populacji mikroorganizmów (w postaci zawieszanej oraz błony biologicznej), który stanowi człon źródłowy w równaniu adwekcji-dystrybucji. Parametry hydrodynamiczne kolektora kanalizacyjnego wykorzystywane w symulacjach są obliczane za pomocą układu równań Saint-Venanta.

Opracowane narzędzie symulacyjne – wielomodułowy program komputerowy wraz z zintegrowanym z nim zestawem skryptów sterujących – pozwala prognozować efekty procesów zachodzących w kanalizacji grawitacyjnej w warunkach tlenowych, przy znajomości parametrów ścieków, kształtu i długości kanału oraz właściwości przepływu. Po kalibracji modelu numerycznego dla warunków w zadanym kolektorze kanalizacji grawitacyjnej można badać wpływ wybranych parametrów na końcowy efekt procesów biodegradacji ścieków. Analizowane mogą być także poszczególne etapy procesu w czasie przepływu ścieków na długości kolektora.

Grzegorz Łągód

WYRÓŻNIENIA

Dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska **prof. dr hab. Lucjan Pawłowski** został powołany:

- w skład Komitetu Monitorującego Program Operacyjny Rozwoju Polski Wschodniej (PO RPW);
- na Przewodniczącą Rady Naukowej Instytutu Inżynierii Środowiska PAN przez Prezesa PAN prof. dr hab. M. Kleibera;

- do Rady Naukowej Instytutu Ekologii Terenów Uprzemysłowionych przez Ministra Środowiska prof. dr hab. M. Nowickiego.

Grzegorz Łagód

NOWE KIERUNKI WSPÓŁPRACY MIĘDZYNARODOWEJ

Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej rozwija współpracę z wieloma ośrodkami na świecie. W ostatnim czasie odbyły się ważne spotkania i rozmowy z przedstawicielami francuskich oraz chińskich środowisk naukowych.

Francja

Podczas ubiegłorocznego workshopu organizowanego przez nasz wydział w ramach sieci "Pathways of pollutants and mitigation strategies of their impact on the ecosystems" odbyły się pierwsze rozmowy z francuskimi naukowcami, przedstawicielami University of Limoges.

Kolejne spotkania z gośćmi z Francji odbyły się w dniach 8-10.06.2008 r. w Wydziale Inżynierii Środowiska. Odwiedzili nas prof. Gerard Michot z Ecole des Mines de Nancy (Prodziekan ds. Współpracy z Zagranicą) oraz prof. Stephane Desorby z Institut National Polytechnique de Lorraine (Prorektor ds. Współpracy z Zagranicą).

Politechnika Lubelska ma podpisaną umowę o współpracy z Politechniką w Nancy na wymianę studentów w programie Erasmus, zaś obecne spotkanie służyło zacieśnieniu współpracy naukowej – planowane jest wystąpienie o finansowanie wspólnego projektu przez Unię Europejską. Koledzy z Nancy zaproponowali utworzenie sieci naukowej skupiającej 12 uczelni, zajmującej się niezwykle ważnymi badaniami łączącymi problemy energetyki i środowiska. Wydział Inżynierii Środowiska pragnie włączyć się w prace sieci w dwóch istotnych obszarach – wytwarzaniu energii z odpadów oraz badaniami nad przepływem ciepła przez przegrody budowlane, czego efektem są energooszczędne technologie.

Delegacja francuska podczas rozmów z władzami Wydziału Inżynierii Środowiska

Chiny

Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej gościł delegację chińskich naukowców. Byli to: prof. dr Zhou

Guomo, Rektor Zhejiang Forest University, Linan City, Chiny oraz prof. dr Zhang Miaoxian, Kierownik Katedry Environmental Engineering Science, Zhejiang Forest University, Linan City. Towarzyszył im także „stary przyjaciel Politechniki” prof. dr Zhihong Cao z Chińskiej Akademii Nauk z Najning (Institute of Soil Science, Chinese Academy of Sciences, Nanjing), z którą to instytucją Politechnika Lubelska miała umowę o współpracy w latach 1995-1999. W wyniku tej współpracy, pod kierunkiem prof. L. Pawłowskiego, powstał i obroniony został doktorat pana Zhu Xiaoping pod tytułem *Behavior of Aluminium in the Environmental due to Acidification*.

Delegacja chińska oraz władze Politechniki Lubelskiej podczas podpisywania umowy

Celem wizyty chińskiej delegacji było przede wszystkim podpisanie kolejnej umowy dotyczącej współpracy dydaktycznej i badawczej. Deklaracja objęła cztery główne obszary współpracy: wymianę naukowców w celu prowadzenia badań; wymianę nauczycieli do prowadzenia wykładów i krótkoterminowych kursów; zapraszanie badaczy do brania udziału w konferencjach i sympozjach; wymianę informacji, materiałów i publikacji będących przedmiotem obojętnego zainteresowania.

Prof. Zhihong Cao wygłaszający wykład w auli Wydziału Inżynierii Środowiska

Poza kwestiami organizacyjnymi związanymi z umową na naszym Wydziale odbyły się także spotkania o charakterze

naukowym. Prof. Zhihong Cao wygłosił wykład dotyczący rolniczego wykorzystania ścieków. Prowadzono także w mniejszych grupach tematycznych rozmowy związane z działalnością naukową przybyłych gości, którzy oprócz pełnienia ważnych funkcji na chińskich uczelniach są także uznanymi na świecie specjalistami oraz redaktorami wysoko punktowanych czasopism międzynarodowych.

Oprócz oficjalnych spotkań i wykładów goście z dalekiego wschodu zwiedzili najciekawsze miejsca naszego województwa. Były to między innymi Stare Miasto i Zamek Lubelski, a także interesujący delegację również z naukowego punktu widzenia – z racji ukształtowania terenu i budowy geologicznej – Kazimierz Dolny nad Wisłą oraz Nałęczów.

Mamy nadzieję, iż zapoczątkowana tak udaną pierwszą wizytą współpraca będzie długa i owocna, przynosząc obu stronom liczne korzyści.

Marzenna R. Dudzińska, Grzegorz Łagód

WYDARZENIA

Studenci: Tomasz Cholewa, Agnieszka Jedut i Kamil Spalitäbą otrzymali stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce na rok 2007/2008.

*

Pani Agnieszka Jedut otrzymała stypendium za najlepsze wyniki w nauce osiągnięte po III roku studiów na Wydziale Inżynierii Środowiska ufundowane przez Towarzystwo Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej Wręczenie stypendium nastąpiło podczas uroczystości jubileuszowych Politechniki 13.05.2008 r.

Agnieszka Jedut podczas otrzymania stypendium

*

W czasie obchodów jubileuszowych Uczelni wręczone zostały dyplomy i nagrody w ramach konkursu zatytułowanego „Co Ty zrobiłeś dla Swojej Uczelni?”, mającego na celu poprawę wizerunku Politechniki Lubelskiej. W konkursie organizowanym pod patronatem Prorektora ds. Studenckich, pierwsze miejsce zajął Wiceprezes Koła Naukowego Informatyki w Inżynierii Środowiska Tomasz Cholewa

za projekt pod tytułem „Konsolidacji środowiska studentckiego z LOIBB oraz firmami branżowymi”. Drugą nagrodę otrzymał mgr inż. Paweł Skiba, absolwent kierunku inżynieria środowiska, za pracę pod tytułem „Koncepcja selektywnej zbiórki odpadów komunalnych dla Politechniki Lubelskiej”. Praca dyplomowa napisana została pod kierunkiem dr inż. Martyny Wiśniewskiej, zaś jej celem było stworzenie warunków do rozdzielnego gromadzenia surowców wtórnych i składników niebezpiecznych zawartych w odpadach komunalnych, dostosowanie istniejącego stanu do lokalnych wymagań prawnych oraz poprawa efektywności ekonomicznej wstępnej fazy gospodarki odpadami opartej na ich segregacji u źródła.

Laureaci konkursu podczas wręczenia dyplomów i nagród

*

Zajęcie I miejsca przez Tomasza Cholewę, II miejsca przez Martę Korniluk oraz III miejsca przez Agnieszkę Jedut, a także wyróżnienie Kamila Spalitäbą w uczelnianym etapie konkursu na najlepszego studenta PRIMUS INTER PARES 2008, organizowanego pod honorowym patronatem Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Pan Tomasz Cholewa, który zajął I miejsce w województwie lubelskim, wziął udział w etapie ogólnopolskim w Warszawie.

Laureaci etapu uczelnianego i wojewódzkiego konkursu na najlepszego studenta PRIMUS INTER PARES 2008 podczas uroczystej gali wręczenia dyplomów i nagród

Grzegorz Łagód

Wydział Zarządzania

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2008-2012

Dziekan
Prof. dr hab. Ewa Bojar

Prodziekan ds. Nauki
Dr Anna Rakowska

Prodziekan ds. Ogólnych
Dr inż. Zygmunt Żminda

Prodziekan ds. Studenckich
Dr Anna Arent

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

8.01.2008 r. w Instytucie Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN w Warszawie **mgr Mariusz Dzieńkowski** obronił pracę doktorską pod tytułem „Komputerowe słuchowo-wizualne diagnozowanie i terapia niepełności mowy”. 22.01.2008 r. Rada Naukowa tego Instytutu podjęła decyzję o nadaniu stopnia doktora nauk technicznych w specjalności biocybernetyka i inżynieria biomedyczna. Promotorem w przewodzie doktorskim była prof. dr hab. Wiesława Kuniszyk-Józkowiak z Instytutu Informatyki Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie, natomiast recenzentami: prof. dr hab. med. Zygmunt Pawłowski i doc. dr hab. inż. Ewa Zalewska.

Agnieszka Leszczyńska

WYDARZENIA

Od początku 2006 roku w Katedrze Zarządzania realizowany jest grant własny finansowany przez KBN zatytułowany „Opracowanie metodologii identyfikacji i zarządzania tożsamością we współczesnym przedsiębiorstwie”. Kierownikiem projektu jest prof. zw. dr hab. inż. Włodzimierz Sitko, a głównym wykonawcą dr inż. Anna Zarębska.

Przedmiotem projektu są spółki giełdowe i to, jak w nich kształtuje się zarządzanie tożsamością. W sumie w ciągu dwóch lat przebadano pięćdziesiąt organizacji.

W ramach grantu powstało szereg publikacji, zarówno w czasopiśmie, jak i materiałach konferencyjnych. Dodatkowo ukazały się dwa opracowania książkowe. Pierwsze to opracowanie zbiorowe, którego redaktorami są kierownik i główny wykonawca projektu. Opracowanie nosi tytuł *Tożsamość organizacyjna w ujęciu wielowątkowym* (Wydawnictwo LCM, Lublin 2007). Druga pozycja książkowa to samodzielna monografia dr inż. Anny Zarębskiej zatytułowana *Tożsamość organizacyjna przedsiębiorstwa. Jak stworzyć konkurencyjną firmę?* (Wydawnictwo Difin, Warszawa 2008).

Celem nadrzędnym prac badawczych w ramach grantu ma być rozprawa habilitacyjna dr inż. Anny Zarębskiej, która ukaże się jeszcze w bieżącym roku kalendarzowym.

Anna Arent

*

W ramach rozwoju infrastruktury badawczej Katedry Ergonomii zgłoszony został projekt inwestycyjny z planowanym dofinansowaniem 112 000 euro z Funduszy Strukturalnych Programu Operacyjnego „Innowacyjna Gospodarka 2007-2013” Priorytet 2. Projekt zakłada wyposażenie Laboratorium Inżynierii Bezpieczeństwa w aparaturę badawczą, sprzęt analityczny oraz urządzenia wspomagające, które umożliwią prowadzenie badań oraz realizację zamówień w zakresie ergonomicznego projektowania i oceny w przedsiębiorstwach zintegrowanych systemów jakości, bezpieczeństwa i środowiska pracy. Niezależnie Laboratorium pełniłoby rolę ośrodka konsultacyjnego i szkoleniowego dla przygotowania kadr – inżynierów bezpieczeństwa.

Agnieszka Leszczyńska

*

Pracownicy Katedry Marketingu uczestniczą w pracach międzynarodowego projektu o akronimie RAPIDO. Oto podstawowe dane dotyczące projektu:

- oryginalny tytuł projektu: Rural Areas, People & Innovative Development (RAPIDO);
- planowany czas realizacji: 24 miesiące, od marca 2007 do lutego 2009 r.;
- budżet projektu: 350 200 euro przypada na 11 uczestników; budżet Politechniki: 22 200 euro;
- kraje współuczestniczące w projekcie: Niemcy (koordynacja), Włochy, Polska, Portugalia, Austria, Wielka Brytania, Belgia, Hiszpania, Rumunia, Bułgaria;
- data rejestracji projektu w BWZiBN PL: 6 września 2006 r.

Celem projektu jest opracowanie bazy diagnostycznej dla polityki wsparcia transferu innowacji na terenach wiejskich w krajach Unii Europejskiej.

Projekt został podzielony na etapy, tak zwane „pakiety robocze”, czyli Work Packages (WP). Politechnika Lubelska jest jednym z liderów pakietu roboczego nr 5 (WP5). W ramach projektu pracownicy Katedry Marketingu wykonali dotychczas następujące prace:

- identyfikacja przykładów dobrych praktyk w zakresie wdrażania innowacji na terenach wiejskich;
- opracowanie studiów przypadków;
- sporządzenie bazy adresowej do badań kwestionariuszowych;
- uczestnictwo w przygotowaniu wersji anglojęzycznej;
- opracowanie wszystkich przypadków i umieszczenie ich na jednej matrycy w języku polskim i angielskim.

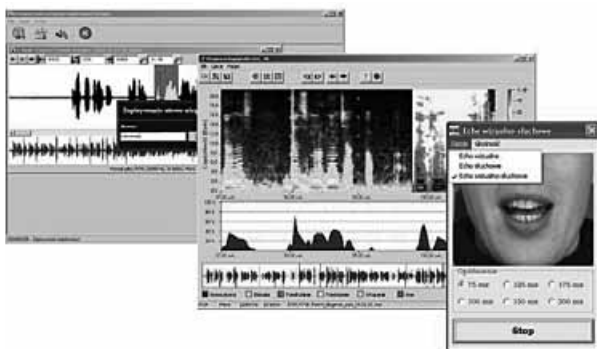
Dalszy zakres prac będzie obejmował analizę i charakterystykę poszczególnych podmiotów i procesów odpowiedzialnych za zmiany innowacyjne oraz oddziaływania pomiędzy podmiotami (sektorami) prywatnymi i państwowymi; charakterystykę zewnętrznych uwarunkowań sukcesu oraz porażki lub możliwych reorientacji projektów innowacyjnych na obszarach wiejskich.

Magdalena Maciaszczyk

*

W Zakładzie Biocybernetyki Instytutu Informatyki UMCS w Lublinie prowadzone są m.in. badania dotyczące komputerowych metod diagnozowania i terapii nie płynności mowy. W pracach tego zespołu, którego kierownikiem jest dr hab. Wiesława Kuniszyk-Józkowiak, od 5 lat bierze udział zatrudniony w Zakładzie Systemów Informatycznych Katedry Zarządzania Politechniki Lubelskiej dr Mariusz Dzieńkowski. Efektem tej współpracy są badania, wyjazdy konferencyjne i publikacje naukowe.

8.01.2008 r. w Instytucie Biocybernetyki i Inżynierii Biomedycznej PAN w Warszawie mgr Mariusz Dzieńkowski obronił pracę doktorską pod tytułem „Komputerowe słuchowo-wizualne diagnozowanie i terapia nie płynności mowy”. Celem badań przedstawionych w rozprawie doktorskiej było opracowanie nowych skutecznych metod diagnozy i terapii nie płynności mowy oraz komputerowych narzędzi do ich realizacji. Ogólnie sformułowane zamierzenie badawcze zostało zrealizowane w formie czterech programów komputerowych, które starannie zweryfikowano w praktyce logopedycznej.

Wychodząc z założenia, że połączenie diagnozy i terapii w ramach jednego systemu komputerowego umożliwi prowadzenie na bieżąco diagnozy i dostosowanie ćwiczeń terapeutycznych do ujawnianych w trakcie terapii zaburzeń, autor opracował program komputerowy „Diagnoza i terapia logopedyczna” (DTL). Zaletą opracowania jest możliwość rejestracji nie płynności charakterystycznych dla danego mówcy i automatyczne dostosowywanie do nich ćwiczeń korekcyjnych. Jest to bardzo ważne z tego względu, że jak wynika z wcześniejszych i przeprowadzonych przez autora

badani, bardzo często występuje w przypadku jąkania tzw. „efekt konsekwencji”, czyli pojawiania się trudności w mówieniu dla tych samych słów lub połączeń głosek charakterystycznych dla danego mówcy. Jest więc wskazane, aby ćwiczenia korekcyjne koncentrowały się na tych właśnie „trudnych” fragmentach mowy. Opracowany system DTL pozwala nie tylko na bieżącą automatyczną modyfikację terapii, ale także tworzy łatwo dostępną bazę pacjentów ze szczegółową charakterystyką nie płynności w kolejnych etapach. Zaletą systemu jest również możliwość wzbogacania zestawu ćwiczeń o nowe instrukcje i polecenia, a więc własną inwencję logopedy i włączenie elementów oddziaływania psychologicznego. System został zweryfikowany w prowadzonej przez okres od 7 do 12 miesięcy terapii 12 osób. W jej trakcie analizowano charakterystyczne dla danego pacjenta nie płynności, co skutkowało modyfikacją ćwiczeń korekcyjnych. U wszystkich osób stwierdzono zadowalającą poprawę płynności mówienia.

Czynnikiem wspomagającym ćwiczenia korekcyjne było opóźnione słuchowe sprzężenie zwrotne, które zostało zrealizowane przez autora pracy w formie oddzielnego programu komputerowego. Bardzo interesującym narzędziem terapeutycznym jest także program komputerowy pozwalający na zastosowanie opóźnionego wizualnego i słuchowego sprzężenia zwrotnego. Wizualne sprzężenie zwrotne zostało zrealizowane w formie animowanego ruchu ust na ekranie komputera sterowanego amplitudową obwiednią opóźnionych dźwięków mowy. Wykorzystując opracowany przez siebie program, autor przeprowadził eksperyment dotyczący porównania oddziaływań: wizualnego, słuchowego oraz połączonego wizualno-słuchowego sprzężenia zwrotnego na płynność mówienia. Wykazał, że wizualne sprzężenie zwrotne może być dobrym stymulatorem płynności mówienia zarówno samodzielnie, jak również w połączeniu ze sprzężeniem słuchowym. Eksperyment został dobrze udokumentowany, a wnioski poparte analizą statystyczną uzyskanych wyników.

Oddzielny program komputerowy (Dialog) opracował autor dla celów dokładnej diagnozy zaburzenia płynności. W dotychczasowych opracowaniach miernikiem stopnia tego zaburzenia była wyznaczana odsłuchowo częstość jąkania. Taki sposób oceny jest niedokładny i nieobiektywny. Wyznaczone przez różnych słuchaczy wartości często znacznie się różnią. Autor zaproponował metodę identyfikacji poszczególnych nie płynności na podstawie równoczesnego odsłuchu wypowiedzi i obserwacji widma częstotliwościowo-czasowego na ekranie komputera. Opracowany program pozwala na automatyczne wczytywanie kolejnych fragmentów wypowiedzi, edycję widma liniowego lub słuchowego, wielokrotne przesłuchiwanie danego fragmentu, rejestrację miejsca nie płynności, a także automatyczne wyznaczanie czasu jej trwania. Program umożliwia ponadto pomiar istotnych dla diagnozy zaburzenia płynności parametrów obwiedni. Zaproponowana metoda analizy wypowiedzi nie płynnych została zweryfikowana przez dwóch niezależnych ekspertów, którzy przeanalizowali 120 kilkuminutowych wypowiedzi osób jąkających się dwukrotnie: 1) tylko na podstawie odsłuchu oraz 2), wykorzystując narzędzie komputerowe opracowane przez autora. Jak wynika z porównania tych ocen ponad 20%

niepłynnych fragmentów nie jest zauważana przez ekspertów przy ocenie słuchowej. Metoda wizualno-słuchowa pozwala poza tym na dokładne rozróżnienie typów niepłynności, a także dokładne pomiary czasów ich trwania.

Przeprowadzone przez autora badania są oryginalne i wnoszą istotny wkład poznawczy i praktyczny do badań nad tym niezwykle skomplikowanym zaburzeniem mowy, jakim niewątpliwie jest jąkanie.

Jan Smółka

SYMPOZJUM

Symposium Naukowe „Regionalizm a globalizacja”

20-21.05.2008 r., z inicjatywy prof. Ewy Bojar, zorganizowane zostało XVI Symposium Naukowe pt. „Regionalizm a globalizacja: zagrożenia, szanse, wyzwania”. Wybór tematu Symposium nie był przypadkowy – globalizacja to termin ostatnio bardzo często pojawiający się w świecie biznesu, polityce i mediach. Nadrzędnym celem Symposium było zwrócenie uwagi na wpływ zjawisk globalizacyjnych i regionalizacyjnych na procesy ekonomiczne.

Patronat honorowy nad Konferencją objął Prezes Zarządu Głównego Towarzystwa Naukowego Organizacji i Kierownictwa prof. Zbigniew Dworzecki, który ufundował główną nagrodę w konkursie na najlepszy referat. Przypadła ona Cezaremu Gizie, studentowi II roku kierunku zarządzania za referat pt. „Zrównoważony rozwój województwa lubelskiego odpowiedzią na globalne problemy energetyczne”. Prezes podkreślił również znaczenie działalności Koła Naukowego Menedżerów jako ważnego elementu w aktywności naukowej i organizacyjnej TNOiK.

Kolejne nagrody zdobyły:

- I miejsce w konkursie na najlepszy referat – mgr Joanna Sojka z Politechniki Śląskiej za pracę pt.: „Transformacja form zatrudnienia – badanie wpływu współczesnych form zatrudnienia na młodych pracowników”;
- II miejsce – Marta Król z Politechniki Lubelskiej za pracę pt. „Napływ bezpośrednich inwestycji zagranicznych do krajów europejskich jako przejaw globalizacji”;
- III miejsce – Małgorzata Kozak oraz Ilona Mazurek z Politechniki Lubelskiej za pracę pt. „Klasy szansa rozwoju Lubelszczyzny”.

Wystąpienie profesora Zbigniewa Dworzeckiego na temat procesów globalizacyjnych uświetniło uroczystość otwarcia Konferencji, zaś wykład inauguracyjny pt. „Klasy – Świat, Europa, Polska Wschodnia” wygłosiła prof. Ewa Bojar, opiekun naukowy Koła Naukowego Menedżerów (współorganizator Symposium).

Wśród zaproszonych gości obecni byli także prorektorzy Politechniki Lubelskiej, władze wydziałów Uczelni, pracownicy naukowcy Wydziału Zarządzania, przedstawiciele sponsorów oraz przyjaciele Koła Naukowego Menedżerów, którzy od wielu lat uczestniczą we wspólnych obradach. Na Symposium licznie przybyli studenci Politechniki Lubelskiej, Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji oraz młodzież z Zespołu Szkół nr 1 im. Władysława Grabskiego w Lublinie.

Symposium skierowane było do studentów i młodych pracowników nauki, a miało na celu integrację środowiska

naukowego, jak również stworzenie możliwości do przedstawienia wyników badań oraz naukowych osiągnięć.

Wśród poruszanych tematów znalazły się m.in. tworzenie klastrów, bezpośrednie inwestycje zagraniczne, migracje globalne i regionalne, negocjacje na rynkach międzynarodowych, marketing regionalny, mapy myśli, tworzenie sieci gospodarstw agroturystycznych czy dostosowanie urzędów do potrzeb osób niepełnosprawnych.

Obrady uświetniły występy studentów Akademii Muzycznej im. Grażyny i Kiejstuty Bacewiczów w Łodzi, Wojciecha Węglińskiego z Koła Naukowego Akordeonistów oraz Emanueli Kubit, w repertuarze na akordeon i wiolonczelę.

Podczas Symposium miał miejsce również wykład oraz zajęcia warsztatowe prowadzone przez Panią Monikę Matak, która od blisko 5 lat kieruje zespołem Komunikacji Wewnętrznej.

Na zakończenie pierwszego dnia uczestnicy udali się do Zajazdu Piastowskiego w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą, gdzie organizatorzy przygotowali wspólną kolację przy ognisku. Przebiegające w miłej atmosferze spotkanie umożliwiło uczestnikom bliższe poznanie się i wymianę kontaktów, co może zaowocować organizacją wspólnych przedsięwzięć w przyszłości.

Małgorzata Kwietniewska-Sobstyl

PUBLIKACJA

Anna Rakowska
Kompetencje menedżerskie
kadry kierowniczej
we współczesnych
organizacjach,
Wydawnictwo Uniwersytetu
Marie Curie-Skłodowskiej

Zaostrzająca się konkurencja, nowe formy zdobywania przewagi na rynku oraz coraz bardziej dokuczliwy dla firm deficyt pracowników o wysokich kwalifikacjach uświadamiają, że przedsiębiorstwa, które chcą się odnaleźć na nowym rynku potrzebują kadry menedżerskiej posiadającej kompetencje niezbędne do skutecznego działania w nowych warunkach. Potrzebna jest więc dobrze przygotowana kadra kierownicza, która dzięki swoim wysiłkom intelektualnym będzie zdolna zarządzać w sytuacji gwałtownych zmian.

Takiej problematyce jest poświęcona właśnie książka dr Anny Rakowskiej *Kompetencje menedżerskie kadry kierowniczej we współczesnych organizacjach* (Wydawnictwo Uniwersytetu Marie Curie-Skłodowskiej, Lublin 2007). Książka powstała jako efekt wieloletnich naukowych zainteresowań i przemyśleń autorki, ale także licznych dyskusji z menedżerami podczas szkoleń, treningów, studiów podypłomowych i prac konsultingowych. To, czego potrzebują współcześni menedżerowie, nie jest z pewnością kolejnym kursem czy podręcznikiem opisującym, jak zostać idealnym menedżerem, ale jest świadomą strategią rozwoju menedżera, strategią, która polega na systematycznej ewaluacji własnych zasobów i możliwości w kontekście zmieniających się warunków oraz potrzeb organizacji. Teoretycznie menedżerowie mają wiele możliwości doskonalenia się i poszukiwania

nowych recept na rozwiązywanie problemów. Służą temu coraz bardziej wyrafinowane metody uczenia się, będące syntezą najnowszych osiągnięć psychologii oraz technologii informacyjnych, rodzą się też coraz nowsze teorie zarządzania. Menedżerowie w gąszczu teorii czują się jednak nieco zagubieni. Proponowana książka ma pokazać szerszą perspektywę analizy i doskonalenia kompetencji menedżerskich w kontekście wyzwań organizacji XXI wieku oraz dostarczyć praktycznych wskazówek w tym zakresie.

Z uwagi na nowe uwarunkowania, kompetencje menedżerskie stały się popularnym tematem podejmowanym przez wiele osób. Książka zawiera syntezę pojawiających się różnorodnych koncepcji kompetencji, w kontekście różnych podejść i nurtów badawczych. Stanowi kompendium wiedzy porządkujące z różnych perspektyw badawczych. Autorka pokazuje także szersze spojrzenie na kompetencje menedżerskie, tj. w kontekście ich roli w rozwoju w nowoczesnej organizacji. Książka powstała jako efekt wieloletnich naukowych zainteresowań autorki oraz spostrzeżeń i doświadczeń wyniesionych z dyskusji z menedżerami w trakcie wielu szkoleń i realizacji prac konsultingowych.

Zaprezentowano w niej model kształtowania kompetencji menedżerskich kadry kierowniczej współczesnych organizacji oraz pokazano jego weryfikację na grupie 1076 menedżerów. Model opisuje zależności między kompetencjami kadry a rozwojem kompetencji organizacji. Wyniki badań pokazują mocne i słabe strony polskich menedżerów w obszarach ich kompetencji kierowniczych oraz stosowanych procesów doskonalenia. Zamieszczono również przegląd światowych badań kompetencji kadry kierowniczej w różnych przekrojach, tj. menedżerów z grupy naczelnej kadry kierowniczej, menedżerów globalnych, menedżerów kobiet oraz polskiej kadry kierowniczej.

W obszarze doskonalenia kompetencji menedżerskich pokazano przegląd różnorodnych podejść z uwzględnieniem najnowszych światowych trendów, pragmatyki doskonalenia i wymogów współczesnych organizacji.

Książka została napisana przede wszystkim z myślą o tych odbiorcach, którzy interesują się własnym rozwojem, są już menedżerami, bądź chcą nimi wkrótce zostać. Przeznaczona jest dla studentów zarządzania, ekonomii, psychologii, socjologii oraz podyplomowych studiów związanych z tymi kierunkami, a także studiów MBA. Będzie również pomocna dla tych teoretyków i praktyków, w którym bliskie są problemy związane z rozwojem zasobów ludzkich współczesnych organizacji.

Włodzimierz Sitko

DWÓCH MARIUSZÓW

Niecodzienne ujęcie znalazło realizowanie swoich prywatnych zainteresowań przez dwóch pracowników Katedry Zarządzania. Mgr inż. Mariusz Łukasik razem z dr inż. Mariuszem Sobką stworzyli, na kanwie tych właśnie hobby-stycznych pasji oraz naukowego podłoża z dziedziny zarządzania, przedsięwzięcie o charakterze międzynarodowym. O co chodzi i jak to się zaczęło?

Historyczne, militarne i modelarskie zainteresowania Mariusza Łukasika od zawsze towarzyszyły mu także

i w dorosłym życiu. Rozpoczął wyższą edukację od Wojskowej Akademii Technicznej na Wydziale Mechanicznym na kierunku budowa i eksploatacja samolotów i śmigłowców, a skończył jako absolwent Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej o specjalności eksploatacja samochodów. Od 1994 roku pracuje na macierzystej Uczelni w Katedrze Zarządzania jako pracownik naukowo-techniczny. Ujście dla swojej pasji znajdował w wielu wymiarach jeszcze podczas samych studiów. Był jednym z założycieli IPMS Polska (International Plastik Modellers Society Poland), międzynarodowej organizacji zrzeszającej ludzi budujących miniaturowe repliki pojazdów i samolotów, która na początku lat dziewięćdziesiątych powstała w naszym mieście jako pierwsza w Polsce. Współpracował przy powstaniu jednego z pierwszych niezależnych pism hobby-stycznych z tej dziedziny w Polsce „Air Show”. Nabyte tam doświadczenia niewątpliwie zapoczątkowały podczas realizacji aktualnego przedsięwzięcia.

Drugi z Mariuszów, czyli dr inż. Mariusz Sobka jest także absolwentem Politechniki Lubelskiej – ówczesnego Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki, w którym jako pracownik naukowy jest zatrudniony w Katedrze Zarządzania od 1997 roku. Bardzo nowoczesna tematyka, w kierunku której skierował swoje naukowe zainteresowania jest związana z problematyką wirtualnych przedsiębiorstw i zarządzania nimi. Właśnie w tej dziedzinie obronił rozprawę doktorską i dalej penetruje ten obszar badawczy. Poza tym w dziale hobby swojego CV oprócz wielu innych wpisuje podobnie jak pierwszy z Mariuszów, ten sam charakter zainteresowań.

Mamy więc punkt styku, jaki znaleźli obydwoj na swojej drodze. Mniej więcej około 2004 roku w oparciu o wspólne zainteresowania zakiełkował pomysł powołania do życia profesjonalnego magazynu historyczno-modelarskiego o zasięgu co najmniej ogólnopolskim. Wstępne analizy wykazały bardzo mocną potrzebę istnienia takiej publikacji oraz potrzebę oparcia go o profesjonalne zaplecze wydawnicze, przy całkowicie nowoczesnym systemie zarządzania i produkcji. Wybór padł na znaną, choć chyba lekko niedowartościowaną lubelską Oficynę Wydawniczą Kagero o uznanej marce w kraju i bardzo cenionej także za granicą. Światowy poziom edytorski jej publikacji z dziedziny militarnej i historycznej gwarantował także bardzo wysoki poziom przedsięwzięcia dwóch zapaleńców. Przychylność wspomnianej Oficyny, a zwłaszcza jej Prezesa Damiana Majsaka, pozwoliło realnie spojrzeć na zagadnienie. Nie bez znaczenia było także i to, że on również w swoim zapisie w CV w rubryce hobby mógł wpisać dokładnie to samo, co nasi bohaterowie. Jak wiemy wymyślić to „jedno”, a zrealizować „drugie”. Komplectowanie zespołu redakcyjnego, przyciągnięcie autorów, opracowanie koncepcji i schematu produkcji to dziedzina, w której Mariusz Łukasik czuł się całkiem dobrze w oparciu o swoje wcześniejsze doświadczenia. Bezcenne okazały także naukowe podstawy, jakie wypracował w swojej pracy naukowej Mariusz Sobka, bo cały magazyn w procesie powstawania i zarządzania miał mieć w maksymalnym procencie wymiar właśnie wirtualny. Charakter przedsięwzięcia w zgodnej ich opinii idealnie się do tego celu nadawał. W tym wymiarze cały proces tworzenia udowodnił w sposób praktyczny teoretyczną wiedzę w tej materii. W ciągu kilku tygodni

powstał zespół ludzi z całego świata, tworzących redakcję pisma artykułów będących autorami artykułów, choć tak naprawdę nigdy się nie widzieli, a ich znajomość była jedynie „internetowa”. Tą samą drogą elektroniczną, tak w jedną, jak i drugą stronę, wędrują materiały i dokumenty. Mariusz Sobka stworzył nowoczesny i profesjonalny layout nowego tytułu prasowego, a Oficyna Wydawnicza Kagero dokonała jego rejestracji i aktywacji.

Pierwszy numer ukazał się na początku 2005 roku i do tej pory dotarło do czytelników już 17 kolejnych dwumiesięczników. Pismo wyrobiło sobie bardzo wysoką markę na polskim rynku i znalazło uznanie także za granicą. Aktualnie przy jego redakcji współpracuje około 70 autorów z całego świata i ze wszystkich kontynentów. Planowana jest edycja anglojęzyczna i sprzedaż magazynu na całym świecie. Właśnie budowana jest sieć dystrybucji do realizacji takiego

zamierzenia. Cały czas rozwijane są zasady nowoczesnego kierowania takim przedsięwzięciem w oparciu o całkowicie wirtualny jego charakter. Tylko starym przyzwyczajeniom czytelników zawdzięcza magazyn swoją jedynie papierową formę, choć i w tej dziedzinie zamierzenia jej twórców idą bardzo daleko. Założona wirtualność pozwala skupić się im tylko na procesie tworzenia i powstawania całego magazynu, uciekając od mniej naukowych dla nich aktywności, takich jak drukowanie, dystrybucja, marketing. Pozostając niezależnymi w tej mierze także w dziedzinie zatrudnienia, traktują zdobywane doświadczenia jako naukowe wyniki badań przeprowadzanych także na samych sobie. Czas poświęcony tej pasji to także jedynie ich czas wolny, ale przecież to z racji badanych zagadnień – czas wirtualny...

Ewa Kryk-Łukasik

Wydział Podstaw Techniki

WŁADZE WYDZIAŁU W KADENCJI 2008-2012

Dziekan
Prof. dr hab. inż.
Mykhaylo Pashechko

Prodziekan ds. Nauki
Prof. dr hab.
Grzegorz Gładyszewski

Prodziekan
ds. Organizacyjnych
Dr inż.
Franciszek Dziubiński

Prodziekan ds. Kształcenia
Dr Mirosław Malec

KREDYT ZAUFANIA, KTÓRY TRZEBA SPŁACIĆ JAK NAJSZYBCIEJ I JAK NAJLEPIEJ

Rozmowa z prof. dr hab. Grzegorzem Gładyszewskim, Prodziekanem-Elektem ds. Nauki Wydziału Podstaw Techniki

– Panie Profesorze, na wstępie pragnę pogratulować wyboru na stanowisko Prodziekana i życzyć widocznych efektów Pańskiej pracy.

Powierzenie mi przez społeczność naszego wydziału stanowiska Prodziekana ds. Nauki to udzielony w głosowaniu kredyt zaufania. Traktuję to bardzo poważnie, długów mieć nie lubię, więc będę się starał ten kredyt spłacić jak najszybciej i jak najlepiej.

– Będąc od wielu lat pracownikiem Politechniki Lubelskiej, widział Pan różne style pracy Prodziekanów ds. Nauki. Jaka jest Pana koncepcja sprawowania tego urzędu?

Funkcja prodziekana to nie jest funkcja „do rządzenia”. Przyjęcie jej rozumiem jako zobowiązanie do pomagania pracownikom naszego wydziału, a także Dziekanowi wydziału. Prodziekan musi skupić się na stwarzaniu możliwości działania wszystkim tym, którzy chcą – w tym przypadku w sferze nauki – działać. Z drugiej strony rola prodziekana nie może ograniczać się do sporządzenia raz na rok tabelki z liczbą tzw. „punktów KBN” uzyskanych przez poszczególne jednostki wydziału. Bardzo ważne będą starania o pozyskiwanie środków unijnych. Konieczna jest przy tym

konsolidacja działań wewnątrz wydziału. Mają temu służyć seminaria wydziałowe. Przykro to przyznać, ale pracownicy poszczególnych katedr właściwie nie wiedzą, jakie badania naukowe prowadzone są w innych katedrach. Myślę, że pomoże także rozwiązać ten problem dobrze działająca strona internetowa oraz informacje rozsyłane pocztą elektroniczną.

– Czy same pieniądze i seminaria wydziałowe wystarczą, aby podnieść prestiż nowego wydziału?

Zdecydowanie nie. Poziom naukowy wydziału musi zostać potwierdzony poprzez liczne publikacje w czasopismach „listy filadelfijskiej”. Część pracowników naszego wydziału nie ma najmniejszych problemów z publikowaniem w renomowanych czasopismach, ale niektórzy wykonują bardzo ciekawe badania naukowe i mimo to nie potrafią pokonać bariery, jaką stanowią recenzenci dobrego, anglojęzycznego czasopisma. Trzeba im w tym pomóc. Niekiedy wystarczy tylko „szlif językowy”, w innych przypadkach pomoc redakcyjna, czy nawet merytoryczna. Mamy przecież wielu doświadczonych, uznanych pracowników naukowych, którzy takiej pomocy swoim młodszym koleżankom i kolegom z chęcią udzielą.

– Dużo Pan Dziekan mówi o publikowaniu wyników prac badawczych. Czy nie sądzi Pan Profesor, że pracownicy powinni otrzymać wsparcie informacyjne o zasadach, które obowiązują autorów i współautorów przy pisaniu wystąpienia konferencyjnych, artykułów i monografii?

Tak to ważny problem. Wiąże się z tym zagadnienie przestrzegania zasad etyki w nauce. Po ostatnich zawirowaniach wywołanych opublikowaniem z afiliacją Politechniki kilku fragmentów prac magisterskich wykonanych na UMCS oraz brakiem reakcji władz Uczelni na takie nieetyczne działania, młodzi naukowcy sprawiają wrażenie mocno zdezorientowanych. Dlatego w październiku zamierzam zorganizować seminarium poświęcone sprawom etyki w nauce. Młodzi pracownicy muszą wiedzieć, co wolno, a czego nie wolno robić. Bardzo ważne jest też, by zrozumieli, że czasem nawet, jeśli coś „wolno” to nie oznacza wcale, że wypada tak robić, że czasem jest to po prostu nieetyczne. Mam nadzieję, że seminarium będzie ciekawe i pożyteczne. Jednym z zaproszonych jest Pan dr Marek Wroński, rzecznik rzetelności naukowej Uniwersytetu Medycznego w Warszawie.

– Przejdźmy może do zagadnień fundamentalnych. Obecna koalicja rządowa zapowiada reformę szkolnictwa wyższego, jakie jest Pana stanowisko w tej kwestii?

Jest bardzo prawdopodobne, że w nadchodzącej kadencji władz Uczelni wprowadzona zostanie poważna reforma nauki polskiej. Tak w każdym razie deklaruje Pani Minister Barbara Kudrycka. Powinniśmy być do tego dobrze przygotowani. Od lat jestem zwolennikiem realizacji zapisów Europejskiej Karty Naukowca oraz przestrzegania kodeksu zatrudniania pracowników naukowych. Rok temu podczas spotkania naukowców z Panem Prezydentem Lechem

Kaczyńskim, spotkania poświęconego przyszłości uczelni wyższych, gorąco do tego namawiałem wszystkich zebranych. Uważam także, że konieczne jest wprowadzenie funkcji mediatora akademickiego, pomagającego w rozwiązywaniu konfliktów na Uczelni. Teoretycznie powinien to robić Rektor Uczelni, ale nie zawsze jest to proste ze względu na osobiste powiązania, a staje się niemożliwe, gdy Rektor np. jawnie opowiada się po jednej ze stron konfliktu i to ze względu na fakty. Mediator akademicki spoza uczelni mógłby pomóc w takich przypadkach jako osoba neutralna, kierująca dyskusją – dyskusją, do której taki konflikt powinien być zawsze sprowadzany.

– Ku zaskoczeniu pracowników naszego wydziału okazało się, że nowo powstały wydział jest jednostką z dużym deficytem. Jak Pan może to skomentować?

Największym zagrożeniem dla naszego wydziału jest kulejąca decentralizacja, która niestety wciąż panuje na naszej Uczelni. Od 2000 roku, czyli od momentu, gdy Senat Politechniki podjął uchwałę w sprawie decentralizacji, nie była ona w pełni realizowana. Świadomie nie dokonywano rozliczeń międzywydziałowych pomimo tego, że uchwała to nakazywała. Pod koniec zeszłego roku uchwałę zmieniono. Wprowadzono algorytm podziału finansów na wydziały – nb. algorytm bardzo prosty i dobry. Nawet bardzo dobry, ale dla podziału funduszy między uczelnie, a nie między wydziały jednej uczelni. Nie uwzględnia on już zupełnie rozliczeń międzywydziałowych. Tym samym nasz wydział, który 90% zajęć z matematyki i fizyki prowadzi na innych wydziałach jest konsekwentnie wykorzystywany finansowo. Sam prowadzę 100% swoich zajęć na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki. Ale moja pensja nie pochodzi z funduszy WEiI, kierowanego przez prof. Waldemara Wójcika, tylko z WPT, kierowanego przez prof. Mykhaylo Pashechko, czyli z wydziału, na którym nie prowadzę żadnych zajęć. Z ogromnym smutkiem obserwuję, jak dziekani naszej Uczelni powoli przeistaczają się w skrupulatnych księgowych, dbających wspaniale o interesy finansowe swojego (i tylko swojego) wydziału. Mam jednak poważne wątpliwości, czy nie cierpi na tym dobro całej Uczelni. Ale trudno. Senat podjął uchwałę, stworzył taką, a nie inną płaszczyznę działania, trzeba to przyjąć do wiadomości i po prostu równie konsekwentnie i zdecydowanie walczyć o uczciwe rozliczenia międzywydziałowe. To zadanie spadnie na Dziekana oraz wszystkich Prodziekanów naszego wydziału. Mam nadzieję, że uda nam się przekonać Senat nowej kadencji oraz nowego Rektora, że pieniądze to nie wszystko...

– Dziękuję za rozmowę i życzę wytrwałości w pracy.

Rozmawiał Jerzy Montusiewicz

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Dr inż. Dorota Wójcicka-Migasiuk uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej, który został jej nadany 27.05.2008 r. przez Radę Wydziału Inżynierii Produkcji Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Tytuł pracy to

Modelowanie zintegrowanych systemów ogrzewania na terenach wiejskich.

WYRÓŻNIENIE

Prof. dr hab. inż. Klaudiusz Lenik został powołany na kandydację 2007-2010 w skład Sekcji Materiałów Metalicznych Komitetu Nauki o Materiałach Polskiej Akademii Nauk. Uroczyste wręczenie aktów nominacyjnych odbyło się w czasie Międzynarodowej Konferencji Naukowej z serii AMME – “Achievements in Mechanical and Materials Engineering”, która odbyła się w Zamku Ryn na Mazurach w czerwcu 2008 r.

KONFERENCJE

II Konferencja Naukowa „Informatyka w Technice i Kształceniu”, 20-21.06.2008 r.

Konferencja zorganizowana została przez Katedrę Podstaw Techniki Politechniki Lubelskiej przy współpracy z Lubelskim Towarzystwem Naukowym oraz Uniwersytechem Lotnictwa Cywilnego w Kijowie. Udział w Konferencji wzięli pracownicy Politechniki Lubelskiej, a także przedstawiciele Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie oraz Politechniki Śląskiej w Gliwicach. Obradom przewodniczył prof. dr hab. inż. Klaudiusz Lenik, Kierownik Katedry Podstaw Techniki, natomiast gościem honorowym był prof. dr hab. inż. Mykhaylo Pashechko, Dziekan Wydziału Podstaw Techniki.

Otwarcie Konferencji przez prof. Klaudiusza Lenika. Przy stole prezydiatnym Dziekan WPT prof. Mykhaylo Pashechko

Obrady odbywały się w dwóch sesjach tematycznych. W sesji tematycznej INFORMATYKA W KSZTAŁCENIU przedstawiono wybrane aspekty wykorzystania Internetu w szeroko rozumianym komunikowaniu się, dydaktyczne znaczenie programów typu CAD/CAM w procesie kształcenia studentów, a także sposób i dobór technik multimedialnych w dydaktyce szkoły wyższej. Omówiono ponadto znaczenie wykorzystania nowych technologii informatycznych w działalności współczesnych przedsiębiorstw, możliwości wspomagania komputerowego w zarządzaniu oraz zastosowanie nowych technik nauczania w dydaktyce.

Zakres tematyczny sesji INFORMATYKA W TECHNICIE obejmował wybrane aspekty zastosowań technik komputerowych w pracach eksperymentalnych na przykładzie konkretnych rozwiązań praktycznych. Zaprezentowano możliwości użytkowania specjalistycznego oprogramowania

komputerowego m.in. do wykonywania analiz środowiskowych, do komputerowej analizy struktury materiałów, a także do analizy stanu powierzchni w badaniach tarcia i zużycia.

Dr Tomasz Prauzner wygłasza referat o zastosowaniu interaktywnych tablic multimedialnych

Dr inż. Paweł Kordos przedstawia zagadnienia zużycia tulei cylindrowej silnika spalinowego

Zgłoszone referaty zostały opracowane i wydane przez Lubelskie Towarzystwo Naukowe w formie monografii, w dwóch oddzielnych tomach pt. „Informatyka w Technice” oraz „Informatyka w Kształceniu”. W sumie opublikowano 33 referaty o łącznej objętości 320 stron. Część książek przeznaczono do bezpłatnego przekazania najważniejszym krajowym instytucjom naukowym oraz bibliotekom.

Gabriel Borowski

XXXV Konferencja International Colloquium on Automata, Languages and Programming, Algosensors 2008, Reykjavik, Islandia, 6-13.07.2008 r.

Jest to główna, coroczna konferencja organizowana przez European Association for Theoretical Computer Science. Wraz z nią tradycyjnie odbywa się szereg towarzyszących warsztatów, kursów itp. Jedno z takich wydarzeń, to czwarte warsztaty dotyczące algorytmicznych aspektów bezprzewodowych sieci sensorów (*4th International Workshop on Algorithmic Aspects of Wireless Sensor Networks*) – Algosensors 2008. W trakcie warsztatów referat pt. *Random Fault Attack against Shrinking Generator* wygłosił dr Paweł Właz, pracownik Katedry Matematyki Stosowanej. Referat dotyczył pewnego rodzaju ataku na urządzenie kryptograficzne, przeznaczone między innymi do szyfrowania w bezprzewodowych, mobilnych sieciach. Praca została napisana wspólnie z kolegami z Politechniki Wrocławskiej: prof. Mirosławem Kutylowskim i dr Marcinem Gomulkiewiczem. Wystąpienia zostaną opublikowane w cenionej serii *Lecture Notes in Computer Science*.

W trakcie pobytu w Islandii można było wygospodarować kilka godzin, by podziwiać jej wspaniałą przyrodę. Oczywiście ten skromny czas wystarczył jedynie do powierzchownego zorientowania się w bogactwie turystycznej oferty, na którą składają się między innymi przepiękne wybrzeża, wyspy, gejzery, wodospady, wyprawy na lodowiec, czy podziwianie niespotykanej w Polsce fauny – wielorybów.

Paweł Wlaz

WYDARZENIA

W marcu 2007 r. Zakład Fizyki Doświadczalnej Instytutu Fizyki pod kierownictwem dr hab. Elżbiety Jartych, prof. PL podpisał porozumienie o współpracy naukowej z Zakładem Badań i Pomiarów Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego Państwowych Zakładów Lotniczych w Świdniku SA. W ramach współpracy prowadzone są badania dyfrakcyjne i mössbauerowskie różnych gatunków stali używanej do produkcji elementów konstrukcyjnych śmigłowców. Wyniki badań zaprezentowano na 9 International Conference *Intermolecular and Magnetic Interactions In Matter – IMIM'2007* w Gdańsku w dniach 2–5.09.2007 r. Ponadto, 6.11.2007 r. w sali Rady Wydziału zorganizowano wspólnie Seminarium pt. *Spektroskopia mössbauerowska w badaniach stali*. Spotkanie zaszczylił swą obecnością Prorektor ds. Nauki prof. Witold Stępniewski. Seminarium rozpoczęto referatem mgr Tomasza Pikuli (Instytut Fizyki PL), który omówił podstawowe zasady spektroskopii mössbauerowskiej, możliwości pomiarowe i zalety tej metody badawczej oraz przykładowe wyniki badań. Następnie dr inż. Dariusz Oleszak z Politechniki Warszawskiej zaprezentował przemiany fazowe generowane w procesie mielenia proszków stali. W swoim wystąpieniu przedstawił jeden ze światowych nurtów badań, tj. wpływ działania mechanicznego na właściwości strukturalne i magnetyczne różnych gatunków stali. Kolejny gość, dr inż. Janusz Krawczyk z AGH, omówił zastosowanie spektroskopii mössbauerowskiej w badaniu stali narzędziowych na przykładzie stali manganowo-chromowej. Przedstawione wyniki badań są efektem współpracy dr inż. J. Krawczyka i dr inż. Piotra Bały (AGH) z dr Anetą Hanc z Uniwersytetu Śląskiego. W referacie J. Krawczyk szczególnie podkreślił zalety spektroskopii mössbauerowskiej jako metody, dzięki której można m.in. określić skład fazowy stali po procesie tzw. odpuszczania, zmiany składu chemicznego faz oraz sposoby zarodkowania węglików. Na zakończenie, dr inż. Piotr Budzyński z Katedry Pojazdów Samochodowych Wydziału Mechanicznego PL przedstawił referat pt. „Wpływ implantacji jonowej na właściwości fizyczne i mechaniczne stali”. Badania prowadzone są we współpracy m.in. z Instytutem Fizyki UMCS oraz Zjednoczonym Instytutem Badań Jądrowych w Dubnej w Rosji. W swoim wystąpieniu dr Budzyński omówił wpływ implantacji jonami azotu (o energiach do 300 keV) i kryptonu (o energii 250 MeV) na takie właściwości stali, jak: współczynnik tarcia, zużycie i mikrotwardość. Po wygłoszeniu wszystkich referatów trwała długa, ożywiona dyskusja z udziałem przedstawicieli WSK PZL Świdnik SA. Wymieniono uwagi i doświadczenia zdobyte zarówno w badaniach naukowych, jak i w praktycznym zastosowaniu stali.

Uczestnicy Seminarium „Spektroskopia mössbauerowska w badaniach stali”

*

12.12.2007 r. Instytut Fizyki wraz z Katedrą Pojazdów Samochodowych gościli Dyrektora Laboratorium Fizyki Neutronowej Zjednoczonego Instytutu Badań Jądrowych w Dubnej, profesora Aleksandra Bieluszki. Profesor wygłosił referat na temat strategicznego planu badań ZIBJ w Dubnej, przedstawiając szereg możliwości badawczych, jakimi dysponuje instytut. Omówił w szczególności zalety dyfrakcji neutronów w badaniach nanomateriałów, układów biologicznych, ciekłych kryształów, itp. Celem wizyty było zachęcenie pracowników lubelskiego ośrodka naukowego do odbywania staży w ZIBJ w Dubnej. Na spotkanie przybyli goście z Instytutu Fizyki UMCS oraz Wydziału Chemii UMCS. Na efekty wizyty nie trzeba było długo czekać, już w roku 2008 dwie osoby odbędą w Dubnej staże podoktorskie.

Elżbieta Jartych

*

8-11.06.2008 r. profesorowie Keshra Sangwal i Grzegorz Gładyszewski przebywali z wizytą na Uniwersytecie w Drohobyczu (Ukraina) na zaproszenie Dyrektora Wydziału Fizyki, Matematyki i Informatyki prof. W. J. Bojczuka. Celem wizyty było wzajemne zapoznanie się z problematyką naukową obu ośrodków i ewentualne podjęcie w przyszłości współpracy naukowej. Wyniki naukowe naszego ośrodka zostały zaprezentowane podczas seminarium, które odbyło się w trakcie wizyty. Dyskusje podczas seminarium oraz rozmowy z kierownikami poszczególnych laboratoriów dają nadzieję na uruchomienie współpracy naukowej, w co najmniej dwóch tematach. Jednym z nich będzie „Wzrost cienkich warstw w obecności pola elektrycznego i badania przewodności warstw metalicznych” realizowany z grupą kierowaną przez prof. G. Gładyszewskiego, drugi zaś, to „Badania współzależności właściwości mechanicznych, struktury materiałów nieorganicznych i półprzewodnikowych” – realizowany z grupą prof. K. Sangwala.

Dariusz Chocyk

Od lewej profesorowie: G. Gładyszewski, M. Czerniec, K. Sangwal, W. Bojczuk

Życie studenckie

Samorząd Studencki PL

Działo się, ach działo wśród społeczności studenckiej w semestrze letnim roku akademickiego 2007/2008.

Aby osłodzić naszym studentom naukę, Samorząd Studencki zorganizował wielką akcję polowania na pączki. Miało to również na celu rozmnożenie poprzez pączkowanie, niekoniecznie liczby, ale na pewno jakości naszych studentów.

Jak co roku zorganizowaliśmy wspólnie z lubelskimi klubami wiele imprez obfitujących w ciekawe atrakcje. Naszym celem było zintegrowanie żaków uczelni lubelskich. W lutym 2008 r. integrowaliśmy się z kolegami z WSPiA, a w kwietniu na „Obciach Party” bawili się wspólnie studenci Wydziału Zarządzania i Wydziału Podstaw Techniki. W świetnej atmosferze upłynął nam również czas na konkurowaniu ze sobą w zawodach w kręgle podczas imprezy „Le-cimy w kulki”. W kwietniu uczestniczyliśmy także w spotkaniu z IRP promującym Lublina jako Miasto Wiedzy.

Ogromnym wyzwaniem były dla nas Juwenalia. Aby zapewnić jak największe bezpieczeństwo bawiących się, nasi samorządowcy przeszli gruntowne szkolenie z pomocy przedmedycznej, które odbyło się w Obszy. Staraliśmy się, aby i tym razem atrakcji dla studentów nie zabrakło. Pierwszego dnia Juwenaliów miało miejsce otwarcie miasteczka juwenaliowego, a także zbiorowa fotografia pracowników i studentów PL, czyli Grupówka 2008. Tradycyjnie już mieliśmy też okazję wspomóc potrzebujących podczas honorowej akcji krwiodawstwa, czyli Krwawej Impry. Wieczorem fantastyczną zabawę zapewniły nam kabarety Świerszczychrząszcz oraz Smile. Podczas kolejnych dni mieliśmy okazję uczestniczyć w licznych konkurencjach, zawodach, zabawach, podziwiać wystawy fotograficzne, a nawet przyrzuć się bliżej organizacjom, takim jak: SAF, Gamza czy koła naukowe wzięliśmy udział w warsztatach, nauce tańca i prezentacjach. Ogromną popularność zyskał, jak zawsze, przegląd kapel studenckich, po którym wystąpił zespół Totentanz. W środę dużą przyjemność studentom sprawił udział

w Korowodzie, który w tym roku stylizowany był na czasy Starożytności. W tym samym dniu bawiliśmy się na koncercie inauguracyjnym Lubelskie Dni Kultury Studenckiej, na którym wystąpiły zespoły Jamal i Mattafix. W czwartek na terenach zielonych PL gromkimi oklaskami i wiwatami za koncert reggae nagradzaliśmy zespoły Love Sen-C Music, Papryka Korps, Vavamuffin, a w piątek wspaniały koncert finałowy wykonali Hangover, Qube, Coma i gwiazda wieczoru Hey. Sobota tradycyjnie była dniem sportu, podczas którego miały miejsce rozgrywki piłki nożnej, siatkowej, tenisa i inne.

13.05.2008 r. odbyły się uroczyste obchody jubileuszowe z okazji 55-lecia Politechniki Lubelskiej i my studenci również mieliśmy przyjemność w nich uczestniczyć. Byliśmy obecni na odsłonięciu tablicy poświęconej pierwszemu Rektorowi Uczelni prof. Stanisławowi Ziemeckiemu, a także otwarciu Parku Politechniki. Wysłuchaliśmy także ciekawego wykładu na temat kryzysu człowieka w świecie me-

diów wygłoszonego przez wybitnego naukowca prof. Ryszarda Tadeusiewicza, który w tym dniu dołączył do naszej społeczności akademickiej, otrzymując tytuł Doktora Honoris Causa Politechniki Lubelskiej.

Zawsze wkładamy jak najwięcej starań w to, aby życie studentów na naszej Uczelni nie było nudne, a ich opinie mamy nadzieję, tylko to potwierdzają.

Agnieszka Tyczyńska-Świć

Nowy szef Samorządu Studenckiego PL Paweł Pikur

Urodziłem się 26.06.1984 r. w Grójcu. Obecnie (lata 2007/2008) jestem studentem III roku kierunku mechanika i budowa maszyn na Politechnice Lubelskiej, specjalność: technologia maszyn. Jednocześnie studiuje na III roku na kierunku pedagogika, specjalność animator i menedżer kultury, specjalizacja taniec na UMCS. W bieżącym roku akademickim pełnię funkcję Przewodniczącego Samorządu Studenckiego na Wydziale Mechanicznym Politechniki

Lubelskiej oraz jestem koordynatorem Studenckiego Impresariatu Artystycznego należącego do Studenckiego Koła Naukowo-Artystycznego Pedagogów UMCS, mieszczącego się na Wydziale Pedagogiki i Psychologii.

Nie lubię siedzieć i nic nie robić, jest mnie wszędzie pełno. Nie wiem, co to znaczy nuda. Ponadto lubię organizować, czy też pomagać przy organizacji wszelakich imprez.

Jeżeli chodzi o taniec, to już od dzieciństwa lubiłem tańczyć. Na poważnie przygodę z tańcem zacząłem na I roku studiów, zapisując się do Formacji Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej GAMZA, gdzie trenuję po dzień dzisiejszy.

Jestem również wolontariuszem w Domu Dziecka. Chciałbym w tym miejscu zachęcić wszystkich do niesienia

bezinteresownej pomocy, to daje niesamowitą radość potrzebującym i niezwykle satysfakcję niosącym pomoc.

We wrześniu będę bronił pracę licencjacką na UMCS ze specjalności animator i menedżer kultury.

Skład Rady Uczelnianej Samorządu Studenckiego Politechniki Lubelskiej 2008-2009

Przewodniczący RUSS – Paweł Pikur

Z-ca przewodniczącego RUSS – Arkadiusz Urzędowski

*

Członkowie Senatu

Wydział Mechaniczny – Paweł Pikur

Wydział Elektrotechniki i Informatyki – Marcin Łoziński

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej – Krzysztof Kowalik

Wydział Inżynierii Środowiska – Agnieszka Tyczyńska-Święć

Wydział Zarządzania – Dominika Szymoniuk

Wydział Podstaw Techniki – Arkadiusz Urzędowski

*

Odwoławcza Komisja Stypendialna – Agnieszka Tyczyńska-Święć

Komisja Kultury – Katarzyna Kołbut

Komisja Sportu – Szymon Chodźko

Komisja Kształcenia – Katarzyna Kołbut

Komisja Mediów i Promocji – Katarzyna Marek

Uczelniana Komisja Wyborcza – Marcin Łoziński

Komisja Regulaminowa – Marcin Łoziński.

Paweł Pikur

GLORIA na Jubileusz Politechniki

Rok kalendarzowy 2008 tradycyjnie już rozpoczął Koncert Karnawałowy organizowany pod patronatem Rektora prof. Józefa Kuczmaszewskiego. Tematem przewodnim tym razem była muzyka filmowa pełna barw, które ożywiają naszą wyobraźnię. Chór Akademicki przypomniał licznie zgromadzonej publiczności fragmenty muzyki z popularnych filmów: „Misji” (muz. E. Morricone), „Dr Żywego”

i „Titanica” (ze znaną piosenką Celine Dion). Całość koncertu zaplanowanego jak multimedialne widowisko reżyserowała Anna Żak.

7.03.2008 r. w Filharmonii Lubelskiej odbył się koncert, który wypełniła Symfonia Faustowska Fr. Liszta w wykonaniu głosów męskich chórów akademickich Politechniki Lubelskiej i Akademii Medycznej, tenora Tomasza Garbarczyka i Orkiestry Symfonicznej FL. Całość poprowadził Piotr Wątkowski.

2.04.2008 r. Chór gościł na zaproszenie Chóru Uniwersytetu Gdańskiego w Trójmieście. W dniu, w którym cała Polska wspomina odejście Wielkiego Papieża Jana Pawła II, w Bazylice Mariackiej odbył się koncert z udziałem zespołów śpiewaczych Gdańska i okolic, a jedynym chórem zaproszonym był Chór Akademicki Politechniki Lubelskiej. Koncert wypełniły recytacje „Tryptyku Rzymskiego” oraz „Requiem” M. Duruflé pod dyrekcją Marcina Tomczaka.

19.04.2008 r. Chór zwiędził swoim występem zorganizowany pod patronatem Prezydenta Miasta Lublin Festiwal „Tempus Paschale”. Wraz z kameralną orkiestrą złożoną z filharmoników lubelskich oraz solistami: Magdaleną Witczak i Michałem Wajdą-Chłopickim dał koncert poświęcony rocznicy 300-lecia urodzin Antonio Vivaldiego. Program wypełniły dwa niezwykle radosne utwory kompozytora: „Magnificat” RV 611 i „Gloria” KV 589. Całość poprowadziła Elżbieta Krzemińska.

13.05.2008 r. Politechnika Lubelska obchodziła 55-lecie działalności. Z tej okazji miało miejsce szereg imprez takich, jak: odsłonięcie tablic pamiątkowych, promocje doktorskie i uroczyste posiedzenie Senatu, podczas którego nastąpiło wręczenie Doktoratu Honoris Causa prof. dr hab. Ryszardowi Tadeusiewiczowi. Uroczystości towarzyszył koncert w wykonaniu Chóru PL, orkiestry Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej I i II st. w Lublinie oraz solistów:

Ewy Lalki – sopran i Michała Wajdy-Chłopickiego – kontratenor. Zespoły pod dyrekcją Elżbiety Krzemińskiej wykonały „Glorię” A. Vivaldiego, podkreślając tym samym jubileuszowy charakter uroczystości.

Piękny utwór, jakim niewątpliwie jest „Gloria” A. Vivaldiego, został następnie wykonany 20.05.2008 r. w sali koncertowej OSM im. K. Lipińskiego, a także 1.06.2008 r. z okazji Dnia Dziękczynienia w Kościele Braci Mniejszych Kapucynów na Poczekajce.

Sezon artystyczny zamkną koncerty dyplomowe młodych adeptów sztuki dyrygenckiej Wydziału Artystycznego UMCS.

Kolejny sezon artystyczny zapelniony już ciekawymi propozycjami pozwala nam mieć nadzieję na wiele doznań artystycznych, na które już się cieszymy!

Elżbieta Krzemińska

Charytatywnie i sportowo

Niewiele czasu minęło od koncertu świątecznego, a już w ramach XVI Wielkiej Orkiestry Świątecznej Pomocy tancerze przenieśli podopiecznych Miejskiego Ośrodka Pomocy Rodzinie w Lublinie w świat walca, tanga, quicksteпа oraz gorących i zawsze widowiskowych tańców latynoamerykańskich. Oczywiście nie skończyło się tylko na pokazie. Była także wspólna nauka kubańskiej cha-cha-cha i hiszpańskiego pasodoble. Do wspólnej zabawy włączyli się także wolontariusze „orkiestry”.

Kolejny tydzień wyższej pracy i zmiany repertuaru były widoczne podczas V Koncertu Karnawałowego Zespołów Artystycznych Politechniki Lubelskiej pod stałym patronatem Rektora prof. Józefa Kuczmaszewskiego. Zaprezentowane choreografie do muzyki z filmu „Zapach kobiety”, „Ojciec chrzestny”, „Grease” oraz „Mission Impossible” przeniosły widzów w świat wielkiego ekranu.

I znów tylko tydzień na przygotowania do stałego widowiska. XVII Charytatywny Koncert Noworoczno-Karnawałowy zgromadził, jak zawsze, pełną salę ACK UMCS „Chatka Żaka” ludzi gorących serc. Studenci reprezentujący Formację GAMZA powtarzają, że „zostawili swoje serca w szkole przy ulicy Bronowickiej” i zawsze będą wyprzedzać o jeden rok Jurka Owsiaka. Tegoroczną kwestę przekazano na organizację „Pleneru Tanecznego” w Warszawie. Było to połączenie wyjazdowej integracji młodzieży niepełnosprawnej intelektualnie podczas zajęć tanecznych prowadzonych przez trenerów tańca sportowego ze stolicy. To również wizyta

uczniów w teatrze i możliwość rozmowy z aktorami podczas przerwy w spektaklu. Przeżyciem, które okazało się niezapomniane, było spotkanie z tancerzami i twórcami programu „Taniec z Gwiazdami”, „Gwiazdy tańczą na lodzie”, „Dzień dobry TVN” oraz uczestnictwo w finałowych odcinkach wspomnianych programów. Pamiątkami z pobytu są autografy, zdjęcia oraz choreografie zatańczone podczas zakończenia roku szkolnego.

Nie zabrakło także GAMZY podczas pokazów w ramach IV Prezentacji Zespołów i Grup Artystycznych Dzieci i Młodzieży Niepełnosprawnej Województwa Lubelskiego oraz VI Przeglądu Talentów Tanecznych w ramach obchodów Międzynarodowego Dnia Tańca w Zespole Szkół Nr 4 im. Janusza Korczaka w Lublinie.

Organizatorzy imprez, wsparci słowami Wojewody Lubelskiego i Marszałka Województwa Lubelskiego, dziękowali studentom za odkrywanie w sobie odpowiedzialności za los drugiego człowieka i możliwości prezentacji dojrzałej sztuki tanecznej.

Sezon artystyczny 2007/2008 podsumowano wielkim wydarzeniem dobroczynnym. We współpracy z Samorządem Studenckim Politechniki Lubelskiej i Uniwersytetu Medycznego odbył się koncert na rzecz podopiecznych Lubelskiego Hospicjum dla Dzieci im. Małego Księcia w Lublinie. Cel, jaki przyświecał organizatorom, to wsparcie budowy nowego obiektu dla hospicjum. Konferansjer, w osobie kierownika artystycznego GAMZY informował, że to dzięki

zgromadzonej publiczności oraz studentom tańczącym w Formacji Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej może uda się wyposażyć jedno z pomieszczeń w nowym budynku hospicjum. Przytoczył także słowa wielkiego Polaka, Jana Pawła II, które są mottem działalności charytatywnej Formacji: *Człowiek jest wielki nie przez to, co posiada, lecz przez to, kim jest, nie przez to, co ma, lecz przez to, czym dzieli się z innymi.*

Nowym wydarzeniem nobilitującym GAMZĘ w ogólnopolskim środowisku tanecznym jest udział indywidualnej pary tanecznej w turniejach sportowego tańca towarzyskiego. Pod bacznym okiem młodych instruktorów Kasi i Łukasza Kurzyna, tańczących w Formacji GAMZA, Paweł Żyto i Daria Skakowska z Janowa Lubelskiego zdobywają kolejne tytuły. Po półrocznych startach awansowali do klasy D w tańcach standardowych i latynoamerykańskich. Już w pierwszym turnieju w nowej klasie zdobyli III miejsce w Grand Prix Mazowsza.

Gratulacje oraz życzenia kolejnych sukcesów należą się Darii i Pawłowi oraz Kasi i Łukaszowi.

Podziękowania za udział we wszystkich koncertach i pokazach Formacji GAMZA należą się także studentom, którzy znajdują czas na treningi, prezentacje i wolontariat. Spokojnych wakacji.

Piotr Robert Mochol

Tanec z pasją...

Tancerkom i tancerzom Grupy Tańca Współczesnego PL pasji tańca wciąż nie ubywa... Przeciwnie... wzrasta nieustannie... nabiera coraz nowszych kształtów i kolorów... To właśnie ona otwiera tancerzy na wciąż nowe poszukiwania i doświadczenia w dziedzinie tańca współczesnego, a także skłania do poszukiwań i doświadczeń w sztuce w ogóle...

Między salą prób a sceną...

Nie mogło zabraknąć pasji tańca przy realizacji premiery spektaklu „clear/n”. Gdyby nie owa pasja, nie wystarczyłoby sił na mozolną pracę na sali prób. Również padający na scenie w trakcie spektaklu deszcz wymagał determinacji tancerzy i szczerzej chęci tańczenia w tych trudnych warunkach. Prapremiera spektaklu w wersji work in progress miała miejsce podczas XI Międzynarodowych Spotkań Teatrów Tańca, a oficjalna premiera odbyła się w lutym 2008 r. w trakcie Zimowego Forum Tańca Współczesnego.

Natomiast od trzech lat tańczony z nieustającą pasją, której towarzyszy duże zainteresowanie publiczności, spektakl „piejo, dziobio, gdaczo” w kwietniu otrzymał II nagrodę na XXXV Tyskich Spotkaniach Teatralnych.

Prócz działań artystycznych nie może też zabraknąć czasu na naukę. Tancerze Grupy Tańca Współczesnego PL poza systematycznymi własnymi lekcjami tańca uczestniczyli w warsztatach tanecznych z najlepszymi tancerzami i choreografami ze świata. Podczas XI Międzynarodowych

Spotkań Teatrów Tańca byli to nauczyciele z Chorwacji, Szwajcarii, Norwegii, Turcji. Warsztat tancerzy GTW wzbogacili też artyści z USA (Liss Faine Dance), Gallery Dance Theatre oraz Quadro Dance Company (Białoruś), W&M Physical Theatre (Kanada/Polska) oraz z Rotterdam Dance Academy. Podczas kolejnych Forum Tańca Współczesnego i festiwali tancerze GTW prócz udziału w warsztatach tańca współczesnego mieli możliwość systematycznego oglądania spektakli, najciekawszych propozycji artystycznych zapraszanych z całego świata gości, między innymi Surge Dance Company (Kanada) i Melting Spot (Francja), Cie Gilles Jobin (Szwajcaria), co również w nieoceniony sposób wzbogaciło ich warsztat taneczny i rozwinęło twórczo.

Młody taniec... nowe przestrzenie...

29.04.2008 r. jak co roku obchodziliśmy Międzynarodowy Dzień Tańca. W tym roku przesłanie wygłosił choreograf i tancerz Gladys Faith Agulhas z Afryki Południowej: *Duch Tańca nie ma barwy, kształtu czy rozmiaru. Jest jednak ucieleśnieniem jedności, siły i piękna, które tkwi w nas. Każdy, kto żyje duchem tańca, młody, stary czy niepełnosprawny, kreuje i przetwarza idee na sztukę, która zmienia jego życie. Taniec to lustro odbijające to, co niemożliwe, czyniąc je możliwym. Każdy może go dotknąć, usłyszeć, poczuć i przeżyć (...)*

Świętujmy razem z okazji Międzynarodowego Dnia Tańca. Niech pasja tańca pozwoli wam uzdrowić się nawzajem, zjednoczyć waszą społeczność (...) Moc i Duch Tańca pozwolą nam się zjednoczyć.

Idea tańczenia z pasją przyświeca tancerzom GTW od początku. Grupa utwierdziła się tylko w przekonaniu, że idzie dobrą drogą. Najlepiej o tym świadczy fakt, że tancerze GTW podejmują indywidualne kroki, by swoją pasję tańca rozwijać. Podczas tegorocznego Międzynarodowego Dnia Tańca tancerze GTW PL zaprezentowali swoje indywidualne prace w ramach cyklu „Młody Taniec”. Ewelina Drzał zaprezentowała spektakl „Cień anioła” (we współpracy z Katarzyną Żminkowską z Eksperymentalnego Studia Tańca z Krakowa). Natomiast Justyna Konstańczuk premierowo pokazała swoje solo „intro roll”. W realizacji filmu do tego spektaklu uczestniczyli także inni tancerze GTW PL. Realizacja filmu była jednocześnie improwizowanym działaniem tanecznym w przestrzeni miasta Lublina. Jeszcze w ramach Międzynarodowego Dnia Tańca w ciekawej, Ukrytej Przestrzeni Artystycznej odbyło się „jam session” – improwizacja tańca współczesnego z udziałem między innymi tancerzy GTW PL, którzy uczestniczyli także w realizacji ruchomej wystawy „ciało_ruch_przestrzeń”.

Przestrzeń... dla naszych tancerzy GTW PL to ciało i ruch, to także znak firmowy Lubelskiej Nocy Kultury. Ważne na co dzień zagadnienia, podczas Nocy Kultury nabierają szczególnego znaczenia. W konwencji ciało, ruch i przestrzeń został zrealizowany projekt „clear/n...miejsca...chwile” prezentowany w niecodziennej scenerii – fontannie na Placu Litewskim w Lublinie w ramach Nocy Kultury. Projekt ten był traktowany bardziej w kategorii akcji plenerowej, tanecznego performansu niż spektaklu teatru tańca. Akcja ta wynikała jednak z założeń spektaklu prezentowanego na scenie i udało się przenieść kilka jego fragmentów w przestrzeń miasta. Jako projekt Nocy Kultury była to kontynuacja prezentacji działań Grupy Tańca Współczesnego Politechniki Lubelskiej w przestrzeni otwartej, co wyraźniej zarysowuje zmienność i ulotność ruchu... Docieramy do kolejnych miejsc, które powodują zmienność nastrojów, emocji, doświadczeń... pozostawiając pole dla improwizacji, wymuszając duże zmodyfikowanie wersji spektaklowej i odnalezienie się w nowych sytuacjach.

Tej nocy, mimo późnej pory prezentacji i ogromnej ilości ciekawych wydarzeń, projekt „clear/n...miejsca...chwile” zgromadził dookoła fontanny bardzo dużo widzów.

Taniec łączy...

Uniwersalny język tańca, otwartość i dostrzeganie potrzeby współlistnienia ze sobą różnych dziedzin sztuki owocują współpracą GTW PL z różnymi artystami i przedstawicielami Sztuki (oczywiście niewątpliwe znaczenie ma też urok osobisty i talent tancerzy GTW). W marcu Grupa została zaangażowana do realizacji teatralno-muzycznego widowiska – Pasji Lubelskiej, przygotowanego przez artystów Teatru H. Ch. Andersena. Wydarzenie było prezentowane w Bazylice Ojców Dominikanów, a jego reżyserem był Jerzy Jan Połowski.

Od maja 2008 r. natomiast trwają przygotowania do kolejnego widowiska plenerowego „Cztery pory roku” do muzyki A. Vivaldiego we współpracy z Lubelskim Teatrem Tańca i Compagnie St. Wiśniewski z Francji (Lyon). To taneczno-multimedialne widowisko będzie prezentowane w połowie lipca na Placu Zamkowym w Lublinie.

Tak więc wakacje tancerzy GTW PL będą krótkie... bo już od początku września rozpoczną się próby do kolejnego projektu plenerowego z choreografem z Nancy (Francja) oraz do nowego spektaklu, którego premiera planowana jest na XII Międzynarodowe Spotkania Teatrów Tańca.

Anna Żak

Finalowy koncert rockowy

Juwenalia 2008 i refleksje... 9.05.2008 r. godz. 18.00

Postanowiłem tym razem obejrzeć i wysłuchać, czyli przetrwać cały ostatni juwenaliowy koncert rockowy. Pomny jednak doświadczeń z poprzednich lat, kiedy koncerty odwlekały się, a sprzęt na estradzie rozrastał, prawie przepiękny występ ponoć obiecującej grupy „Fateboam”. Zawsze w takich momentach ogarniają mnie refleksje. Cywilizacja, a z nią postęp techniczny, instytucjonalizacja, profesjonalizacja, moda, trendy – wszystko to zmieniło naturalne relacje słuchacza z żywym wykonawcą.

„Postęp” zaczął się już od bramek i sprawdzania dwóch ludzkich strumieni – co kto wnosi. Kobiety z ochrony skierowały mnie do bramki męskiej. To znak czasów, w jakich żyjemy, skutek przemocy, narkotyków i terroryzmu, które wszechogarniają świat, w tym również nasz kraj. Kolejne wrażenie to browarowe miasteczko parasoli z napisem „Perła”, niczym las tureckich namiotów pod Wiedniem. Koszty imprez rosną, zatem nijak żyć bez sponsorów. Dotarłem na plac i oparłem się o barierkę elektroakustyków. Dobiał właśnie końca występ pierwszej grupy koncertu. Pomyślałem sobie, nic się chyba nie zmieniło – brak selektywności brzmienia, zamazany tekst, skądinąd pełnych energii młodych rockmanów.

Technika skomplikowała i uzależniła współczesne zespoły od „centrów dowodzenia”, czyli namiotów elektroakustyków, podobnie jak loty odrzutowców od stacji naziemnych.

Jeśli się myli „namiot”, to przynajmniej nie ma ofiar, jak w przypadku pomyłki stacji naziemnej. Na szczęście czytelność brzmienia i wokalu poprawiła się z momentem wejścia na estradę grupy PL „Hangover”. W kontekście występujących gwiazd nasz zespół nie sprzedał tanio swej „skóry”. Nastrojowa zmienność, zróżnicowana dynamika, dobrze świadczyły o muzykalności grupy. Wspomagani w oprawie koncertu przez pracowite dziewczyny z Samorządu Studenckiego PL – Sylwię i Dominikę, wyzwolili w stopniowo przybywających „pogersach” (wyznawców tańca „pogo”) chęć do obijania sobie grzbietów.

To także znak czasu, w którym energia na estradzie, siła dźwięku, rozbłyskujące światła stały się nowoczesnymi środkami ekspresji. W miejsce wysublimowanego, a nawet intelektualnego świata dźwięków, jaki tworzyli niegdyś elitarni muzycy jazzowej awangardy musiała przyjść reakcja w postaci fali grających na trzech funkcjach (akordach) gitarowych osiłków, którą zapoczątkowali brytyjczycy „The Shadows.”

Ludzyczne potraktowanie najstarszego elementu muzyki – rytmu wyzwała pokłady pierwotnej natury człowieka. Objawem takiej reakcji na koncercie, ale już na wyższym etapie zaawansowania, był występ grupy „Qube”. Selektywne brzmienie i jego proporcje w reakcji z wokalem, czytelny głosowo wokalista sprawiły to, że w rozbudowanych utworach można było śledzić mnogość pomysłów i środków muzycznych. Skojarzyło mi się to z Festiwalem Awangardy Beatowej w Kaliszu w latach 70 ub. stulecia, który był forum wszelkich możliwych pomysłów muzycznych, włącznie z happeningiem (malowanie głośników na estradzie, oddawanie moczu itp.).

Tak manifestowano pragnienie wolności. Było ono po części odbiciem wiary światowego ruchu rockowego i jego czołowych wykonawców w sens walki o świat bez przemocy, wojen, o wpływ na politykę, o prawa człowieka – w sumie wiary w możliwość zmian na lepsze. Działania na rzecz wyżej wymienionej idei mimo woli wspierały nurty lewackie, które poza cierpieniami i krwią niewiele ten świat zmieniały. Protest-rock ze swoją ideologią został wciągnięty w tryby przemysłu komercyjnego. Stał się produktem na sprzedaż, a gwiazdy gatunku – niedawni buntownicy – „obrasła w tłuszcz”.

Powracając do „Qube”, czy wykrzykiwanie manifestów na podobieństwo rewolwerowej poezji Majakowskiego, epatowanie techniką, aranżacją, kosztem melodyki uchroni grupę przed eklektyzmem, doprowadzi do selekcji środków i własnego stylu – pokaże przyszłość. Po długich przygotowaniach, które zapowiadały „trzęsienie ziemi”, ruszyła wreszcie grupa „Coma”. Po godzinnym występie ogarnęły mną uczucia mieszane. Ktoś złośliwy mógł skwitować – im więcej efektów akustycznych, dymu, świateł i aparatury, tym bardziej zamazana zawartość. O tym, że grupa jest już kultowa świadczył fakt, że tolerancyjni odbiorcy śpiewali w grupkach wersy ze znanych z nagrań ich utworów, jakby wspierając niedysponowanego wokalistę. Rozbudowana warstwa instrumentalna zepchnęła go na dalszy plan. Po co zatem tyle zgiełku?

Nie dłużył się występ kultowej formacji „Hey” z Katarzyną Nosowską. Przejrzystość muzyki wynikająca z umiaru w doborze środków, komunikatywna melodyka utworów i po prostu śpiew Katarzyny zadecydowały o żywej reakcji słuchaczy na występ grupy.

Zanucony spontanicznie refren: „Nic, naprawdę nic nie pomoże, jeśli ty nie pomożesz dziś miłości” uzmysłowił innym wykonawcom starą prawdę. Nie można lekceważyć elementu melodyki, a w tekście spraw może małych, ale bliskich człowiekowi.

Kończąc, dziękuję naszemu młodemu sztabowi organizatorów za realizowanie tegorocznych Juwenaliów.

Zbigniew Zastawny

Relacje z pól bitew

Szermierka Historyczna jest klubem działającym przy Politechnice Lubelskiej i skupia grupę entuzjastów zafascynowanych dawnymi sztukami walki z wykorzystaniem broni białej. Od czasu powstania klubu wzięliśmy udział w wielu wydarzeniach kulturalnych, między innymi były to imprezy

cykliczne związane z naszą Uczelnią i miastem: Dni Sportu Politechniki, Juwenalia, Festiwal Nauki, Dni Starego Miasta, Jarmark Świętego Antoniego. Czynnie działamy również w Ruchu Rycerskim, corocznie wyjeżdżając na liczne turnieje organizowane w kraju i za granicą (Byczyna, Gniezno,

Grunwald, Janowiec, Kamieniec Podolski, Korsuń, Ogrodzieniec, Rawa Mazowiecka, Tykocin, Ujazd, Zamość), zdobywając wyróżnienia i nagrody.

Początek roku 2008 zakoczył nas ciepłymi dniami oraz okazjami do wyjazdów w nowe miejsca. Jeszcze w grudniu ubiegłego roku dostaliśmy wezwanie, by pomóc hetmanowi wielkiemu koronnemu Janowi Zamoyskiemu, stawić czoła potentatowi do tronu polskiego Maksymilianowi III Habsburgowi. Na wezwanie hetmana zjechały się bractwa i grupy miłośników historii z całej Polski. My również zapakowaliśmy sprzęt niezbędny do marsowych zabaw i ruszyliśmy na pola Byczyny, gdzie 26 stycznia wojska polskie stoczyły zwycięską bitwę i pojmały samego arcyksięcia.

Organizatorem inscenizacji było Opolskie Bractwo Rycerskie, a ustalonym miejscem spotkania był drewniany gród wybudowany specjalnie na tego typu imprezy. Na miejsce dotarliśmy już w piątek ok. godziny 16. Wietrzna pogoda i błotnisty teren nie zachęcały do spacerów, więc szybko udaliśmy się do wyznaczonych kwater, gdzie spędziliśmy resztę wieczoru, integrując się z wciąż dojeżdżającymi gośćmi.

Następnego dnia o ustalonej porze udaliśmy się na pole bitwy, gdzie już krzatali się organizatorzy szykujący namioty i ciepłą strawę dla przyszłych zwycięzców i pokonanych.

Po krótkiej odprawie, podczas której podzielono wojska i obrano dowódców, udaliśmy się na swoje pozycje. Starcie rozpoczęło się około 12 i rozegrało wedle scenariusza opracowanego na podstawie rzeczywistego przebiegu bitwy. Wielki park przed murami miasteczka szybko zapełnił się dymem z dział i muszkietów, tętentem szarżującej husarii i szczękiem szabel. Niespełna godzinę później wśród wiwatującej szlachty i pobitych wojsk arcyksięcia wyprowadzono pojmanego Maksymiliana i oficjalnie zakończono najbardziej widowiskowy element dnia.

Jazda Polska podczas ataku na wojska arcyksięcia Maksymiliana

Po bitwie, dla chętnych odbyło się kilka konkurencji turniejowych (strzelanie z łuku, strzelanie z broni czarnopromkowej i turniej szabli bojowej). Nam udało się zakwalifikować do walk półfinałowych (Łukasz Tarenda – prezes sekcji wyeliminowany został w półfinale szabli bojowej).

Korzystając z wolnego czasu, ruszyliśmy zwiedzić miasteczko. Tu ciekawostka, o której warto wspomnieć: Byczyna jest jednym z niewielu miast w Polsce, w którym średnio-wieczne mury zachowały się niemal w całości, przypuszczalnie powstały na przełomie XV i XVI w. Zachował się również piękny XIV-wieczny Kościół św. Mikołaja.

Dzień zakończyliśmy ucztą w pałacu w Proślicach. Następnego dnia odbyły się finały wszystkich konkurencji, my natomiast zapakowaliśmy się i ruszyliśmy w powrotną drogę, już myśląc o kolejnym wyjeździe, tym razem do Tykocina, gdzie już rok temu braliśmy udział w rekonstrukcji odbicia zamku z rąk sprzyjającego Szwedom Bogusława Radziwiłła.

Członkowie naszej wyprawy na tle rozlewisk Narwi

Tegoroczna impreza w Tykocinie, podobnie jak w roku ubiegłym, zorganizowana została przez grupę Pospolitego Ruszenia Ziemi Tykockiej i rozgrywała się w malowniczej scenerii rozlewisk Narwi. Organizowane w zimowej porze inscenizacje bitew są upamiętnieniem wydarzeń, które rozegrały się 27 stycznia 1657 roku, kiedy to wojska hetmana Pawła Sapiehy wraz z pospolitym ruszeniem okolicznej szlachty odbijały z rąk szwedzkich zamek należący do zdrajcy Janusza Radziwiłła.

Poprzednie próby odbicia zamku zlokalizowanego na wyspie wśród bagien i rozlewisk kończyły się niepowodzeniem, lecz tego właśnie dnia siarczysty mróz pozwolił po zmarzniętych trzęsawiskach dotrzeć wojskom Rzeczypospolitej do fortyfikacji.

Atak wojsk Rzeczypospolitej na pozycje szwedzkie

Podobnie jak przed laty, podczas turnieju pogoda dopisała, zaś wojskom polskim udało się zdobyć odbudowany zamek, choć tym razem bez znacznych strat i wysadzenia umocnień. Po bitwie i dniu pełnym wrażeń gospodarze zorganizowali ucztę z gorącą strawą, która pozwoliła rozgrzać zmarznięte dłonie i dała okazję do nawiązania nowych znajomości i ciekawych rozmów.

Korespondent Wojenny Najjaśniejszej Rzeczypospolitej: Korsuń

– A te wasze husary to nieduże – pokazuje wyciągniętą na wysokość piersi ręką Andrieja.

– Często tu coś znajdujesz?

– Przeważnie jak wykrywacz piknie to wasz... Ale ja tylko pierścienie zbieram. Resztę zakopuję z powrotem.

*

Jesteśmy w Korsuniu na Ukrainie, ponad tysiąc kilometrów od domu. Razem z naszymi przyjaciółmi wybraliśmy się w tę daleką podróż na wschód, aby wziąć udział w rekonstrukcji bitwy pomiędzy wojskami Bohdana Chmielnickiego a polskimi oddziałami hetmana Potockiego i Kalinowskiego. Dokładnie 360 lat temu w miejscu, gdzie przed chwilą rozstawiliśmy obozowisko, poległo ponad 5 tysięcy Polaków. Z zasadzki zastawionej przez Chmielnickiego i Tuhaj-beja udało się uciec jedynie około tysiącu żołnierzy. Pozostał cały tabor w postaci kilku setek wozów, dobytku i zgromadzonych kosztowności. Zmęczeni zasypiamy w namiotach.

*

Nad ranem budzą nas kukułki. W lesie, który rośnie tu nietknięty od czasów bitwy jest ich całe mnóstwo. Delikatna mgła spowija białym szalem całą okolicę. Ludzie zaczynają krzątać się po obozie, przygotowują posiłek, napełniają pulwersaki prochem, przygotowują ładunki. Przed południem odbywa się próba generalna. Uroczystość ma wizytować nie kto inny, jak Prezydent Ukrainy Wiktor Juszczenko. W okolicznych wsiach i miasteczkach odmalowano już wszystkie krawężniki.

Próba inscenizacji

*

Czekamy w zwartym szeregu na oficjeli. Niebo dotychczas pogodne zaciąga się ciemnymi chmurami. Zaczyna się pić deszcz. Krople miarowo uderzają w czerwoną chorągiew z białymi orłami... Bitwa rozpoczyna się kanonadą z dział. Wśród huku i wszędobylskiego dymu z lasu wybiegają oddziały kozackie. Ledwo udaje nam się odeprzeć pierwszy atak, buty grzęzną w rozmokłej ziemi, zwarty szyk regimentów sieje wśród atakujących spustoszenie ogniem muszketów. Sytuacja wydaje się być opanowana – oddychamy z ulgą. Nagle na prawym skrzydle pada polska chorągiew. Zamęt, krzyki, gdzieś obok eksploduje ziemia, zasypując nas błotem. Z lasu wylewa się kolejna fala Kozaków, nasza jazda pierzcha. Zostajemy zepchnięci na środek pola i okrążeni. Nasz oddział zamienia się w gigantycznego nastroszonego pikami jeża. Rzędy padają jeden po drugim. Nie damy rady. Odgłos werbla coraz głośniejszy i szybciej uderza powietrze. W końcu i on cichnie.

Szyk wojsk Rzeczypospolitej tuż przed atakiem

*

Wieczorem spotykamy się z mieszkańcami okolicznych wiosek. Opowiadają nam o tym, jak im się żyje na Ukrainie, jak funkcjonują, dzielą się z nami własnymi historiami. Są bardzo przyjaźni i serdeczni. Zwykli mawiać: „Jeden bóg, jedna ziemia, co było to było, a co teraz zależy od nas.” Nad wąwozem zapada zmierzch. W oddalonym obozie słychać wesołe pokrzykiwania i pieśni. Ziemia, po której stąpam jest pulchna i żyzna. Gdzieś w oddali smutno zawodzi ostatni wieczorny ptak. Idę wąwozem, narzucając na siebie płaszcz. Robi się chłodno.

*

Wojska załogi Twierdzy Zamość odpierające ataki Kozaków

Ledwo zdążyliśmy się wylizać z ran odniesionych pod Korsuniem, a już w następnym tygodniu śpieszyliśmy bronić

Zamościa. Obłężenie Zamościa 2008, które odbyło się na przełomie maja i czerwca przywitało nas, jak co roku, upalną pogodą. Tym razem rozbiliśmy obóz tuż przy samych murach twierdzy, nieopodal fosy. W piątkowy wieczór białe historyczne namioty wyrosły natychmiast niczym pieczarki po deszczu, rozpalono ogniska i wkrótce wszyscy zasiedliśmy przy ławach, oddając się urokom jednego z ostatnich majowych wieczorów. Biesiada trwała wśród krotochwil długo w noc.

Tegoroczna impreza odbyła się w 360 rocznicę obłężenia twierdzy przez wojska Chmielnickiego. Turniej otworzył pan Prezydent wśród wiwatów i toastów szlachty, Kozaków oraz wojsk autoramentu cudzoziemskiego, słowem wszystkich uczestników, którzy zjechali do Zamościa z całej Polski. Wśród wielu konkurencji jakie odbyły się w ten pamiętny

weekend, wzięliśmy udział m.in. w turnieju luczniczym oraz turnieju szabli bojowej. Gratulujemy naszemu koledze z klubu Filipowi Bartoszewiczowi, który dotarł w tej konkurencji najdalej. Wieczorem w kazamatach odbyła się wspaniała uczta, podczas której każdy miał okazję zasłyszeć historii nie tylko z sicy i z zadnieprzańskich stepów przywiezionych, ale też muszkieterskich opowieści z dalekiej słonecznej Hiszpanii. Dziękujemy organizatorom za zaproszenie i za możliwość spotkania się ponownie z naszymi przyjaciółmi z bractw z całej Polski.

Wszystkich chętnych, którzy również chcieliby wziąć udział w podobnych imprezach serdecznie zapraszamy na treningi grupy, które odbywają się w roku akademickim w sali gimnastycznej Politechniki Lubelskiej.

Lukasz Arenda, Wojciech Piłkuła, Grzegorz Łagód

Udany sezon kickboksersów z Klubu Politechniki Lubelskiej

Semestr letni dla zawodników **Sportowego Klubu Kick-Boxing Politechniki Lubelskiej** obfitował w wiele wydarzeń sportowych rangi krajowej i międzynarodowej. W Zameczku w Emilianowie 23 lutego 2008 r. **Jacek Puchacz** walczył z Michałem Botkiewiczem (GOKSiR Brzeziny) w pięciorundowym pojedynku o tytuł zawodowego Mistrza Polski w Federacji WKN. Jacek według werdyktu sędziów przegrał ten pojedynek 2:1. Na tej samej gali **Tomek Borowiec** walczył z Robertem Ziętkiem o punkty w rankingu WKN i Tomek również przegrał.

Dzień później w Puławach inni zawodnicy startowali w I Otwartych Mistrzostwach Polski Tang Soo Do. W zawodach wzięło udział 177 zawodników i zawodniczek w różnych kategoriach wiekowych z 23 klubów reprezentujących karate kyokushin, karate tradycyjne, karate tsunami, Muay Thai, taekwondo ITF, taekwondo WTF, Krav Maga, kickboxing, kalaki i Tang Soo Do. Z naszego Klubu brało udział 10 zawodników i 1 zawodniczka. Wszyscy bardzo dobrze walczyli, a osiem osób zdobyło medale. Wśród seniorów **złote medale** zdobyli: **Sylwester Protas** w walkach semi-contact (do 80 kg), w light-kicku **Piotr Królikowski** w kat. 71-74 kg i **Rafał Aleksandrowicz** w kategorii najcięższej +83 kg. **Srebrne medale** w light-kicku zdobyli: **Damian Bełdowski** (62-65 kg) i **Krzysztof Gajewski** (71-74 kg). Natomiast **brązowy medal** zdobył **Rafał Budzyński** (62-65 kg) oraz **Kamila Gąsiorowska** w walkach semi-contact kadelek. W Tang Soo Do walki w semi-contact trwały 2 rundy po 90 sekund z przerwą 30 sekundową oraz były toczone systemem pucharowym do wyłonienia Mistrza w danej kategorii wagowej. Poza tym nie różniły się od walk semi-contact w kickboxingu. Walki w light-kicku też były rozgrywane systemem pucharowym. W tej formule można było kopać low-kicki, czyli kopnięcia na uda oraz uderzać bekwestem nawet po obrocie. Nie wolno było uderzać hakami oraz należało kontrolować siłę uderzeń.

Kolejne **Mistrzostwa Polski Kickboxing w wersji full-contact Juniorów i Młodzieżowców** odbyły się w Krynicy w dniach 1-2 marca 2008 r. **Srebrny medal i tytuł**

Wicemistrza Polski wśród młodzieżowców zdobył tam **Rafał Budzyński** w kategorii wagowej do 63,5 kg. W walce finałowej po raz drugi musiał uznać wyższość Damiana Krawczyka z Nowego Sącza. **Brązowy medal** również wśród młodzieżowców zdobył **Paweł Kawalerski** w kategorii wagowej do 86 kg. Paweł walkę o finał przegrał z Kamilem Romkiewiczem z Brzeziny. Kamil Łuczkiwicz doznał kontuzji i przegrał swoją pierwszą walkę z Ożarkiem Bartoszem z Siedlec, a Piotrek Królikowski przegrał z Mrówczyńskim z Zielonej Góry.

Po imprezach krajowych przysłała kolej na międzynarodowe. 15 marca 2008 r. w Helsinkach (Finlandia) na **FIGHT FESTIVAL-u** Polskę reprezentował **Rafał Aleksandrowicz** w kategorii najcięższej. Dzielnie stawiał opór zawodnikowi gospodarzy – Jukka Saarinenowi (utytułowany zawodnik, m.in. brązowy medal MŚ F-C w Portugalii 2007 r.). Utrzymując walkę w dystansie, stwarzał dla siebie dogodne sytuacje do kontrataków, nie dopuszczając przeciwnika do siebie. Cięższy jednak o ponad dziesięć kilogramów i fizycznie silniejszy zawodnik fiński przełamywał taktyczne założenia Rafała, zmuszając go do coraz częstszych obron. Skutkiem rosnącej przewagi Fina było przerwanie walki przez

sędzię w trzeciej rundzie tego pojedynku. Rafał walczył na miarę swoich możliwości, w tym jednak przypadku, przy tak dużej różnicy wagi i siły musiał uznać wyższość rywala. Zebrał jednak gratulacje za podjęty bój i godne reprezentowanie kraju.

29 marca 2008 r. na **Gali Kickboxingu w ABERDEEN** (Szkocja) **Jacek Puchacz** został **Mistrzem Świata Amatorów Full-contact w federacji WKN** w kat. +96,6 kg. W walce zakontraktowanej na 5 rund, Jacek w 3 rundzie pokonał bożyszczę szkockich tłumów – Steve’a Bonnera. W drugiej bardzo dobrej akcji – najpierw lewy sierp, później prawy prosty – rywal leżał na ringu i sędzia zakończył pojedynek, ogłaszając Jacka zwycięzcą.

Bardzo dobra postawa Tomka Borowca w Emilianowie sprawiła, że otrzymał on szansę na **walkę o tytuł Mistrza Świata WKN podczas Gali Full-contactu w Londynie**. Walka odbyła się 12 kwietnia 2008 r. Był to 12-rundowy pojedynek w kategorii do 88,5 kg. Przeciwnikiem był **Riyadh Al Azzawi** (IRAK.UK/Formy WKN EUROPEAN CHAMPION). Bardzo zacięta i wyrównana walka po 12 rundach zakończyła się wygraną na punkty 2:1 dla Riyadh Al Azzawiego. Tomkowi sekundował Cezary Podraza – Prezydent WKN Polska. Tomek wygrał 3 punktami u sędzię francuskiego (114:117), przegrał 1 punktem u sędzię angielskiego (117:116) i irlandzkiego (117:116). Mistrzem Świata WKN został zawodnik gospodarzy.

W dniach 12-13 kwietnia 2008 r. w Węgrowie odbył się międzynarodowy Puchar Polski **POLISH OPEN 2008** w wersji semi-, light-contact i low-kick. Nasi zawodnicy na tych zawodach zdobyli **dwa srebrne medale** w ligh-contactcie: **Rafał Budzyński** w kat. wag. -63 kg (wygrał 3 walki, a finał przegrał z Maciejem Domińczakiem z Zielonej Góry) i **Rafał Aleksandrowicz** w kat. wag. -94 kg (wygrał 2 walki, w tym jedną z Niemcem, a finał przegrał z Wojciechem Myślińskim z Piaseczna). W wersji semi-contact **brązowe medale** zdobyli: **Sylwester Protas** w kat. wag. -94 kg i **Marcin Gawroński** w kat. wag. +94 kg.

Nasz Klub nie tylko bierze udział w zawodach, ale również jest organizatorem Mistrzostw. W tym roku wspólnie z Miejskim Ośrodkiem Sportu i Rekreacji „Bystrzyca” w Lublinie organizowaliśmy **Mistrzostwa Polski Kickboxing Full-contact Seniorów i Kobiet w hali Globus** przy ul. Kazimierza Wielkiego w Lublinie. Patronat nad Mistrzostwami sprawowali: **Krzysztof Grabczuk** – Marszałek

Województwa Lubelskiego, Wiceprezes Polskiego Komitetu Olimpijskiego, **Adam Wasilewski** – Prezydent Miasta Lublin oraz **Józef Kuczmaszewski** – Rektor Politechniki Lubelskiej. Gościem honorowym na zawodach był **Marek Piotrowski** – najbardziej utytułowany polski kickbokser. Mistrzostwa były udane dla naszego Klubu chociaż byliśmy osłabieni kontuzjami kilku dobrych zawodników. Jako Klub zajęliśmy **drużynowo 3 miejsce** na 41 klubów biorących udział w zawodach. Rekordowa była również liczba zawodników i zawodniczek (73+25). Najlepiej zaprezentował się **Jacek Puchacz**, który **zdołał złoty medal i tytuł Mistrza Polski** w kategorii najcięższej (+91). W walce finałowej udał mu się rewanż za przegraną na gali w Emilianowie. **Brązowy medal** zdobył **Rafał Aleksandrowicz** w ka-

tegории do 86 kg, chociaż zdaniem wielu obserwatorów został on skrzywdzony w walce półfinałowej. Walkę powinien wygrać i być Mistrzem Polski. Pocieszeniem było powołanie go do Kadry Polski. **Brązowe medale** zdobyli jeszcze: **Adam Pietroniuk** w kategorii wagowej do 91 kg, **Artur Flis** w kategorii wagowej do 67 kg oraz **Rafał Budzyński** w kategorii wagowej do 63,5 kg.

W dniach 23-25 maja 2008 r. w Sułkowicach odbyły się **Mistrzostwa Polski Kickboxing Juniorów i Młodzieżowców** w wersji semi- i light-contact. W Mistrzostwach brało udział dwóch młodzieżowców pod kierunkiem **Kazimierza Piwowarczyka**. **Damian Kowalczyk** zdobył **srebrny medal** w wersji semi-contact i **srebrny medal** w ligh-contactcie w kategorii wagowej do 57 kg. Do finałowej walki nie wyszedł na skutek kontuzji. **Brązowy medal** w light-contactcie zdobył **Damian Beldowski** w kategorii -69 kg. Walkę o finał przegrał z utytułowanym Grzeszkowiakiem z Zielonej Góry.

W dniach 22-25 maja 2008 r. w Szeged (Węgry) na **zawodach Pucharu Świata Kickboxing** we wszystkich formatach brało udział 4 naszych zawodników z trenerem Dariuszem Sięłowym. W kategorii wagowej do 63,5 kg full-contact **Rafał Budzyński** zdobył **srebrny medal**. Walkę półfinałową wygrał z Węgrem – Zold Ferenc, a finałową walkę nieznacznie przegrał z reprezentantem Białorusi – Mihalian Aleh. Trzecie miejsce i **brązowy medal** zdobył **Rafał Aleksandrowicz** w kategorii wagowej do 86 kg w wersji low-kick (pełny kontakt z kopnięciami na uda). Rafał w wygranej walce z Serbem Stero Pavlovicem, doznał kontuzji i nie

mógł wystąpić w walce półfinałowej. **Artur Flis** w kategorii do 67 kg full-contact walkę o medal przegrał nieznacznie z Węgrem Zsolt Bencdekiem, a **Krzysztof Floriańczyk** w kategorii do 81 kg full-contact przegrał również walkę o medal z Norwegiem i obaj z Arturem zajęli miejsca 5-8, czyli poza podium.

Rafał Budzyński 31 maja 2008 r. w Piotrkowie Trybunalskim walczył z Jakubem Jasionem z klubu Tom Center Piotrków Trybunalski o tytuł **Zawodowego Mistrza Polski Kickboxing w formule full-contact**. Po ładnym 5-rundo-

wym pojedynku na punkty wygrał Jakub Jasion i on zdobył pas Mistrza. Rafał otrzymał puchar za drugie miejsce.

6-8 czerwca 2008 r. na **Pucharze Świata we Włoszech** w Salsomaggiore **Jacek Puchacz** startujący z kadrami Polski w kategorii najcięższej – w full-contakcie – zdobył **brązowy medal**. Walkę o finał przegrał na punkty z Rosjaninem. Po wakacjach chcemy powiększyć ilość osób ćwiczących oraz zdobyć kolejne medale na Mistrzostwach Polski i Europy.

Tadeusz Poljański

Turniej w Odessie

Nasza drużyna wyjechała z Lublina we wtorek 3.06.2008 r. Po 3-godzinnym oczekiwaniu na granicy polsko-ukraińskiej do Odessy przyjechaliliśmy dnia następnego o godz.16.00. Już w piątek odbyliśmy 2 mecze grupowe:

- Politechnika – PWSZ Krosno; wynik 2:0,
- Politechnika – Uniwersytet Pedagogiczny Czernichów; niestety przegrana 0:2.

Wieczorem tego dnia odbyło się spotkanie integracyjne na plaży Morza Czarnego.

6.06.2008 r. graliśmy trzeci mecz grupowy, gdzie po wyrównanej walce ostatecznie nasza reprezentacja okazała się lepsza i pokonała Uniwersytet Morski w Odessie 2:1 i dzięki temu zajęła II miejsce w grupie.

7.06.2008 r. zwiedzaliśmy miasto, zapoznając się ukraińską kulturą, a po południu opalaliśmy się nad Morzem Czarnym. Na plaży odbył się towarzyski turniej w siatkówkę. Drużyna składała się z jednego zawodnika z Polski, drugiego z Ukrainy. Wieczorem bawiliśmy się na dyskotecie na plaży, która trwała do „białego rana”. Zdążyliśmy jeszcze zobaczyć piękny wschód słońca.

8.06.2008 r. ostatni mecz i ostra walka o III miejsce. Nasza Uczelnia, debiutująca w festiwalowych zmaganiach, wygrała 2:1 z łączonym zespołem Uniwersytetu Ekonomicznego z Krakowa i Politechniki Częstochowskiej, zajmując III miejsce w ogólnej klasyfikacji V Ukraińsko-Polskiego Festiwalu Siatkówki Studenckiej. Po ciężkich zmaganiach

nastąpiło uroczyste rozdanie nagród połączone z gratulacjami od organizatorów i przeciwników za wspaniały występ. Wieczorem powrót do Lublina.

Skład drużyny: Turbiesz Grzegorz, Olejniczek Adam, Kociuba Tomasz, Dobrowolski Paweł, Rarak Jarosław (Libero), Szkutnik Rafał, Gniady Grzegorz, Orlik Arkadiusz, Kozioł Łukasz, Zygadło Damian, Sochaj Kamil (Kierownik), Kłodziejczyk Norbert (Trener).

Klasyfikacja mężczyzn:

1. Uniwersytet Pedagogiczny, Czernichów
2. Uniwersytet Gospodarki Morskiej, Równe
- 3. Politechnika Lubelska**
4. Politechnika Częstochowska/UEK, Kraków
5. Uniwersytet Morski, Odessa
6. Akademia Wychowania Fizycznego, Charków
7. PWSZ, Krosno
8. Uniwersytet Rzeszowski

Klasyfikacja kobiet:

1. Uniwersytet Ekonomiczny, Tarnopol
2. Akademia Prawa, Odessa
3. WSBiP, Ostrowiec Świętokrzyski
4. Akademia Wychowania Fizycznego, Charków
5. Politechnika Częstochowska
6. Uniwersytet Rzeszowski
7. Uniwersytet Ekonomiczny, Kraków
8. Uniwersytet Ekonomiczno-Humanistyczny, Równe.

Kamil Sochaj

Ergometr wiosłarski, czyli pływanie na sucho...

Moja przygoda z ergometrem wiosłarskim trwa zaledwie dwa lata, a już dawno przestałem liczyć przypadki, w których znajomi lub co gorsze ktoś z rodziny, chcący dowiedzieć się o tej dyscyplinie czegokolwiek, zadaje pytania w stylu: „Ergo-no-metr?! A co to właściwie jest?“, „Czy to ma silnik...?“. Początkowo było to nawet zabawne, więc pełen zapału opowiadałem, patrząc w zdziwione oczy, do czego ergometr służy i jakie są podstawy jego użytkowania. Prawie od razu dostrzegłem, że moje starania spełzają na niczym szczególnie wobec tych, którzy ergometru nie widzieli na oczy. Mój zapał zaczął przekształcać się w lekkie zwątpienie. Na kolejne zaskakujące pytania odpowiadałem już spokojnie: „słuchaj, ergometr to jest taka maszyna do pływania na sucho...“. Analizując reakcje słuchaczy, doszedłem później do wniosku, że ich mglisty pogląd na sprawę rozjaśniał się dzięki temu zwięzłemu zdaniu, prawie tak samo, jak to miało miejsce przy początkowych próbach z homeyckimi opisami.

Dziś jednak otrzymałem niepowtarzalną szansę napisania kilku słów od siebie na ten temat. Nie zamierzam jej zmarnować na przedrukowanie fachowych definicji, czy chwalenie się pod nieboskłon wynikami naszej sekcji. Spróbuję to zrobić inaczej...

Zaraz po przekroczeniu drzwi Studium Wychowania Fizycznego i Sportu słyszę miarowy, wyraźny szum. Jeszcze kilka kroków i... w głębi korytarza dostrzegam znajome twarze. Trening idzie pełną parą. Kiedy zaczynałem ludzie przychodzili tylko wieczorami. Obecnie sekcja rozrosła się do około trzydziestu osób, więc przy trzech ergometrach, którymi dysponujemy, niemożliwym jest, aby wszystkim udało się poćwiczyć o tej samej porze. Trenerzy robią dla nas, co jest w ich mocy. Pozwalają przychodzić poza wyznaczonymi godzinami zajęć. A chętnych na to nie brakuje... Witając się z wszystkimi, od razu dostrzegam szczerze uśmiechy na twarzach, odpowiadam na kilka studenckich żartów skierowanych w moją stronę i rażnym krokiem kieruję się do szatni.

Postanowiłem, że nie będę w tym miejscu pisał o przebiegu treningu. Zachęcam do tego, aby sprawdzić to na własnej skórze. Postaram się jednak wspomnieć pokrótce o kilku sprawach, które w tym całym przedsięwzięciu wydają mi się najważniejsze.

Ergometr wiosłarski jest symulatorem łodzi wiosłowej, który pozwala w znacznym stopniu oddać przebieg rzeczywistego wiosłowania. O dobroczynnym działaniu treningu na tym urządzeniu, na zdrowie człowieka, napisano już niejedną książkę. Pływanie na ergometrze wiąże się ze sporym wysiłkiem fizycznym, a osiągnięcie wysokiej formy okupione jest ciężką i wytrwałą pracą. Zawodnicy sprawdzają swoją dyspozycję w sezonie podczas rozgrywanych dwukrotnie mistrzostw województwa, które nazywane są też Ligą Międzyuczelnianą. Zawody te są sprawdzianem pozwalającym wytypować kadrę na Mistrzostwa Polski Szkół Wyższych. W tym roku ekipa Politechniki Lubelskiej zdobyła złoty medal zarówno w kategorii kobiet, jak i mężczyzn w klasyfikacji politechnik. Tym, co stanowi siłę naszej drużyny jest

zgranie, dobra atmosfera i równy poziom sportowy. Wśród zawodników naszej sekcji są lekkoatleci, kajakarze, siatkarze, pływacy, co świadczy o różnorodności dyscyplin, jakie łączy ze sobą trening ergometru wiosłarskiego. Wysilek fizyczny to jednak nie wszystko. Wspólne spotkania służą integracji, nawiązywaniu znajomości i przyjaźni. Jako że każdy z nas jest studentem uczelni technicznej, naszej uwadze nie umyka fakt, iż ergometr wiosłarski jest dziełem nowoczesnej myśli inżynierskiej, a drzemiący w nim potencjał mocy nie został jak dotąd ujarzmiony i wykorzystany. Zawodnik podczas 3-minutowego biegu jest w stanie wytwarzać nawet 500 Watów.

Z roku na rok sekcja ergometru rozwija się, przybywa zawodników, poziom sportowy rośnie, a wyniki są coraz lepsze. Jeszcze pięć lat temu nikt nie marzył nawet o tym, że Politechnika Lubelska może stać się trzecią (kobiety) czy czwartą (mężczyźni) ekipą w Polsce wśród wszystkich uczelni. Jednak udało się nam tego dokonać dzięki zaangażowaniu zawodników i trenerów mgr Izabeli Pasierbiewicz oraz mgr Ryszarda Stachaszewskiego.

Stojąc na progu nowego roku akademickiego, mamy nadzieję, że zapału wystarczy nie tylko nam, ale i władzom Politechniki, na których wsparcie bardzo gorąco liczymy.

Złoci medaliści Akademickich Mistrzostw Polski w Ergometrze Wiosłarskim:

- Monika Jadach
- Anna Jajdek
- Anna Maczyńska
- Izabela Pasierbiewicz
- Anna Siek
- Magdalena Stępnik
- Katarzyna Wojtowicz
- Łukasz Cybula
- Marek Czerniak
- Dominik Denisiuk
- Karol Kajda
- Krzysztof Majerski
- Adam Mazur
- Damian Pasierbiewicz
- Łukasz Pawlak
- Stanisław Sobczyk
- Kamil Sochaj

Krzysztof Majerski

IV Jurajski Półmaraton, Rudawa 2008

W poprzednim „Biuletynie Informacyjnym Politechniki Lubelskiej” pisałem o amatorskim bieganiu. Dzieliłem się z Wami uwagami dotyczącymi podstawowego treningu oraz właściwego doboru sprzętu sportowego (głównie butów do biegania). Jestem starszym wykładowcą Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, ale „zawodowo” nie zajmuję się lekkoatletycznymi dyscyplinami biegowymi. Mało tego, szczerze mówiąc, do niedawna nie przepadałem za biega-

niem, uważając je za nudne i monotonne. Jednocześnie doceniałem bieg jako najbardziej naturalną formę ruchu oraz jego właściwości prozdrowotne.

Pisząc wiosną o rekreacyjnym bieganiu, pomyślałem, że przygotuję się do jakiegoś startu i będzie to dla mnie bodziec do systematycznego treningu. Istnieje wiele portali poświęconych bieganiu i na jednym z nich znalazłem ofertę półmaratonu pod Krakowem. Niewiele myśląc, wysłałem organizatorom trzy zgłoszenia: żony, własne i kolegi, który jest dyrektorem finansowym dużej spółki giełdowej. Zwracam na to uwagę, ponieważ przykład idzie z góry. Moja żona Ela jest absolwentką Politechniki Lubelskiej i jej udział w biegu był jakby z urzędu, gdyż dawniej reprezentowała Uczelnię (z sukcesami) w sekcji lekkiej atletyki i ergometru wioślarskiego. Dokładnie 30 kwietnia 2008 r. e-mailem wysłałem nasze zgłoszenia. Pełna nazwa biegu: IV Jurajski Półmaraton Rudawa 2008. Termin: 15 czerwca 2008 r. Tak więc na przygotowanie się do startu miałem 1,5 miesiąca. Do 30 kwietnia najdłuższym dystansem, jaki udało mi się pokonać, było 11 km i to z fragmentami marszu. Do startu należy się przygotować i podejść do tego z konkretnym planem. Odsyłałem znowu do portali internetowych oraz literatury fachowej. Często plany treningowe są dołączane do ofert startowych tak jak w przypadku półmaratonu w Katowicach, który odbędzie się 21 września 2008 r. Organizatorzy dołączają na swojej stronie plan treningowy. Często posługuję się terminem „półmaraton”, ale chyba nie każdy z Was wie, o jaki chodzi (raczej biega) dystans, dokładnie 21,097 km. Ale wróćmy do przygotowań; czasu mało, pracy dużo. Nie będę tu opisywał swojego planu treningowego, był prosty i możliwy do zrealizowania przez średniozaawansowaną osobę. Przestrzegam jedynie przed zbytnim zaufaniem w swoje możliwości, zwłaszcza jak ktoś z Was latami nie uprawiał żadnego

sportu. Z dnia na dzień nie można nadrobić zaległości. W każdym momencie i w każdym wieku można rekreacyjnie uprawiać sport, ale trzeba to robić w sposób przemyślany i we współpracy z lekarzem! Półtora miesiąca minęło nie wiadomo kiedy. Swój plan zrealizowałem mimo, że wcale nie było łatwo. Z dużym wyprzedzeniem zarezerwowaliśmy pokoje w Krakowie tak, żeby noc z 14 na 15 czerwca prześpać na miejscu. Start przewidziano w niedzielę 15 czerwca na godzinę 10.00. Opłaty startowe wynosiły 27 złotych na osobę. Każdy otrzymał koszulkę, numer startowy z chipem oraz materiały promocyjne biegu. Takie „pakiety startowe” odebraliśmy w sobotę wieczorem. Muszę przyznać, że bieg był przygotowany perfekcyjnie pod każdym względem, pełny profesjonalizm. Na starcie stanęło 1260 zawodników z Polski, Czech, Słowacji, Węgier, Ukrainy i Białorusi. Rywalizowaliśmy w kilku kategoriach wiekowych oraz w klasyfikacji generalnej. Startowali zawodowcy i amatorzy. Trasa prowadziła asfaltowanymi drogami, zamkniętymi dla ruchu wśród pięknej przyrody Jury Krakowskiej. Pokonanie trasy było dla mnie dużym wyzwaniem, a najważniejsza była wiara w siebie. Moim celem było ukończenie biegu w wyznaczonym limicie czasu 3 godzin. Każdy, kto ukończył bieg, dostał medal, który w moim przypadku jest najcenniejszym trofeum.

Ela ukończyła półmaraton w czasie 1 godz. 45 min. 49 sek., ja z kolegą dyrektorem wbiegłem na metę z cza-

sem 2 godz. 10 min. 29 sekund. Nigdy w życiu nie czułem się tak dobrze. To był jeden z moich życiowych sukcesów. Może trudno w to uwierzyć, ale pokonując jakąś barierę stajesz się mocniejszy psychicznie. Trzeba sobie stawiać w życiu cele i je realizować, to może być nauka, biznes, sport – wszystko jedno. Zasada jest taka sama; wytrwałość i systematyczna praca. Być może to brzmi jak banał, ale tak właśnie jest. Od naszego startu minęły 2 tygodnie, jeszcze nie podjąłem ostatecznej decyzji, jak potoczy się „moja kariera biegacza”. Na pewno teraz cel może być tylko jeden – start w maratonie. Na koniec zachęcam do biegania jako bardzo naturalnej formy ruchu i życzę wiary we własne możliwości w każdej dziedzinie życia.

Bożydar Spólnicki

Brązowy medal Mistrzostw Polski Politechnik w futsalu

Od kilku lat drużyna piłkarska AZS Politechniki Lubelskiej odnosi sukcesy w futsalu, czyli halowej odmianie piłki nożnej. Do tej pory największymi naszymi osiągnięciami były: VI miejsce wśród wszystkich akademickich drużyn w Polsce, Wrocław 2006 r. oraz XIII miejsce również we Wrocławiu w 2007 r. System rozgrywek był 3 etapowy:

I etap: liga międzyuczelniana,

II etap: półfinały (4 turnieje w Polsce),

III etap: finały z udziałem 16 najlepszych drużyn.

W bieżącym roku akademickim zorganizowano Mistrzostwa Polski Szkół Wyższych w poszczególnych typach uczelni. Zawody odbyły się w Szczecinie w dniach 15-17.02.2008 r. Jechaliśmy tam jako akademicki Mistrz Lublina. Wystartowało 15 politechnik podzielonych na 4 grupy. Graliśmy w grupie B razem z AGH, Politechniką Łódzką oraz PWSNTiS w Płocku. Oto wyniki:

I mecz z AGH: 3:1

II mecz z Płockiem: 12:1

III mecz z Łodzią: 9:2

W sumie zajęliśmy I miejsce w grupie.

W ćwierćfinale spotkaliśmy się z Rzeszowem, wygrywając 7:2. W półfinale zagraliśmy przygotowaną Politechnikę Warszawską i przy braku szczęścia przegraliśmy 1:2. W walce o brązowy medal ponownie spotkaliśmy się z AGH i znowu wygraliśmy 3:1.

Ostateczna kolejność:

1. Warszawa

2. Gdańsk
3. **Lublin**
4. Kraków
5. Gliwice
6. Wrocław
7. Rzeszów
8. Szczecin
9. Łódź
10. Częstochowa
11. Wałbrzych
12. Opole
13. Płock
14. Koszalin.

Nagroda dla najlepszego zawodnika przypadła Markowi Galińskiemu z Politechniki Lubelskiej.

Skład naszej drużyny: Piotr Gnaś, Michał Urbański, Leszek Gemborys, Marek Galiński, Wojciech Boniaszczyk, Przemysław Kowalczyk, Jacek Sałata, Sebastian Dalmaszyński, Michał Zysko, Michał Zgierski, Miłosz Miśkiewicz, Marek Lenartowicz.

Kierownikami drużyny i jej dobrym duchem był nasz absolwent i długoletni reprezentant Marcin Saja.

Jesteśmy dumni z brązowego medalu, jednocześnie czując niedosyt, gdyż powinniśmy cieszyć się złotem.

Dziękujemy kierownictwu SWFiS oraz władzom Uczelni za wsparcie i możliwość uczestniczenia w zawodach.

Bożydar Spólnicki

Trójbój siłowy oraz wspinaczka sportowa – nowe sporty na PL

Po raz pierwszy w historii istnienia KU AZS i SWFiS Politechniki Lubelskiej w Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych wystartowały nowe, popularne obecnie dyscypliny sportowe.

Przygotowanie do wyciskania

Martwy ciąg

27-28.04.2008 r. w Supraślu nieopodal Białegostoku student IV roku Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej, specjalność drogi i mosty, Jarosław Chudzik (waga do 75 kg) wywalczył srebrny medal w punktacji generalnej i złoty medal w grupie politechnik wynikiem 580 kg (przysiad, martwy ciąg, wyciskanie leżąc). Brawa dla Jarka!

Na podium

18-20.04.2008 r. w Katowicach młodzi studenci naszej Uczelni w składzie: Piotr Ginszt (I rok WIBiS), Paweł Pietrzak (I rok WM), Tomasz Czyżewski (II rok WM), Łukasz Sadurski (I rok WM) w silnej konkurencji (39 uczelni, ponad 200 zawodników) wywalczyli bardzo dobre IX miejsce wśród wszystkich uczelni i IV miejsce wśród politechnik. Bardzo udanie wspinał się Piotrek Ginszt, który wywalczył V miejsce w konkurencji na trudność i VI miejsce w konkurencji na czas w punktacji politechnik.

Wszyscy zawodnicy trenują sami, za własne pieniądze na ściankach UMCS i w szkołach na SKARPIE (dzielnica CZUBY). W wolnych chwilach ćwiczą w sekcji sportowej badmintonu KU AZS PL.

Nasi sportowcy wywalczyli też II miejsce w Mi-strzostwach Województwa Lubelskiego we wspinaczce sportowej w konkurencji na czas, a Piotr Ginszt był pierwszy.

Miejmy nadzieję, że młodzi zawodnicy ze wspinaczki sportowej będą osiągać coraz lepsze wyniki. Dołączą do nich inni wspinacze, powstanie sekcja sportowa przy KU AZS PL oraz wybudowana zostanie ścianka do wspinaczki na naszej Uczelni.

Ryszard Stachaszewski

Rekordy życiowe Jarosława Chudzika

przysiad 192 kg
martwy ciąg 212 kg
wyciskanie leżąc 132 kg

TEKSTY NAPISALI LUB OPRACOWALI DO DRUKU:

Elżbieta Anasiewicz, Kierownik Biura Rektora i Organizacji Uczelni
Łukasz Arenda, Szymierka Historyczna PL
Anna Arent, adiunkt, Katedra Zarządzania, WZ
Magdalena Biernikiewicz, Zespół Pieśni i Tańca PL
Gabriel Borowski, adiunkt, Katedra Podstaw Techniki, WPT
Jakub Caban, Koło Naukowe Inżynierii Materiałowej, WM
Hanna Celoch, Z-ca Dyrektora Biblioteki PL
Dariusz Chocyk, adiunkt, Instytut Fizyki, WPT
Iwona Czajkowska-Deneka, rzecznik prasowy
Elżbieta Dąbrowska, st. wykładowca, SWFiS
Radosław Dolecki, specjalista, Lubelskie Centrum Transferu Technologii PL
Kazimierz Drozd, adiunkt, Katedra Inżynierii Materiałowej, WM
Marzenna R. Dudzińska, prof. nadzw. PL, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Izabella Flis, st. wykładowca, SJO
Jarosław Gajda, bibliotekarz, Biblioteka PL
Leszek Gardyński, adiunkt, Katedra Inżynierii Materiałowej, WM
Arkadiusz Gola, asystent, Katedra Organizacji Przedsiębiorstwa, WZ
Elżbieta Gonarz, specjalista, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Stanisław Grzegórski, prof. nadzw. PL, Instytut Informatyki, WEiI
Henryk Hollender, Dyrektor Biblioteki PL
Milena Jagiełło, st. referent, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Renata Jaroszyńska, specjalista, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, WEiI
Elżbieta Jarych, prof. nadzw. PL, Instytut Fizyki, WPT
Monika Jakubiak, specjalista, Biuro Karier Studenckich
Jerzy Józwiak, adiunkt, Katedra Podstaw Inżynierii Produkcji, WM
Piotr Kacejko, prof. nadzw., Katedra Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń, WEiI
Zbigniew Kiernicki, adiunkt, Katedra Pojazdów Samochodowych, WM
Beata Kijak-Mitura, sam. referent, Biuro Współpracy z Zagranicą i Badań Naukowych
Agnieszka Kluska, st. referent, Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii
Iłona Kolanowska, Koło Naukowe Zarządzania Przedsiębiorstwem, WZ
Ewa Kryk-Lukasik, specjalista, Katedra Zarządzania, WZ
Irmira Krzyżanowska-Stelmach, wykładowca, SJO
Alicja Kwiatkowska, specjalista, Dziekanat, WEiI
Małgorzata Kwietniewska-Sobstyl, Koło Naukowe Menedżerów, WZ
Grzegorz Łagód, asystent, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Magdalena Maciaszczyk, specjalista, Katedra Marketingu, WZ
Marek Maj, Prezes Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej
Krzysztof Majcherek, Samorząd Studencki PL
Krzysztof Majerski, student Wydziału Mechanicznego
Anna Mazur, st. referent, Biuro Karier Studenckich
Marek Miłosz, adiunkt, Instytut Informatyki, WEiI
Piotr Mochol, specjalista, Dział Spraw Studenckich
Tomasz Nowicki, asystent, Katedra Mechaniki budowli, WIBiS
Irmira Pater, specjalista, Katedra Podstaw Konstrukcji Maszyn, WM
Wojciech Pikula, Szymierka Historyczna PL
Paweł Pikur, Samorząd Studencki PL
Jakub Poniedziałki, Samorząd Studencki PL
Tadeusz Poljański, Prezes Sportowego Klubu Kick-Boxing PL
Edyta Prządka, sam. referent, Biuro Karier Studenckich
Elżbieta Przesmycka, prof. nadzw. PL, Katedra Architektury, Urbanistyki i Planowania Przestrzennego, WIBiS
Sławomir Przyłucki, adiunkt, Katedra Elektroniki, WEiI
Leszek Radomski, st. wykładowca, SJO
Elżbieta Ratajczyk-Mikolajczak, st. wykładowca ze stopniem dra, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, WEiI
Anna Rudawska, adiunkt, Katedra Podstaw Inżynierii Produkcji, WM
Sylwester Samborski, adiunkt, Katedra Mechaniki Stosowanej, WM
Bronisław Samujło, adiunkt, Katedra Procesów Polimerowych, WM
Włodzimierz Sitko, prof. zw. PL, Katedra Zarządzania, WZ
Jakub Smolka, st. wykładowca ze stopniem dra, Katedra Zarządzania, WZ
Henryk Sobczuk, prof. nadzw. PL, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Bożydar Spólnicki, st. wykładowca, SWFiS
Henryka Stryczewska, prof. nadzw., Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, WEiI
Paweł Surdacki, adiunkt, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, WEiI
Edward Spiewła, prof. zw., Instytut Fizyki, WZIPT
Agnieszka Tyczyńska-Swić, Samorząd Studencki PL
Barbara Tymicka, specjalista, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Andrzej Wac-Włodarczyk, prof. nadzw. PL, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii, WEiI
Paweł Wiał, adiunkt, Katedra Matematyki Stosowanej, WPT
Władysław Wójcik, specjalista, Katedra Automatyki, WM
Zbigniew Zastawny, instruktor, Dział Spraw Studenckich
Anna Żak, specjalista, Dział Spraw Studenckich

„Biuletyn Informacyjny Politechniki Lubelskiej”

wydaje Politechnika Lubelska za zgodą Rektora
 Adres redakcji: Politechnika Lubelska, ul. Nadbystrzycka 38d, 20-618 Lublin
 tel. 081 538-41-08, fax 081 538-46-57

Rada Programowa

mgr Marta Bijas, prof. dr hab. inż. Piotr Kacejko (przewodniczący),
 dr inż. Magdalena Rzemieniak, dr hab. inż. Barbara Surowska, prof. PL,
 dr hab. inż. Bogusław Szmygin, prof. PL

Zespół redakcyjny

mgr Iwona Czajkowska-Deneka (redaktor naczelny), mgr Milena Jagiełło

Stali współpracownicy

dr inż. Agnieszka Leszczyńska, dr inż. Grzegorz Łagód, mgr inż. Jarosław Mądro,
 dr inż. Jerzy Montusiewicz, mgr inż. Tomasz Nowicki, dr inż. Sławomir Przyłucki,
 dr inż. Anna Rudawska

Zdjęcia: archiwum, SAF

Nakład: 500 egz.
 Numer zamknięto 15.07.2008 r.

Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych
 oraz zastrzega sobie prawo ich skracania i redagowania.

PIKINIK

JUBILEUSZ

